Robert Ludlum

OPERAȚIUNEA OMEGA

ROBERT LUDLUM

OPERAŢIUNEA OMEGA

ROBERT LUDLUM

OPERAŢIUNEA OMEGA

Traducere: VIOREL CIOCAN

EDITURA LIDER

I.S.B.N. 973-8117-00-3

THE OSTERMAN WEEKEND

Tiparul executat sub comanda nr. 175

Compania Naţională a Imprimeriilor
“CORESI” S.A. Bucureşti
ROMÂNIA

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI 7

1 8

PARTEA A DOUA 27

2 28

3 32

4 47

5 49

6 55

7 58

8 60

9 65

10 69

11 71

12 75

13 79

14 90

15 95

16 99

PARTEA A TREIA 105

17 106

18 115

19..124

20..129

21..133

22..140

23..147

24..151

25..156

26..161

27..168

28..177

29..185

PARTEA A PATRA..189

30..190

PARTEA ÎNTÂI

Duminică după-amiază

1

Saddle Valley e un orăşel din New Jersey.

Cel puţin asta au găsit investitorii în proprietăţi imobiliare când – privind semnalele de alarmă în legătură cu ruinarea păturilor superioare ale burgheziei din Manhattan – au invadat această regiune împădurită la sfârşitul anilor treizeci.

Pe indicatorul alb, în formă de scut de pe Valley Road se poate citi:

SADDLE VALLEY
LOCALITATE ÎNTEMEIATĂ ÎN 1862
Bine aţi venit!

Urarea de bun venit e scrisă cu litere mai mici decât celelalte cuvinte, pentru că Saddle Valley nu prea se bucură de prezenţa străinilor, acei şoferi de duminică dornici să-i privească pe localnici distrându-se. Două maşini ale poliţiei din Saddle Valley patrulează pe străzi în după-amiezile de duminică.

S-ar mai putea observa că pe indicatorul de pe Valley Road nu e scris:

SADDLE VALLEY, NEW JERSEY

nici măcar:

SADDLE VALLEY, N.J.

ci doar:

SADDLEY VALLEY

Localitatea nu recunoaşte vreo autoritate superioară; e propria sa stăpână. Izolată, singură, neprofanată.

Într-o recentă duminică după-amiază de iulie, una din cele două maşini de patrulare din Saddle Valley părea să cerceteze locul extrem de minuţios. Vehiculul alb cu dungi albastre mergea de la un capăt la altul al târgului – cu viteza redusă în zonele rezidenţiale – prin faţa, spatele şi părţile laterale ale terenurilor întinse, bine îngrijite.

Această maşină anume din acea după-amiază de duminică fu observată de câţiva localnici din Saddle Valley.

Aşa şi trebuia.

Făcea parte din plan.

John Tanner, într-un şort alb uzat şi cu o cămaşă veche, cu pantofi de

tenis, dar fără şosete, făcea curăţenie în garajul său pentru două maşini, pe jumătate atent la sunetele ce veneau dinspre piscină. Fiul său de doisprezece ani, Raymond, chemase nişte prieteni, iar Tanner se ducea din când în când pe alee ca să poată vedea piscina şi să verifice dacă puştii îşi vedeau de joacă. De fapt, făcea treaba asta ori de câte ori strigătele îşi pierdeau din intensitate sau în momentele de tăcere.

Soţia lui Tanner, Alice, intra în garaj cu o regularitate iritantă, venind dinspre spălătorie, pentru a-i spune soţului ei ce trebuia să mai arunce. John detesta să se descotorosească de lucrurile uzate, în vreme ce pe soţia sa o exaspera acumularea de vechituri. De astă dată, ea arătă spre o semănătoare defectă, ce zăcea de mai multe săptămâni în fundul garajului.

John îi observă gestul.

— Aş putea s-o instalez pe un piedestal din fier forjat şi s-o vând la Muzeul de Artă Modernă, zise el. Vestigii nepieritoare ale trecutului. Perioada pregrădinăritului.

Alice Tanner râse. Soţul ei observă din nou, aşa cum făcea de mulţi ani, că avea un râs plăcut.

— O s-o duc pe trotuar. Gunoierii vin luni. Alice puse mâna pe unealta defectă.

— E în regulă. O duc eu.

— Nu cred. O să te răzgândeşti la jumătatea drumului. Soţul ei ridică semănătoarea peste o maşină de tuns iarba, în vreme ce Alice trecu aplecându-se pe lângă micul Triumph despre care afirma cu mândrie că reprezintă „simbolul statutului” ei social. Când începu să împingă semănătoarea pe alee, roata din spate căzu. Amândoi râseră.

— Asta rezolvă afacerea cu muzeul. E irezistibilă.

Alice ridică privirea şi încetă să râdă. La patruzeci de metri distanţă, în faţa casei lor de pe Orchard Drive, maşina albă a poliţiei reducea treptat viteza.

— Gestapoul îi supraveghează pe localnici în după-amiaza asta, zise ea.

— Ce?

Tanner luă roata şi-o aruncă în rezervorul semănătorii.

— Cei mai buni poliţişti din Saddle Valley sunt la lucru. E a doua sau a treia oară când trec pe Orchard.

Tanner aruncă o privire spre maşina ce trecea. Şoferul, poliţistul Jenkins, se uită la el. Nu-i făcu cu mâna, nici vreun semn de salut. Totuşi, erau cunoştinţe, dacă nu chiar prieteni.

— Poate că a lătrat câinele prea mult azi-noapte.

— Doica n-a spus nimic.

— Un dolar şi jumătate pe oră înseamnă un fel de bacşiş.

— Mai bine ai duce asta jos, iubitule. Alice îşi luă gândul de la maşina poliţiei.

— Eu o să mă duc să văd ce fac copiii.

Tanner, trăgând semănătoarea după el, coborî aleea spre trotuar, cu ochii îndreptaţi spre lumina ce strălucea la vreo şaizeci de metri în faţă. Orchard Drive, mergând spre vest, o lua la stânga pe lângă un pâlc de copaci. La câteva zeci de metri de la mijlocul curbei stăteau cei mai apropiaţi vecini ai lui Tanner, familia Scanlan.

Lumina se datora reflectării soarelui pe maşina poliţiei. Era parcată la marginea drumului. Cei doi poliţişti se întoarseră în scaune, privind prin geamul din spate, fixându-l, de bună seamă, pe el. Preţ de o secundă sau două, rămase nemişcat. Apoi se îndreptă spre maşină. Cei doi poliţişti se întoarseră, porniră motorul şi se îndepărtară.

Tanner se uită după ei, zăpăcit, apoi reveni încet către casă.

Maşina poliţiei din Saddle Valley gonea spre Peachtree Lane; acolo încetini şi îşi continuă drumul cu viteză redusă.

Richard Tremayne stătea în camera sa de zi, prevăzută cu instalaţie de aer condiţionat şi urmărea meciul cu Mets, care conducea cu şase puncte. Perdeaua din faţa ferestrei mari era dată la o parte.

Brusc, Tremayne se ridică din fotoliu şi se duse la geam. Maşina de patrulare apăruse din nou. Numai că acum mergea mult mai încet.

— Hei, Ginny! o strigă el pe soţia sa. Vino puţin aici. Virginia Tremayne coborî cu graţie cele trei trepte spre camera de zi.

— Ce e? Sper că nu m-ai chemat să-mi spui că Mets ori Jets au mai înscris un punct.

— Aseară, când au venit în vizită John şi Alice... eu şi cu el am fost... în regulă? Adică n-am strigat prea tare sau n-am făcut ceva deplasat, nu-i aşa?

— V-aţi îmbătat amândoi. Însă n-aţi depăşit limita. De ce?

— Ştiu că ne-am îmbătat. Am avut o săptămână proastă. Dar n-am făcut nimic ciudat?

— Sigur că nu. Avocaţii şi jurnaliştii sunt modele de conduită. De ce întrebi?

— Afurisita aia de maşină a poliţiei a trecut prin faţa casei a cincea oară.

— Ah! Virginia simţi un nod în stomac. Eşti sigur?

— Nu se poate să nu vezi maşina *aia* în plină zi.

— Nu, cred că nu... Spuneai că ai avut o săptămână proastă. Crezi că omul ăla îngrozitor o să încerce să...

— Iisuse, nu! Ţi-am spus să nu te mai gândeşti la treaba asta. Individul face multă zarvă. A luat situaţia prea în serios.

Tremayne continuă să se uite pe fereastră. Maşina poliţiei se îndepărta.

— Totuşi, te-a ameninţat. Tu spuneai asta. Zicea că are relaţii...

Tremayne se întoarse încet cu faţa spre soţia lui.

— Toţi avem relaţii, nu-i aşa? Unii chiar şi în Elveţia.

— Dick, te rog. E absurd.

— Sigur că e. Maşina a plecat... poate că n-a fost nimic. O să mai crească preţurile în octombrie. Probabil că se uitau după case de vânzare. Ticăloşii! Câştigă mai bine decât mine după cinci ani de la absolvirea facultăţii de drept.

— Cred că eşti puţin iritat din cauza mahmurelii. Asta e tot.

— Poate ai dreptate.

Virginia îşi privea soţul, care continua să se uite pe fereastră.

— Menajera vrea să-şi ia liber miercuri. O să mâncăm în oraş, e bine?

— Sigur.

Soţia lui porni spre hol. Se uită înapoi după soţul ei şi privirile celor doi se încrucişară. Pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare. Deşi în cameră era răcoare.

Maşina de patrulare din Saddle Valley se îndreptă spre est, către Autostrada Cinci, principala legătură cu Manhattan, aflat la vreo patruzeci şi doi de kilometri distanţă. Se opri pe un drum aflat deasupra şoselei 10A. Poliţistul din dreapta şoferului luă un binoclu din cutia de la bord şi începu să cerceteze maşinile ce rulau pe panta şoselei. Binoclul avea lentile Zeiss-Ikon.

După câteva minute, atinse mâneca şoferului, Jenkins, care se uita pe geamul deschis. Îi făcu semn celuilalt să-i dea binoclul, îl duse la ochi şi depista automobilul indicat de colegul lui. Rosti un singur cuvânt: „Confirmat”.

Jenkins porni maşina şi se îndreptă spre sud. Luă microfonul staţiei radio.

— Suntem echipajul doi. Ne îndreptăm către sud, pe Register Road. Suntem în urma unui Ford verde. Număr de New York. Plin cu negri sau portoricani.

În difuzor se auzi replica bruiată.

— Recepţionat, echipajul doi. Lasă-i dracului.

— Aşa facem. Nici o problemă. Terminat.

Apoi maşina de patrulare coti la stânga şi coborî în viteză pe lunga pantă către Autostrada Cinci. Ajunşi acolo, Jenkins apăsă pedala de acceleraţie până în podea, iar vehiculul ţâşni înainte pe suprafaţa netedă. În şaizeci de secunde, acul vitezometrului arăta o sută cincizeci de kilometri la oră.

Patru minute mai târziu, maşina de patrulare încetini într-o curbă lungă. La câteva sute de metri dincolo de curbă se aflau două cabine telefonice cu schelet din aluminiu, ce reflectau lumina intensă a soarelui de iulie.

Maşina poliţiei se opri şi colegul lui Jenkins coborî.

— Ai o fisă?

— Doamne, McDermott! râse Jenkins. Eşti de cincisprezece ani în meserie şi nu ai la tine nişte fise să dai un telefon.

— Nu face pe deşteptul. Am fise, dar una are un cap de indian.

— Ţine.

Jenkins scoase o monedă din buzunar şi i-o întinse lui McDermott.

— Ar putea fi lansată şi o rachetă militară, dar tu tot n-ai folosi o fisă cu

Roosevelt ca să dai alarma.

— Nu ştiu dacă n-aş face-o.

McDermott se duse la cabina telefonică, împinse uşa lucioasă, care scârţâi şi formă 0. Cabina era înăbuşitoare, iar aerul atât de închis încât lăsă uşa întredeschisă.

— O să cobor până la curbă, ţipă Jenkins de la geamul maşinii. Ne întâlnim pe partea cealaltă.

— În regulă... Centrala. O convorbire cu taxă inversă la New Hampshire. Codul trei-unu-doi. Şase-cinci-patru-zero-unu. Numele e Leather.

Cuvintele nu puteau fi înţelese greşit. McDermott ceruse o convorbire cu statul New Hampshire, iar operatoarea îi făcuse legătura. Totuşi, operatoarea nu avea de unde şti faptul că acel număr nu făcea să sune nici un telefon în statul New Hampshire. Deoarece undeva, într-un complex subteran adăpostind mii de circuite interurbane, era activat un mic releu, iar o bară magnetizată cădea într-un spaţiu de şase milimetri, făcând altă legătură. Aceasta provoca nu un ţârâit, ci un bâzâit slab, la un telefon aflat la patru sute douăzeci de kilometri sud de Saddle Valley, New Jersey.

Telefonul se afla într-un birou de la etajul doi al unei clădiri din cărămidă roşie, la cincizeci de metri de un gard electrificat, înalt de trei metri şi jumătate. Clădirea era una din cele aproximativ zece, legate între ele pentru a forma un singur complex. În afara gardului se vedea frunzişul compact al pădurii. Locul era McLean, Virginia, iar complexul – Agenţia Centrală de Investigaţii. Izolată, sigură, neprofanată.

Bărbatul aşezat în spatele biroului de la etajul doi îşi strivi ţigara respirând uşurat. Aşteptase cu nerăbdare acel telefon. Observă satisfăcut că rotiţele aparatului de înregistrat porniră să se învârtă automat. Ridică receptorul.

— Andrews la telefon. Da, accept plata convorbirii.

— Raportează Leather, se auziră cuvintele retransmise din statul New Hampshire.

— Ai fost verificat. Banda merge, Leather.

— Confirm prezenţa tuturor suspecţilor. Familia Cardone tocmai a sosit de la Aeroportul Kennedy.

— Ştiam că a aterizat...

— Atunci de ce dracu' a trebuit să alergăm până aici?

— Autostrada Cinci e foarte aglomerată. Putea să aibă un accident.

— Duminică după-amiază?

— Sau în orice altă zi. Vrei statistica accidentelor de pe şoseaua aia?

— Întoarce-te la afurisitele tale de computere... Andrews dădu din umeri. Oamenii de pe teren erau întotdeauna iritaţi de câte ceva.

— Dacă am înţeles bine, toţi trei suspecţii sunt prezenţi. Corect?

— Corect. Familiile Tanner, Tremayne şi Cardone. Toţi motivaţi. Toţi aşteaptă. Primele două sunt verificate. În câteva minute ajungem la Cardone.

— Altceva?

— Deocamdată nimic.

— Ce-ţi face soţia?

— Jenkins are noroc. E burlac. Lillian se tot uită la casele alea şi-ar vrea şi ea una.

— Nu cu salariile noastre, McDermott.

— Asta-i spun şi eu. Vrea să trec de partea duşmanului. Preţ de o clipă, Andrews fu mâhnit de gluma lui McDermott.

— Am auzit că plăteşte mai prost.

— Nu se poate... A venit Jenkins. Ţinem legătura.

Joseph Cardone intră cu Cadillacul pe aleea circulară şi parcă maşina în faţa treptelor de piatră ce duceau spre uşa imensă din lemn de stejar. Opri motorul şi se întinse, ridicându-şi coatele până la tavanul automobilului. Căscă, apoi îşi trezi băieţii de şase şi şapte ani. Al treilea copil, o fată de zece ani, citea o carte de benzi desenate.

Lângă Cardone se afla soţia lui, Betty. Privea pe geam, către casă.

— E bine să pleci, dar mult mai bine te simţi acasă.

Cardone râse şi îşi puse mina mare pe umărul soţiei lui.

— Ar trebui să crezi sincer lucrul ăsta.

— Aşa e.

— Sunt sigur. De fiecare dată când ne întoarcem spui acelaşi lucru. Cu aceleaşi cuvinte.

— E un cămin frumos. Cardone deschise uşa.

— Hei, prinţeso... dă-i jos pe fraţii tăi şi ajută-ţi mama la bagajele mai mici.

Cardone întinse mâna şi scoase cheile din contact. Pomi spre portbagaj.

— Unde e Louise?

— Probabil că n-o să vină până marţi. Am ajuns cu trei zile mai devreme, îţi aminteşti? I-am dat liber până atunci.

Cardone gemu. Gândul că avea să gătească soţia lui nu avea darul să-l binedispună.

— Mâncăm în oraş.

— Astăzi n-avem încotro. Durează prea mult până decongelez alimentele.

Betty Cardone urcă treptele de piatră, scoţând cheile casei din poşetă. Joe nu luă în seamă remarca soţiei sale. Îi plăcea să mănânce, dar nu se dădea în vânt după felul cum gătea ea. Tinerele bogate din Chestnut Hill nu ştiau să gătească precum bunele mame italience din Philadelphia.

O oră mai târziu, pornise aerul condiţionat în toată casa, iar aerul stătut,

neîmprospătat de aproape două săptămâni, deveni iarăşi respirabil. Era atent la astfel de lucruri. Fusese un atlet cu succese excepţionale, ce-i marcaseră drumul spre reuşită, atât socială, cât şi financiară. Ieşi pe veranda din faţă şi privi peluza ce avea în centru o salcie uriaşă. Grădinarii îşi făcuseră bine treaba. Era şi de aşteptat. Aveau nişte tarife uriaşe. Dar banii nu mai reprezentau o problemă pentru el.

Deodată, apăru din nou. Maşina de patrulare. Era a treia oară când o vedea, de când părăsise autostrada.

— Hei, voi! Staţi aşa!

Cei doi poliţişti din maşină se uitară scurt unul la altul, pregătindu-se să se îndepărteze. Dar Cardone ajunsese la bordură.

— Hei!

Maşina se opri.

— Da, domnule Cardone.

— Ce mai face poliţia? Ceva necazuri prin zonă?

— Nu, domnule Cardone. Dar e perioada de vacanţă. Verificăm doar orele la care se întorc acasă localnicii. Eraţi aşteptat în după-amiaza asta, aşa că voiam să fim siguri că sunteţi dumneavoastră. O să vă ştergem de pe listă.

Joe îl privi cu atenţie pe poliţist. Ştia că ofiţerul minţea, iar poliţistul îşi dădea seama că Joe intuise acest lucru.

— Vă câştigaţi pâinea cu trudă.

— Ne dăm toată silinţa, domnule Cardone.

— Sunt convins.

— Bună ziua, domnule.

Maşina de patrulare se îndepărtă. Joe o urmări cu privirea. Nu intenţionase să se ducă la birou până la mijlocul săptămânii, dar acum trebuia să-şi schimbe planurile. A doua zi de dimineaţă avea să plece la New York.

În după-amiezile de duminică, între orele cinci şi şase, Tanner se închidea în biroul său, o cameră lambrisată cu lemn de nuc, în care se aflau trei televizoare şi urmărea simultan trei programe diferite de interviuri.

Alice ştia că soţul ei n-avea încotro. Printre atribuţiile funcţiei sale de director de ştiri la Standard Mutual, se număra şi aceea a monitorizării concurenţei. Dar Alice credea că un om stând singur în semiîntuneric şi uitându-se simultan la trei televizoare avea ceva sinistru, de aceea îl certa mereu din cauza asta.

În acea zi, Tanner îi aminti soţiei sale că o să rateze emisiunile din duminica următoare – Bernie şi Leila urmau să vină la ei şi nimic nu tulbura vreodată un week-end al lui Osterman. Aşa că stătea în camera întunecată, ştiind prea bine ce o să vadă.

Fiecare director de ştiri al oricărui post de televiziune avea programul său preferat, cel căruia îi acorda o atenţie specială. În cazul lui Tanner, era vorba

despre emisiunea lui Woodward. O jumătate de oră, duminică după-amiază, în timpul căreia cel mai bun analist de ştiri intervieva o singură persoană, de obicei o figură controversată ce ocupa prima pagină a ziarelor.

În acea zi, Charles Woodward îl avea ca interlocutor pe subsecretarul de stat Ralph Ashton, de la Departamentul de Stat. Secretarul devenise dintr-o dată indisponibil, aşa că fusese convocat Ashton.

Departamentul comitea o greşeală enormă. Ashton era un fost om de afaceri ignorant şi banal, a cărui principală calitate o constituia abilitatea de a face bani. Până şi faptul că fusese considerat capabil să reprezinte Administraţia era o eroare majoră a cuiva. Dacă nu cumva existau alte motive.

Woodward avea să-l pună la zid.

În vreme ce asculta replicile evazive, lipsite de consistenţă ale lui Ashton, Tanner înţelese că, în curând, mulţi oameni importanţi din Washington aveau să-şi telefoneze unul altuia. Inflexiunile politicoase din vocea lui Woodward nu puteau masca opoziţia sa crescândă faţă de afirmaţiile subsecretarului. Instinctul de reporter fusese reprimat; în curând, tonul lui Woodward avea să devină glacial, iar Ashton urma să fie măcelărit. Politicos, fără îndoială, totuşi, măcelărit.

Era genul de situaţie pe care Tanner n-o urmărea cu plăcere.

Dădu mai tare cel de-al doilea televizor. Pe un ton măsurat, cu voce nazală, un moderator prezenta funcţiile şi studiile unui grup de experţi de la o masă rotundă, ce se pregăteau să-i pună întrebări delegatului din Ghana la Naţiunile Unite. Diplomatul negru avea aerul că era dus la ghilotină împreună cu alaiul de manechine masculine ce prezentau colecţia de modă a lui Madame Defarges.

Manechinele foarte albe şi bine plătite ale lui Madame Defarges.

Aia nu era concurenţă.

A treia emisiune părea mai bună, dar nu îndeajuns. Nici acolo nu se făcea simţită vreo concurenţă.

Tanner hotărî că văzuse destul. N-avea nici un motiv să-şi facă griji, iar emisiunea lui Woodward urma s-o vadă a doua zi de dimineaţă, înregistrată. Nu era decât cinci şi douăzeci şi soarele continua să strălucească deasupra piscinei. Auzi strigătele fiicei sale care se întorcea de la club şi larma făcută de prietenii lui Raymond, care plecau fără tragere de inimă din curtea aflată în spatele casei. Familia lui era iarăşi împreună. Cei trei urmau să stea, probabil, afară, aşteptând ca el să termine de vizionat programele şi să facă focul pentru grătar. Avea să-i ia prin surprindere.

Închise televizoarele, apoi puse carnetul şi stiloul pe birou. Era timpul să bea ceva.

Tanner deschise uşa biroului şi intră în camera de zi. Prin ferestrele din spate, îi văzu pe copii şi pe Alice jucându-se „ce-fac-eu-să-facă-toţi” dincolo de marginea piscinei. Râdeau cu toţii, fără griji.

Alice merita o asemenea soartă! Doamne! O merita din plin!

Îşi privi soţia. Sărise în apă – cu vârfurile picioarelor întinse – apoi ieşise repede la suprafaţă, ca să se asigure că Janet, fetiţa lor de opt ani, n-avea să păţească nimic dacă o urma.

Extraordinar! După atâţia ani de căsnicie, era mai îndrăgostit ca oricând de soţia sa.

Îşi aminti de maşina de patrulare, apoi alungă acel gând. Poliţiştii căutau doar un loc ferit unde să se odihnească ori să asculte meciul netulburaţi. Auzise că şi la New York poliţiştii procedau la fel. De ce nu şi la Saddle Valley?

Saddle Valley era probabil cel mai sigur loc din lume. Cel puţin aşa i se părea lui John Tanner în acea după-amiază de duminică.

Richard Tremayne închise micul său televizor la zece secunde după ce John Tanner le oprise pe cele trei ale lui. Până la urmă, câştigase Mets.

Durerea de cap îi dispăruse şi o dată cu ea şi iritarea. Ginny avusese dreptate, se gândi el. Fusese doar nervos. Nu trebuia să-i supere pe ai săi. Stomacul nu-l mai jena. Puţină hrană avea să-l remonteze. Poate că o să-i sune pe Johnny şi Ali, apoi o s-o ia pe Ginny la o partidă de înot în piscina familiei Tanner.

Soţia lui îl tot întreba de ce nu-şi amenajaseră şi ei una. Slavă Domnului, aveau un venit de câteva ori mai mare decât al lui Tanner. Toată lumea putea să-şi dea seama de asta. Dar Tremayne ştia de ce.

O piscină ar fi însemnat un simbol în plus. Prea mult pentru vârsta lui de patruzeci şi patru de ani. Era de-ajuns că se mutaseră în Saddle Valley pe când el avea doar treizeci şi opt. O casă de şaptezeci şi patru de mii de dolari la vârsta de treizeci şi opt de ani. Cu achitarea unui avans de cincizeci de mii de dolari. O piscină putea să aştepte până când o să împlinească patruzeci şi cinci de ani. Atunci devenea ceva normal.

Sigur, ceea ce oamenii – clienţii lui – nu ştiau era faptul că absolvise Facultatea de Drept de la Yale printre primii cinci din anul său, apoi fusese funcţionar la Learned Hand şi petrecuse trei ani la baza ierarhiei din firma unde lucra acum până să câştige sume cu adevărat importante. De atunci banii începură să vină cu repeziciune.

Tremayne ieşi în curtea interioară. Ginny şi fiica lor de treisprezece ani, Peg, tăiau trandafiri lângă un copac alb. Toată curtea interioară, aproape jumătate de pogon, era cultivată şi bine îngrijită. Se vedeau flori peste tot. Grădina reprezenta hobby-ul lui Ginny – după sex, pasiunea ei. Nimic nu înlocuia cu adevărat sexul, îşi zise soţul ei cu un chicotit involuntar.

— Haide! Lăsaţi-mă să vă ajut, strigă Tremayne, îndreptându-se spre soţia şi fiica lui.

— Te simţi mai bine, zise Virginia, zâmbind.

— Uită-te la astea, tati! Nu-i aşa că-s minunate?

Fata lui ridică un buchet de trandafiri roşii şi galbeni.

— Sunt superbe, draga mea.

— Dick, ţi-am spus? Bernie şi Leila vin pe Coasta de Est săptămâna viitoare. Or să fie aici vineri.

— Mi-a spus Johnny... Un week-end al lui Osterman. Va trebui să fiu în formă.

— Credeam că ai exersat destul aseară.

Tremayne râse. Niciodată nu se scuza când se îmbăta, se întâmpla prea rar şi nu era niciodată deplasat. În plus, seara trecută meritase o beţie. Avusese o săptămână proastă.

Se întoarseră toţi trei în curtea interioară. Virginia îşi Strecură mâna sub braţul soţului ei. Peggy, care crescuse aşa de limită, îşi zise tatăl ei, zâmbea fericită. Telefonul din curte sună.

— Răspund eu!

Peg o luă înainte.

— De ce nu? strigă tatăl ei, mimând exasperarea. Pe noi nu ne caută nimeni.

— Trebuie să-i instalăm şi ei un telefon.

Virginia Tremayne ciupi în joacă braţul soţului ei.

— O să mă aduceţi amândoi în sapă de lemn.

— E pentru tine, mamă. Doamna Cardone. Peggy acoperi microfonul cu mâna. *Te rog* să nu vorbeşti mult, mamă. Carol Brown spunea că o să mă sune când ajunge acasă. Ştii, ţi-am spus. Tânărul Choate.

Virginia Tremayne zâmbi cu înţeles, schimbând o privire conspirativă cu fiica sa.

— Carol n-o să fugă cu iubitul ei fără să-ţi spună, draga mea. S-ar putea ca banii de buzunar să nu-i fie de ajuns.

— Of, mamă!

Richard le privea amuzat. Era o scenă plăcută şi liniştitoare în acelaşi timp. Soţia lui se ocupa cu atenţie de fiica lor. Nimeni nu putea contesta lucrul ăsta. Ştia că unii o criticau pe Ginny, reproşându-i faptul că se îmbrăca puţin cam... strident. Auzise aceste bârfe şi îşi dădea seama de adevărata lor semnificaţie. Dar nu avea legătură cu copiii. Toţi puştii se strângeau în jurul lui Ginny. Asta era important acum. Poate că soţia lui cunoştea ceva ce alte femei nu ştiau.

Lucrurile... „lucrurile” mergeau bine, îşi zise Tremayne. Chiar şi suprema siguranţă, dacă era să-i dea crezare lui Bernie Osterman.

Ar fi vorbit cu Joe la telefon, dacă Ginny şi Betty şi-ar fi încheiat conversaţia. Apoi i-ar fi sunat pe John şi Ali. După terminarea emisiunilor la care se uita John. Poate că s-ar fi dus toţi şase la club, la bufetul organizat duminica.

Deodată îi reveni în memorie imaginea maşinii de patrulare. O alungă. Fusese iritat, mahmur. Ia să vedem, îşi zise el. Era duminică după-amiază, iar

consiliul orăşenesc insistase ca poliţia să verifice cu atenţie zonele rezidenţiale în după-amiezile de duminică.

Ciudat! cugetă el. Nu se aşteptase că familia Cardone avea să se întoarcă atât de curând. Probabil că Joe fusese sunat de la birou, pentru a se duce acolo luni. Piaţa explodase în ultima vreme. Mai ales bursa de mărfuri, specialitatea lui Joe...

La întrebarea lui Joe, care vorbea la telefon, Betty dăduse aprobator din cap. Rezolvau astfel problema cinei. Bufetul nu era rău, deşi cei de la club nu aflaseră secretul unor adevărate aperitive. Joe îi spunea mereu directorului să servească salam genovez, nu cârnaţi evreieşti, dar bucătarul-şef avea o înţelegere cu un furnizor evreu, aşa că ce-ar fi putut tace un simplu membru al clubului? Fie el Joe, probabil cel mai bogat dintre ei. Pe de altă parte, el era italian – nu catolic, totuşi italian – iar clubul din Saddle Valley îi accepta pe italieni numai de zece ani încoace. În curând avea să-i primească şi pe evrei – urma să se organizeze un fel de sărbătoare.

Tocmai această intoleranţă tăcută – niciodată exprimată deschis – determinase familiile Cardone, Tanner şi Tremayne să-şi facă un punct de onoare din a-i invita pe Bernie şi Leila Osterman la club, ori de câte ori aceştia veneau în est. Cei şase aveau ceva în comun. Nu erau bigoţi.

Ce ciudat! îşi zise Cardone, închizând telefonul şi îndreptându-se către mica sală de gimnastică dintr-o latură a casei. Ce ciudat că familia Tanner îi adunase pe toţi laolaltă! John şi Ali Tanner cunoscuseră cuplul Osterman la Los Angeles, pe când Tanner era la începutul carierei. Acum, Joe se întreba dacă John şi Ali înţelegeau cu adevărat legătura dintre Bernie Osterman, el şi Dick Tremayne. Această relaţie nu se discuta cu străinii.

La urma urmei, ar fi exprimat genul de independenţă la care aspira fiecare om, pentru care se ruga fiecare cetăţean. Îngrijorat; existau primejdii, riscuri, însă el şi Betty o duceau bine. La fel şi familiile Tremayne şi Osterman. Discutaseră între ei, analizaseră situaţia, o studiaseră cu atenţie şi luaseră decizia împreună.

Putea să fie bine şi pentru Tanner. Dar Joe, Dick şi Bernie căzuseră de acord că primul semnal trebuia să vină chiar de la John. Nici nu s-ar fi putut altfel. Făcuseră destule aluzii, însă Tanner nu reacţionase.

Joe închise uşa grea, acoperită cu rogojini a sălii de gimnastică, dădu drumul la aburi şi îşi scoase hainele. Luă de pe raftul metalic un costum de trening şi se îmbrăcă. Zâmbi când observă iniţialele brodate pe bluza de trening. Numai o fată din Chestnut Hill ar fi cusut o asemenea monogramă.

J.A.C.

Joseph Ambruzzio Cardone.

Giuseppe Ambruzzio Cardione. Al doilea dintre cei opt copii rezultaţi din căsătoria Angelei cu Umberto Cardione, care locuiseră cândva în Sicilia, apoi se

stabiliseră în Philadelphia de Sud. În cele din urmă, căpătaseră cetăţenia. Cu steaguri americane înconjurau nenumăratele imagini retuşate ale Fecioarei Maria ţinând în braţe un angelic prunc Isus, cu ochi albaştri şi buze roşii.

Giuseppe Ambruzzio Cardione deveni un tânăr masiv, extrem de puternic, considerat unul dintre cei mai buni atleţi pe care-i avusese vreodată un colegiu din Philadelphia de Sud. Era preşedintele clasei lui şi fusese ales de două ori în Consiliul elevilor din oraş.

Dintre numeroasele centre universitare la care se putea înscrie, el îl alese pe cel mai prestigios, Princeton, acesta fiind totodată şi cel mai apropiat de Philadelphia. Ca fundaş în echipa de la Princeton, el reuşi o performanţă aparent imposibilă în raport cu pregătirea lui. Fu ales în selecţionata Americii, primul jucător de fotbal de la Princeton care se bucura de o asemenea onoare după mulţi ani.

Câţiva foşti colegi recunoscători îl aduseră pe Wall Street. El îşi scurtă numele în Cardone, cu ultima vocală pronunţată foarte slab. În felul ăsta, numele căpăta o anume măreţie, îşi zicea el. Precum Cardozo. Dar nu amăgi pe nimeni; curând, nu-i mai păsa. Piaţa se extindea, explodând în asemenea măsură încât *toţi* cumpărau titluri de valoare. La început, era doar omul priceput al clienţilor. Un tânăr italian: care făcea treabă bună, un tip care putea vorbi cu îmbogăţiţii apăruţi peste noapte ce aveau bani de cheltuit; şi vorbea pe-nţelesul noilor bogătaşi, încă stresaţi în legătură cu investiţiile.

Şi până la urmă trebuia să se întâmple.

Italienii sunt oameni susceptibili. Se simt mai bine când fac afaceri între ei. Anumiţi lideri din industria de construcţii – Castellano, Latrona, Battella – care se îmbogăţiseră de pe urma investiţiilor în industrie fură atraşi de Cardone. Doar două cuvinte. „Joey Cardone”, aşa-i ziceau. Iar Joey le obţinu scutiri de taxe, Joey le obţinu câştiguri de capital, Joey le obţinu garanţii.

Banii începură să curgă. Capitalul brut al casei de brokeraj aproape că se dublă, graţie prietenilor lui Joey. Worthington şi Bennett, asociaţi ai Bursei de Valori din New York, deveni Worthington, Bennett şi Cardone. De aici nu mai era decât un pas până la Bennett-Cardone, Ltd.

Cardone le purta o vie recunoştinţă *compatrioţilor* săi. Dar acelaşi motiv de gratitudine îl făcea să simtă un fior de câte ori o maşină a poliţiei se învârtea prea des în jurul casei sale. Deoarece câţiva dintre *compatrioţii* lui, poate chiar mai mulţi, se aflau la hotarul – dacă nu chiar mai mult – cu lumea interlopă.

Lăsă deoparte greutăţile şi se sui în barca mecanică. Transpirase abundent şi acum se simţea mai bine. Ameninţarea reprezentată de maşina de patrulare se diminua. La urma urmei, nouăzeci la sută dintre familiile din Saddle Valley se întorceau din vacanţă duminica. Unde se mai auzise de oameni revenind acasă miercurea? Chiar dacă ziua apărea consemnată astfel la secţia de poliţie, un ofiţer de serviciu conştiincios ar fi considerat-o o eroare

şi ar fi modificat-o în duminică. Nimeni nu se întorcea acasă miercurea. Asta era o zi de lucru.

Şi cine ar fi luat în serios ideea că Joseph Cardone avea vreo legătură cu Cosa Nostra? El era întruchiparea onestităţii, povestea clasică a succesului american. Un absolvent de la Princeton din selecţionata Americii.

Joe îşi scoase bluza de trening şi intră în saună, care era acum plină de vapori. Se aşeză pe bancă şi inspiră adânc. Aburii erau purificatori. După aproape două săptămâni de iarnă canadiano-franceză, corpul lui avea nevoie de purificare.

Începu să râdă în saună. Era bine să fii acasă, soţia lui avusese dreptate în privinţa asta. Iar Tremayne îi spusese că Osterman avea să ajungă în oraş vineri dimineaţă. Era o plăcere să-i vadă din nou pe Bernie şi Leila. Trecuseră aproape patru luni de la ultima lor întrevedere. Dar păstraseră legătura.

La patru sute de kilometri sud de Saddle Valley, New Jersey, se află acea secţiune a capitalei ţării cunoscută sub numele de Georgetown. În Georgetown, ritmul vieţii se schimbă în fiecare zi, la ora 5,30 după-amiază. Până atunci, ritmul e lent, aristocratic, aproape delicat. După această oră, urmează o accelerare – nu bruscă, ci treptată. Locuitorii acelei, zone, majoritatea femei şi bărbaţi puternici şi bogaţi, se consacră propagării propriei influenţe.

După ora cinci treizeci, încep jocurile.

După ora cinci treizeci, la Georgetown încep să se pună îi cale diverse stratageme.

Cine şi unde se află?... De ce se află acolo?

Cu excepţia după-amiezilor de duminică, atunci când persoanele importante îşi trec în revistă realizările săptămânii încheiate şi îşi refac forţele pentru următoarele şase zile de activitate.

Să fie lumină şi *s-a făcut lumină*. Să fie odihnă şi *urmează* odihnă.

Cu excepţia, iarăşi, a unora.

Spre exemplu, a lui Alexander Danforth, consilier al preşedintelui Statelor Unite. Un consilier fără portofoliu şi fără activităţi specifice. Danforth reprezenta legătura dintre camera comunicaţiilor de maximă securitate, aflată la un nivel subteran al Casei Albe şi Agenţia Centrală de Investigaţii din McLean, Virginia. Era consultantul perfect, deoarece nu-şi făcea niciodată simţită prezenţa, însă cu toate acestea, deciziile lui se numărau printre cele mai importante la Washington. Indiferent de culoarea politică a administraţiei aflate la putere, toată lumea îi asculta cu atenţie vocea calmă. Aşa stăteau lucrurile de ani de zile.

În acea după-amiază de duminică, Danforth stătea cu administratorul-delegat al CIA, George Grover, sub un arbore de bougainvillea, aflat în curtea din spate a casei sale, uitându-se la televizor. Cei doi bărbaţi ajunseră la aceeaşi concluzie ca şi John Tanner, aflat la patru sute de kilometri distanţă

spre nord: Charles Woodward urma să apară pe pagina întâi a ziarelor de a doua zi dimineaţă.

— Departamentul de Stat o să folosească rezerva de hârtie igienică pe o lună, spuse Danforth.

— Aşa ar trebui. Cine l-o fi trimis pe Ashton acolo? Nu numai că e stupid, dar şi arată stupid. Stupid şi nesigur. John Tanner răspunde de programul ăsta, nu-i aşa?

— Da.

— E al naibii de isteţ. Ar trebui să ne asigurăm că e de partea noastră, zise Grover.

— Fassett susţine că aşa stau lucrurile. Cei doi schimbară o privire.

— Mă rog, ai văzut dosarul. Nu eşti de acord?

— Ba da. Fassett are dreptate.

— De obicei, are.

Pe măsuţa de ceramică din faţa lui Danforth se aflau două telefoane. Unul era negru, cuplat la o priză aflată pe jos, iar celălalt, de culoare roşie, legat la un cablu roşu ce se întindea până în casă. Telefonul roşu bâzâi – nu ţârâi. Danforth ridică receptorul.

— Da... Da, Andrews. Bine... Foarte bine. Sună-l pe Fassett la Redder şi spune-i să vină încoace. De la Los Angeles s-a confirmat prezenţa familiei Osterman? Nici o schimbare?... Excelent. Ne încadrăm în program.

Bernard Osterman scoase pagina din maşina de scris şi aruncă o privire asupra ei. O puse la fundul unui teanc subţire de hârtii şi se ridică de pe scaun. Se duse către piscina în formă de rinichi şi-i întinse manuscrisul soţiei sale, Leila, care stătea goală într-un şezlong. Nici Osterman nu purta vreo haină pe el.

— Să ştii că o femeie dezbrăcată nu e foarte atrăgătoare în lumina soarelui.

— Îţi închipui că tu eşti vreun Adonis în sepia?... Dă-mi-l. Luă paginile şi se întinse după ochelarii mari, fumurii. Ăsta-i sfârşitul?

Bernie încuviinţă.

— Când se întorc copiii?

— Or să sune de pe plajă înainte de-a porni spre casă. M-am înţeles cu Mărie să-i pună să telefoneze. N-aş vrea ca Merwyn să vadă fete goale la vârsta lui. Şi-aşa se manifestă destulă aversiune faţă de nudişti în oraşul ăsta.

— Ai pus punctul pe i. Citeşte!

Bernie plonja în piscină. Înotă rapid timp de trei minute... până când îşi pierdu răsuflarea. Era un înotător bun. La Fort Dix, în armată, fusese instructor de înot. „Evreul vitezist” îl porecliseră la bazinul militar. Dar nu i se adresau niciodată aşa. Era un bărbat suplu, însă vânjos. Dacă în unitatea lui ar fi existat cu adevărat o echipă de fotbal, el ar fi fost căpitanul. Dar n-a avut norocul ăsta.

Joe Cardone îi spusese lui Bernie că l-ar fi putut selecţiona la Princeton.

Bernie izbucnise în râs când Joe îi zisese asta. În ciuda aparentei democratizări a vieţii în armată – şi era doar de suprafaţă – niciodată nu-i trecuse prin minte lui Bernard Osterman, de pe Tremont Avenue, Bronx, New York, să sară peste barierele tradiţionale şi să intre într-o universitate prestigioasă. Ar fi fost în stare, fiindcă era inteligent şi beneficia de avantajul de a fi făcut armata, dar pur şi simplu nu-i trecuse prin cap.

Atunci n-ar fi fost un lucru uşor – în 1946. Acum, da; situaţia se schimbase.

Osterman urcă pe scara piscinei. Se bucura fiindcă el şi cu Leila urmau să se ducă pentru câteva zile pe Coasta de Est, la Saddle Valley. Ori de câte ori se întorceau acolo, avea senzaţia că traversa o scurtă perioadă de viaţă plăcută. Toată lumea spunea că estul era agitat, nepăsător – mult mai mult decât Los Angeles; dar se înşela. Părea astfel numai din cauza ariei sale limitate de acţiune.

În Los Angeles, în Los Angeles-ul *său*, care însemna Burbank, Hollywood, Beverly Hills, era adevărata nebunie. Bărbaţi şi femei alergau disperaţi de colo-colo pe culoarele unui magazin străjuit de palmieri. Totul era de vânzare, totul purta o etichetă, întreaga lume se afla în competiţie, îmbrăcată în cămăşi psihedelice şi pantaloni oranj.

Erau momente când Bernie ar fi vrut să vadă pe cineva într-un costum Brook Brothers şi cu o cămaşă neagră deschisă la gât. Asta nu însemna nimic, de fapt; el nu dădea mare atenţie hainelor pe care le purtau triburile din Los Angeles. Poate că era vorba doar despre neîncetatul, insuportabilul asalt asupra ochilor.

Sau poate că se afla într-una dintre perioadele lui de cădere. Îl obosea totul.

Ceea ce nu era corect. Magazinul străjuit de palmieri îl tratase foarte bine.

— Cum e? o întrebă pe soţia lui.

— Foarte bun. S-ar putea chiar să ai o problemă.

— Ce? Bernie luă un prosop dintr-un vraf de pe masă. Ce problemă?

— O să îndepărtezi prea multe straturi. Cu prea multă durere, poate.

Leila întoarse o pagină, iar soţul ei zâmbi.

— Ai răbdare un minut şi lasă-mă să termin. Poate că îţi revii pe parcurs.

Bernie Osterman se aşeză într-un fotoliu împletit, lăsându-şi trupul scăldat de razele soarelui fierbinte al Californiei. Zâmbetul îi stăruia pe buze; ştia că soţia lui vorbea serios şi asta îl liniştea. Anii de scris la comandă nu-i distruseseră capacitatea de a îndepărta straturile – atunci când voia.

Şi existau perioade în care nu conta decât să vrea acest lucru. Să-şi dovedească sieşi că încă mai putea s-o facă. Aşa cum era pe vremea când trăiau la New York.

Fuseseră vremuri bune. Provocatoare, palpitante, pline de obligaţii şi năzuinţe. Numai că se rezumaseră doar la obligaţii şi năzuinţe. Câteva reviste elogioase, realizate de alţi tineri scriitori entuziaşti. Fusese numit pe-atunci pătrunzător; receptiv, incisiv. O dată, chiar extraordinar.

Nu se dovedise suficient. Astfel că el şi cu Leila reveniră la magazinul străjuit de palmieri şi îşi exersară cu bucurie talentele în lumea explozivă a televiziunii rămase în urmă.

Totuşi, cândva... Într-o bună zi, îşi zise Bernie Osterman, o să se întâmple din nou. Luxul de a sta liniştit, având tot timpul din lume de-a face cu adevărat acest lucru. Să comită o mare greşeală, dacă trebuia. Era important să poată gândi astfel.

— Bernie?

— Da.

Leila îşi puse un prosop în faţă şi împinse manivela şezlongului, astfel că spătarul se ridică singur.

— E minunat, dragule. De-a dreptul minunat şi cred că ştii că n-o să meargă.

— Merge!

— Totuşi, n-or să accepte.

— Să-i ia dracu'!

— Ni s-au oferit treizeci de mii de dolari pentru o dramă, o oră, Bernie. Nu pentru o exorcizare de două ore care sfârşeşte într-o capelă funerară.

— Nu-i o exorcizare. E o poveste tristă, inspirată de întâmplări reale, iar acestea nu se modifică. Vrei să te întorci scena din cartierul latino-american şi să arunci o privire?

— N-or să cumpere scenariul. Or să-ţi ceară să-l rescrii.

— N-o să-l rescriu!

— Iar ei vor sta în cumpănă. E vorba despre partea noastră de cincisprezece mii.

— Ticăloşii!

— Ştii bine că am dreptate.

— Vorbe! Doar nişte afurisite de vorbe! În sezonul ăsta să avem *semnificaţii*! *Controverse*!... Vorbe!

— Ei se uită la cifre. O reclamă în *The Times* nu vinde deodorante în Kansas.

— Să-i ia naiba!

— Calmează-te. Mai înoată puţin. Piscina e mare. Leila Osterman se uită la soţul său. El ştia ce însemna privirea aia şi nu se putu abţine să nu zâmbească. Puţin întristat.

— Bine, atunci aranjează-l.

Leila luă creionul şi carnetul cu foi galbene de pe masa de lângă şezlong. Bernie se ridică şi se apropie de marginea bazinului.

— Crezi că Tanner ar fi dispus să ni se alăture? Să încerc să-l contactez?

Soţia lui puse creionul deoparte şi ridică privirea spre el.

— Nu ştiu. Johnny e diferit de noi...

— Diferit de Joe şi Betty? De Dick şi Ginny? Nu mi se pare câtuşi de puţin.

— Eu n-aş precipita lucrurile. E totuşi un şoim al presei. I se spune „Vulturul", îţi aminteşti? Vulturul din San Diego. Are spinarea dreaptă. Nu mi-ar plăcea să i-o aplec. Ar putea reacţiona violent.

— Dar gândeşte ca noi. Gândeşte ca Joe şi Dick. Ca noi toţi.

— Repet. Nu te pripi. Pune-o pe seama intuiţiei unei femei cu experienţă, dar nu te pripi... Am putea avea probleme.

Osterman se aruncă în bazin şi înotă pe sub apă unsprezece metri, până la capătul îndepărtat. Leila avea dreptate doar pe jumătate, îşi zise el. Tanner era un jurnalist care nu accepta compromisul, dar în acelaşi timp vădea sensibilitate şi emotivitate. Tanner nu era prost, vedea ce se întâmplă – peste tot.

Totul se reducea la supravieţuirea individuală. Iar aceasta se rezuma la capacitatea de a acţiona în concordanţă cu propriile intenţii. Să scrii o „exorcizare", dacă erai capabil. Fără să-ţi pese de deodorantele din statul Kansas.

Bernie ieşi la suprafaţă şi se ţinu de marginea bazinului, respirând adânc. Apoi se îndepărtă şi înotă încet în stilul bras către soţia lui.

— Te-am înghesuit la colţ?

— Niciodată n-ai reuşi. Leila vorbea în timp ce scria în carnetul cu file galbene. A fost o perioadă în viaţa mea când credeam că treizeci de mii de dolari reprezintă toţi banii din lume. Weintraub cu casa sa din Brooklyn nu era cel mai important client al lui Chase Manhattan.

Rupse o pagină din carnet şi o puse sub o sticlă de Pepsi Cola.

— Eu n-am avut niciodată problema asta, zise Bernie, călcând apa. Clanul Osterman chiar este o ramură discretă a familiei Rothschild.

— Ştiu. Culorile voastre la curse sunt roşu-brun şi oranj de dovleac.

— Hei!

Bernie se prinse de marginea bazinului şi o privi entuziasmat pe soţia lui.

— Ţi-am spus? A sunat azi-dimineaţă antrenorul din Palm Springs. Armăsarul de doi ani pe care l-am cumpărat a parcurs şase sute de metri în patruzeci şi una de secunde!

Leila Osterman lăsă carnetul în poală şi râse.

— Să ştii că exagerăm! Şi mai vrei să treci drept Dostoievski!

— Înţeleg ce vrei să spui... Mă rog, într-o bună zi.

— Sigur. Până atunci, fii cu un ochi la Kansas şi cu celălalt la tâmpiţii ăia de cai ai tăi.

Osterman chicoti şi plonja spre partea opusă a bazinului, se gândea din nou la familia Tanner. La John şi Ali Tanner. Urma să lămurească problema în

Elveţia. Cei de la Zürich erau entuziasmaţi.

Bernard Osterman se hotărâse. O să încerce s-o convingă ie nevasta lui. Avea de gând să vorbească serios cu John Tanner în week-end-ul viitor.

Danforth străbătu holul îngust al casei sale din Georgetown şi deschise uşa. Laurence Fassett, de la Agenţia Centrală de Investigaţii, zâmbi şi întinse mâna.

— Bună ziua, domnule Danforth. M-a sunat Andrew de la McLean. Ne-am mai întâlnit o singură dată – sunt sigur că nu vă amintiţi. E o onoare pentru mine, domnule.

Danforth îl privi pe omul extraordinar din faţa lui şi-întoarse zâmbetul. În dosarul de la CIA scria că Fassett avei patruzeci şi şapte de ani, însă părea mult mai tânăr. Umeri largi, gâtul musculos, chipul neridat de sub părul blond, tuns scurt – toate astea îi aminteau lui Danforth că urma şi împlinească în curând şaptezeci de ani.

— Sigur că-mi amintesc. Intră, te rog.

În clipa în care pătrunse în hol, Fassett remarcă vreo câteva acuarele de Degas, agăţate pe perete. Se apropie de ele.

— Sunt minunate.

— Da, sunt. Te pricepi, domnule Fassett?

— A, nu. Sunt doar un amator entuziast... Soţia mea a fost artistă. Petreceam mult timp la Luvru.

Danforth ştia că nu trebuia să stăruiască asupra soţie lui Fassett. Fusese nemţoaică, cu legături în Berlinul de Est. O uciseseră acolo.

— Da, desigur. Vino pe-aici, te rog. Grover s-a întors. Urmăream programul lui Woodward în curte.

Cei doi ieşiră în curtea pardosită cu lespezi de piatră şi cărămidă. George Grover se ridică din fotoliu.

— Salut, Larry. Lucrurile încep să se mişte.

— Aşa se pare. Nu destul de repede pentru mine.

— Pentru nici unul dintre noi, aş zice, aprecie Danforth. Bei ceva?

— Nu, mulţumesc. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, aş dori să terminăm cât mai curând.

Cei trei bărbaţi se aşezară în jurul mesei de ceramică.

— Atunci, să pornim din punctul unde ne aflăm acum, zise Danforth. Care e planul imediat următor?

Fassett îl privi stupefiat.

— Credeam că ni s-a explicat întreaga situaţie.

— A, am citit rapoartele. Voiam doar nişte informaţii de la omul însărcinat cu treaba asta.

— Foarte bine, domnule. Etapa întâi e încheiată. Familiile Tanner, Tremayne şi Cardone se află la Saddle Valley. Dacă nu-şi planifică vreo vacanţă, vor rămâne acolo pe parcursul săptămânii viitoare. Această informaţie

e confirmată de toate ursele noastre. Există treisprezece agenţi în oraş, iar cele trei familii se vor afla sub o supraveghere constantă... La toate telefoanele au fost ataşate microfoane. De nedepistat. La Los Angeles s-a aflat că familia Osterman pleacă vineri cu cursa 09 şi ajunge la Aeroportul Kennedy la 4,50, ora Coastei de Est. De obicei, ei iau un taxi direct spre suburbii. Care va fi i mărit, desigur...

— Dacă, până atunci, urmează traseul normal, îl întrerupse Grover.

— Dacă nu, nu se vor afla în acel avion... Mâine îl aducem pe Tanner la Washington.

— Nu bănuieşte nimic până acum, nu? întrebă Danforth.

— Nu – în afară de maşina de patrulare, pe care o vom folosi dacă refuză să vină mâine dimineaţă.

— Cum crezi că va reacţiona? Grover se aplecă în faţă.

— Cred că o să fie uluit.

— S-ar putea să refuze colaborarea, zise Danforth.

— Puţin probabil. Dacă-mi fac bine treaba, n-o să aibă de ales.

Danforth se uită la bărbatul puternic, musculos, care părea atât de încrezător.

— Eşti nerăbdător să reuşim, nu-i aşa? Te-ai implicat foarte tare.

— Am şi motive să fiu. Fassett îi întoarse privirea bătrânului. Când vorbi, o făcu pe un ton neutru. Mi-au ucis soţia. Au lichidat-o pe Kurfurstendarmm la ora două dimineaţa – în timp ce eu eram „reţinut”. Ea încerca să mă găsească. Ştiaţi asta?

— Am citit dosarul. Te asigur de profunda mea simpatie...

— Nu mă încălzeşte simpatia dumneavoastră. Acele ordine au venit de la Moscova. Pe ei îi vreau. Mai precis, e vorba de Omega.

PARTEA A DOUA

Luni

Marţi

Miercuri

Joi

2

Luni – ora 10,15

Tanner ieşi din ascensor şi coborî pe coridorul acoperit cu mochetă groasă ce ducea la biroul său. Petrecuse douăzeci şi cinci de minute în camera de analiză, privind caseta cu interviul lui Woodward. Îi confirma ceea ce scriseseră ziarele: Charles Woodward îl prezentase pe Subsecretarul Ashton ca pe un trepăduş politic.

Trebuie să fi deranjat o mulţime de lume la Washington, îşi zise el.

— Un interviu grozav, nu-i aşa, zise secretara lui.

— Nemaivăzut, cum ar spune fiul meu. Nu cred că vom primi prea multe invitaţii la dineurile organizate de Casa Albă. Ceva telefoane?

— Din tot oraşul. Mai ales felicitări; am lăsat lista de nume pe biroul dumneavoastră.

— Asta-i reconfortant. S-ar putea să am nevoie de ele. Altceva?

— Da, domnule. Consiliul Federal al Audiovizualului a sunat de două ori. Un bărbat numit Fassett.

— Cine?

— Domnul Laurence Fassett.

— Acolo am discutat mereu cu Cranston.

— Aşa ştiam şi eu, dar omul spunea că e ceva urgent.

— Poate că Departamentul de Stat încearcă să ne aresteze înainte de apusul soarelui.

— Mă îndoiesc. Ar aştepta cel puţin o zi sau două; astfel, gestul lor ar avea mai puţine implicaţii politice.

— Mai bine fă-mi legătura. Pentru CIA, totul e urgent. Tanner se îndreptă spre camera lui de lucru, se aşeză la birou şi citi mesajele. Zâmbi; până şi

concurenţa fusese impresionată. Interfonul bâzâi.

— Domnul Fassett e pe linia unu, domnule.

— Mulţumesc.

Tanner apăsă pe un buton.

— Domnul Fassett? Îmi pare rău că n-am fost aici când ai sunat.

— Eu trebuie să-mi cer scuze, zise vocea politicoasă de la celălalt capăt al firului. Însă am un program dificil azi, iar dumneata eşti o prioritate.

— Care-i problema?

— Aş putea-o descrie ca fiind de rutină, însă urgentă. Documentele pe care ni le-aţi prezentat în mai pentru departamentul de ştiri de la Standard sunt incomplete.

— Ce?

John îşi aminti că-i spusese ceva Cranston în urmă cu câteva săptămâni. Dar tot el îi zisese că nu era ceva important.

— Ce lipseşte?

— Două semnături ale dumitale pentru un singur lucru. Pe paginile şaptesprezece şi optsprezece. Şi repartizarea programelor proiectate de servicii publice pe o perioadă de şase luni, începând din ianuarie.

John Tanner îşi amintea acum. Fusese greşeala lui Cranston. Paginile şaptesprezece şi optsprezece lipsiseră din dosarul trimis de la Washington pentru a fi semnat de Tanner – aspect asupra căruia departamentul juridic al societăţii îi atrăsese atenţia – iar rubricile pentru programele de servicii urmau să rămână necompletate încă o lună, în aşteptarea deciziilor societăţii. Cranston îşi dăduse avizul şi în acest caz.

— Dacă o să verifici, vei afla că domnul Cranston a omis paginile despre care vorbeşti, iar programele respective au fost amânate pentru o dată ulterioară. A fost de acord cu treaba asta.

Urmă o scurtă pauză. Când Fassett vorbi, vocea lui era ceva mai puţin politicoasă decât până atunci.

— Cu toată stima pentru Cranston, el nu avea autoritatea să ia o asemenea decizie. Acum presupun că deţii informaţiile necesare.

— Da, în realitate le avem. O să le trimit prin curier special.

— Din păcate, nu e suficient. Va trebui să-ţi cerem să vii dumneata aici, în după-amiaza asta.

— Stai puţin. M-ai anunţat cam în pripă, nu?

— Nu eu fac regulile. Doar le aplic. Începând de acum două luni, Standard Mutual Network operează violând codul CFA. Nu ne putem complăcea într-o asemenea situaţie. Indiferent de cine poartă răspunderea, asta e realitatea. Încălcaţi legea. Hai să lămurim situaţia azi.

— Foarte bine. Însă te avertizez că dacă această acţiune e în vreun fel o hărţuire din partea Departamentului de Stat, o să convoc avocaţii companiei, care o vor eticheta ca atare.

— Nu numai că nu-mi place insinuarea dumitale, dar nici nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Eu cred că ştii. Despre interviul lui Woodward de ieri după-amiază.

Fassett râse.

— A, am auzit despre el. *The Post* a făcut mare caz... Şi cred că poţi să stai liniştit. Te-am căutat de două ori vinerea trecută.

— Serios?

— Da.

— Aşteaptă puţin. Tanner apăsă butonul *pauză*, apoi pe cel pentru *interior*. Norma? M-a căutat Fassett vineri?

Urmă o scurtă pauză, în timp ce secretara lui Tanner verifica lista apelurilor de vineri.

— S-ar putea. Au fost două apeluri de la Washington, de la operatorul treizeci şi şase, care vă cerea să-l sunaţi dacă vă întoarceţi până la patru. Aţi fost la studio până la cinci şi jumătate.

— N-ai întrebat cine suna?

— Sigur că am întrebat. Mi s-a spus că putea să aştepte până luni.

— Mulţumesc.

Tanner se întoarse la convorbirea cu Fassett.

— Ai lăsat un număr de operator?

— Trei-şase, Washington. Până la ora 4 p.m.

— Nu ţi-ai lăsat numele sau pe cel al agenţiei...

— Era vineri. Mă grăbeam. Te-ai fi simţit mai bine dacă ţi-aş fi lăsat un mesaj urgent la care n-aveai cum să răspunzi?

— Bine, bine. Şi treaba asta nu se poate rezolva prin poştă?

— Îmi pare foarte rău, domnule Tanner. Realmente îmi pare rău, dar trebuie să respect instrucţiunile. Standard Mutual nu e o mică staţie locală. Dosarul trebuia completat ai mai multe săptămâni în urmă... Pe deasupra – în acel moment, Fassett râse din nou – ţinând seama de felul cum calci lumea pe coadă, n-aş vrea să fiu în pielea dumitale dacă nişte granguri de la Departamentul de Stat ar afla că departamentul vostru de ştiri a încălcat legea... Şi nu e o ameninţare. Nici n-ar putea fi. Amândoi am comis o greşeală.

John Tanner zâmbi la telefon. Fassett avea dreptate. *Era* în întârziere cu dosarul. Şi n-avea rost să-şi asume riscul unor represalii birocratice. Oftă.

— O să iau trenul de ora unu şi-o să fiu la CFA în jurul orei trei. Unde e biroul dumitale?

— O să fiu cu Cranston. O să luăm documentele, dar nu uita programările. Sunt doar proiecte, n-o să te reţinem pentru ele.

— În regulă. Ne vedem mai târziu.

Tanner apăsă alt buton şi formă numărul de acasă.

— Bună, iubitule.

— Trebuie să mă duc la Washington în după-amiaza asta.

— Ai probleme?

— Nu. „Chestiuni de rutină, dar urgente”, aşa mi s-a spus. O treabă la CFA. O să iau un tren până la Newark pe la şapte. Voiam doar să ştii că o să întârzii.

— Bine, iubitule. Vrei să te aştept?

— Nu, o să iau un taxi.

— Sigur?

— Foarte. Mă simt reconfortat la gândul că Standard plăteşte cei douăzeci de dolari.

— Meriţi asta. Apropo, am citit articolele despre interviul lui Woodward. E un adevărat triumf.

— Asta mi-am scris pe haină. Tanner Triumfalul.

— Aş vrea s-o fi făcut, zise Alice încet.

Nici măcar când glumeau, ea nu se putea abţine. Nu aveau probleme cu banii, dar Alice Tanner considerase întotdeauna că soţul ei era prost plătit. Acesta reprezenta singurul motiv serios de ceartă dintre ei. Nu reuşea s-o facă să înţeleagă că a pretinde mai mult de la o corporaţie de talia lui Standard Mutual însenina asumarea unui număr sporit de obligaţii faţă de gigantul fără chip.

— Ne vedem diseară, Ali.

— Pa. Te iubesc.

În chip de respect tăcut faţă de plângerea soţiei lui, ceru uneia dintre maşinile de la ştiri să-l ducă la Aeroportul La Guardia peste o oră. Nimeni nu comentă. În acea dimineaţă, Tanner repurtase cu adevărat un triumf.

În următoarele patruzeci şi cinci de minute, Tanner rezolvă o serie de probleme administrative. Ultima fu un telefon dat la departamentul juridic al lui Standard Mutual.

— Cu domnul Harrison, vă rog... Salut, Andy. Sunt John Tanner. Mă grăbesc, Andy; trebuie să prind un avion. Vreau doar să aflu ceva. Avem vreo chestiune amânată la CFA în privinţa căreia n-am fost informat? Ceva probleme? Ştiu despre programele de servicii publice, dar Cranston spunea fi pot să rămână aşa... Sigur, aştept.

Tanner răsuci firul telefonului pe deget, cu gândul la Fassett.

— Da, Andy, sunt aici... Paginile şaptesprezece şi optsprezece. Semnăturile... Înţeleg. Bine. Mulţumesc. Nu, nici o problemă. Mulţumesc.

Tanner puse receptorul în furcă şi se ridică încet din fotoliu. Harrison îi confirmase vagile bănuieli. Totul părea o născocire. Dosarul pentru CFA era complet, cu excepţia primelor două pagini ale copiilor patru şi cinci ale documentului. Erau doar duplicate, care nu interesau pe nimeni şi puteau fi uşor xeroxate. Totuşi, acele pagini lipseau în dosar. Harrison comentase:

— Îmi amintesc, John. Ţi-am trimis o notă în acest sens.

Mi s-a părut că fuseseră omise în mod deliberat. Nu-mi dau seama de

ce...

Nici Tanner nu-şi putea da seama.

3

Luni – ora 15,25

Spre surprinderea lui Tanner, CFA trimise o limuzină să-l ia de la aeroport.

Birourile lui Cranston se aflau la al şaselea etaj al sediului CFA; din când în când, fiecare director de ştiri al companiilor importante de televiziune se trezea convocat acolo. Cranston era un profesionist – respectat de companii, ca şi de administraţiile în permanentă schimbare – un motiv în plus pentru ca Tanner să se simtă iritat de necunoscutul Laurence Fassett, nu putuse să afirme indignat: „... Cranston nu avea autoritatea ia o asemenea decizie”.

El nu auzise niciodată de Laurence Fassett.

Tanner împinse uşa sălii de aşteptare de la Cranston. Încăperea era pustie. Biroul secretarei era gol – nu se vedeau registre, creioane sau documente. Lumina venea dinspre uşa noului lui Cranston. Era deschisă, astfel că se putea auzi bâzâitul monoton al instalaţiei de aer condiţionat. Jaluzelele de la ferestrele biroului fuseseră lăsate, probabil pentru a se evita lumina soarelui de vară. Pe peretele biroului, văzu conturându-l se umbra unei siluete ce venea spre uşă.

— Bună ziua, spuse bărbatul ce îşi făcu apariţia. Părea mai scund decât Tanner cu câţiva centimetri; poate că avea un metru şaptezeci şi cinci sau unu optzeci, dar era foarte lat în umeri. Părul blond era tuns scurt şi ochii depărtaţi sub sprâncenele castanii, stufoase îi confereau un anume farmec. Era, probabil, de vârsta lui Tanner, însă indiscutabil mult mai bine clădit. Până şi ţinuta lui avea o flexibilitate potenţială, îşi zise Tanner.

— Domnul Fassett?

— Eu sunt. Te aşteptam.

Fassett, în loc să se retragă în biroul lui Cranston, trecu prin faţa lui Tanner, se duse la uşa sălii de aşteptare şi o încuie.

— E mai bine să nu fim întrerupţi.

— De ce nu? întrebă Tanner uimit. Laurence Fassett se uită în jurul camerei.

— Da. Da. Înţeleg ce vrei să spui. Bună întrebare. Intră, te rog.

Fassett păşi înaintea lui Tanner în biroul lui Cranston Cele două ferestre ce dădeau spre stradă aveau jaluzelele trase până jos; biroul lui Cranston era la fel de gol ca şi cel al secretarei sale, abstracţie făcând de prezenţa a două scrumiere şi un alt obiect. În centrul suprafeţei netede se afla un mic magnetofon cu două cabluri – unul îndreptat spre fotoliul lui Cranston, celălalt ieşind către fotoliul din faţa biroului.

— Ăsta-i un magnetofon? întrebă directorul de ştiri, urmându-l pe Fassett în birou.

— Da. Te rog să iei loc.

John Tanner rămase în picioare. Vorbi cu furie stăpânită:

— Nu, n-am de gând să iau loc. Nu-mi place deloc treaba asta. Metodele dumitale sunt foarte neclare sau poate *prea* clare. Dacă intenţionezi să înregistrezi ceea ce am de spus, să ştii că n-o să fac lucrul ăsta în absenţa unui avocat al companiei.

Fassett stătea în spatele biroului lui Cranston.

— Asta nu e o problemă a CFA. După ce o să-ţi explic, vei înţelege... metodele mele.

— Te-aş ruga să explici mai repede, fiindcă mă grăbesc să plec. Am fost chemat la CFA ca să aduc programele serviciilor publice proiectate de Standard Mutual – pe care le am în servietă – şi să semnez două copii ale dosarului nostru pe care biroul *dumitale* a uitat să le trimită. Mi-ai spus că discuţia noastră va avea loc în prezenţa lui Cranston. În schimb, găsesc un birou gol... Ţi-aş sugera să-mi dai o explicaţie plauzibilă, altfel o să ai de-a face cu avocaţii noştri în mai puţin de o oră. Iar dacă asta înseamnă represalii împotriva departamentului de ştiri de la Standard Mutual, o să ajungi de pomină în toată ţara.

— Îmi pare rău... Treburile astea nu sunt uşoare.

— Nici nu trebuie să fie!

— Acum opreşte-te. Cranston e în concediu. I-am folosit numele fiindcă am mai negociat cu el şi până acum.

— Vrei să spui că ai minţit în mod deliberat?

— Da. Cheia, domnule Tanner, se află în fraza pe care tocmai ai rostit-o... „Am fost chemat de CFA”, mi se pare că ai spus. Îmi dai voie să mă prezint?

Laurence Fassett vârî mâna în buzunarul de la piept şi scoase un mic portvizit din plastic. Îl puse pe birou.

Tanner îl deschise. Legitimaţia de deasupra îl prezenta pe Laurence C.

Fassett drept funcţionar al Agenţiei Centrale de Investigaţii. Celălalt document era permisul de acces al lui Fassett în complexul McLean la orice oră din zi sau din noapte.

— Ce înseamnă toate astea? De ce mă aflu aici? Tanner îi dădu înapoi legitimaţiile lui Fassett.

— Ăsta e motivul pentru care există aici un magnetofon. Să-ţi arăt. Înainte de a-ţi explica problema noastră, trebuie să-ţi pun nişte întrebări. Sunt două butoane care pot opri aparatul. Unul în faţa mea, celălalt în faţa dumitale. Dacă nu vrei să răspunzi la vreo întrebare, nu ai decât să apeşi butonul şi magnetofonul se opreşte. Pe de altă parte – tot pentru protecţia dumitale – dacă am impresia că oferi nişte informaţii anume care nu ne privesc, *eu* voi opri aparatul.

Fassett porni magnetofonul, apoi întinse mâna peste birou, spre cablul din faţa lui Tanner, şi-l opri.

— Vezi? E foarte simplu. Am luat sute de interviuri de genul ăsta. N-ai de ce să-ţi faci griji.

— Asta seamănă cu interogatoriul dinaintea unui proces, fără sprijinul unui avocat şi fără citaţie! Care-i rostul? Dacă îţi închipui că o să mă intimidezi, nu eşti în toate minţile!

— *Rostul* îl constituie identificarea completă... Şi ai perfectă dreptate. Dacă am intenţiona să intimidăm pe cineva, am aborda un subiect delicat, precum J. Edgar Hoover. Deşi nici nu deţine controlul asupra unui canal cu programe de ştiri.

Tanner se uită la omul de la CIA, care adoptase o atitudine politicoasă în spatele biroului lui Cranston. Fassett avea dreptate. CIA nu şi-ar fi permis să folosească o tactică atât de arogantă faţă de cineva cu poziţia lui.

— Ce înţelegi prin „identificare completă”? Ştii cine sunt.

— Asta ar trebui să-ţi sugereze importanţa informaţiei pe care sunt împuternicit să o furnizez. E doar o măsură de precauţie determinată de amploarea datelor... Ştiai că în al doilea război mondial un actor – mai exact, un caporal din armata britanică – l-a întruchipat pe mareşalul Montgomery în conferinţele la nivel înalt din Africa şi nici unul dintre foştii săi colegi de şcoală de la Saudhurst nu şi-a dat seama?

Directorul de ştiri luă cablul şi apăsă pe butoanele PORNIT şi OPRIT. Aparatul începu să meargă, apoi se opri. Curiozitatea lui John Tanner – amestecată cu teamă – creştea mai mult. Se aşeză.

— Dă-i drumul! Dar nu uita, o să opresc aparatul şi-o să plec atunci când am să cred de cuviinţă.

— Înţeleg. E dreptul dumitale – până la un punct.

— Ce vrei să spui cu asta? Fără condiţii, te rog.

— Ai încredere în mine. Vei înţelege, zise Fassett, învăluindu-l într-o privire liniştitoare.

— Dă-i drumul, repetă Tanner.

Omul de la CIA luă un dosar şi-l deschise. Apoi puse magnetofonul în funcţiune.

— Numele dumitale întreg e John Raymond Tanner?

— Incorect. Numele meu oficial e John Tanner. Raymond e numele de botez, dar nu figurează în certificatul de naştere.

Fassett zâmbi din spatele biroului.

— Foarte bine.

— Mulţumesc.

— Locuieşti în prezent pe Orchard Drive, 22, din Saddle Valley, New Jersey?

— Da.

— Te-ai născut pe 21 mai 1924, la Springfield, Illinois, din părinţii Lucas şi Margaret Tanner?

— Da.

— Familia dumitale s-a mutat la San Mateo, California, pe când aveai şapte ani?

— Da.

— În ce scop?

— Firma la care lucra tatăl meu l-a transferat în California de Nord. Era director executiv de personal la un lanţ de magazine. Magazinele Bryant.

— În condiţii mai bune?

— Acceptabile.

— Ai fost angrenat în sistemul şcolar public din San Mateo?

— Nu. Am absolvit anul doi la colegiul din San Mateo, apoi am fost transferat la o şcoală particulară în ultimii doi ani de liceu. Şcoala pregătitoare Winston.

— După absolvire, te-ai înscris la Universitatea Stanford?

— Da.

— Ai fost membru al vreunei frăţii sau club?

— Da. Frăţia Alpha Kappa, Societatea Trylon News şi încă vreo câteva de care nu-mi amintesc... Un club fotografic, mi se pare, dar nu sunt sigur. Am lucrat la revista campusului, dar după un timp, am plecat.

— Ai avut vreun motiv?

Tanner se uită la omul de la CIA.

— Da. Am protestat vehement împotriva situaţiei de la Nişei. Lagărele de deţinuţi. Revista le susţinea. Obiecţia mea rămâne şi acum în picioare.

Fassett zâmbi din nou.

— Educaţia dumitale a fost întreruptă?

— Mai toate sunt întrerupte. Mi-am satisfăcut stagiul militar în sfârşitul anului doi.

— Unde anume?

— La Fort Benning, Georgia. Infanterie.

— Armata a treia? Divizia paisprezece?

— Da.

— Ai servit şi pe câmpul de operaţiuni european?

— Da.

— Cel mai înalt grad al dumitale a fost de locotenent-major?

— Da.

— Ai urmat şcoala de ofiţeri la Fort Benning?

— Nu. Am fost avansat în Franţa.

— Înţeleg că ai primit şi nişte decoraţii.

— Au fost citări pe unitate, elogii la nivelul batalionului. Nimic individual.

— Ai stat în spital timp de trei săptămâni la St Lo. Din cauza rănilor?

Pe moment, Tanner păru încurcat.

— Ştii foarte bine că nu din cauza asta. Nu am nici o Inimă Purpurie la dosar, zise el calm.

— Vrei să-mi explici?

— Am căzut dintr-un jeep pe drumul spre St Lo. Mi s-a dislocat un şold.

Amândoi zâmbiră.

— Ai fost lăsat la vatră în iulie 1945 şi te-ai întors la Stanford în luna septembrie a aceluiaşi an?

— Aşa e... Ca să anticipez următoarea dumitale întrebare, domnule Fassett, m-am transferat de la facultatea de engleză la cea de ziaristică. Mi-am luat licenţa în 1947.

Laurence Fassett rămase cu privirea aţintită asupra dosarului din faţa sa.

— Te-ai căsătorit în anul trei de facultate cu o anume Alice McCall?

Tanner întinse mâna spre buton şi închise aparatul.

— În momentul ăsta s-ar putea să plec.

— Calmează-te, domnule Tanner. E doar o identificare... Noi nu împărtăşim punctul de vedere potrivit căruia păcatele părinţilor sunt ispăşite de fiicele lor. Un simplu da sau nu e de-ajuns.

Tanner porni din nou magnetofonul.

— Da.

În acel moment, Laurence Fassett trase de cablul aparatului, oprindu-l. Tanner văzu că rolele nu se mai învârteau şi se uită la omul de la CIA.

— Următoarele două întrebări sunt legate de împrejurările care au condus la încheierea căsătoriei dumitale. Presupun că o să vrei să răspunzi.

— Aşa e.

— Crede-mă, nu sunt importante.

— Dacă-mi spuneai că sunt, aş fi plecat chiar acum.

Ali suferise destul. Tanner n-ar fi permis ca tragedia soţiei lui să fie adusă din nou în discuţie. Fassett porni din nou aparatul.

— S-au născut doi copii după căsătoria dumitale cu Alice Mc... Tanner. Un

băiat, Raymond, care are acum treisprezece ani şi o fată, Janet, acum în vârsta de opt ani.

— Fiul meu are doisprezece ani.

— Ziua lui de naştere e poimâine. Întorcându-ne puţin în timp, ai obţinut prima dumitale slujbă de după absolvire la *The Sacramento Daily News*.

— Ca reporter. Eram redactor, curier, critic de film şi agent de publicitate, când aveam timp.

— Ai lucrat la ziarul din Sacramento trei ani şi jumătate, apoi te-ai transferat la *The Los Angeles Times*?

— Nu. Am stat la Sacramento, doi ani şi jumătate – timp de aproape un an am lucrat la *San Francisco Chronicle* înainte de a obţine slujba de la *The Times*.

— La *The Los Angeles Times* ai repurtat succese notabile în reporter de investigaţii...

— Am avut noroc. Presupun că te referi la anchetele mele în legătură cu operaţiunile din portul San Diego.

— Da. Mi se pare că ai fost nominalizat pentru premiul Pulitzer.

— Nu l-am luat.

— Apoi te-au avansat ca editorialist la *The Times*?

— Adjunctul editorului. Nimic spectaculos.

— Ai rămas la *The Times* timp de cinci ani...

— Cred că aproape şase.

— Până în ianuarie 1958, când te-ai dus la Standard Mutual din Los Angeles?

— Corect.

— Ai rămas cu echipa din Los Angeles până în mart 1963, când te-ai transferat la New York. De atunci ai mai fost promovat?

— Am venit în est ca editor pentru programul de ştiri de la ora şapte. Am extins documentarele şi ediţiile speciale, până când am ajuns la poziţia actuală.

— Care-i aceea?

— Director de ştiri la Standard Mutual. Laurence Fassett închise dosarul şi opri magnetofonul

Se lăsă pe spătarul fotoliului şi-i zâmbi lui John Tanner.

— N-a fost prea greu, nu-i aşa?

— Vrei să spui că asta-i tot?

— Nu, nu e... *tot*, ci doar încheierea identificării. Mi dat numai câteva răspunsuri uşor eronate, aşa că ai trecut testul.

— Ce?

— Aceste lucruri – Fassett lovi dosarul cu palma – sunt destinate Departamentului de Interogatorii. Tipi cu funcţii înalte se întâlnesc cu alţi tipi cu bărbi şi introduc toate informaţi în computere. Nu era posibil să răspunzi corect la toate întrebările. Dacă ai fi făcut-o, ar fi însemnat că ai studiat înainte

răspunsurile... De exemplu, ai lucrat la *The Sacramento Daily News* aproape trei ani încheiaţi. Nu doi ani şi jumătate sau trei ani şi jumătate. Familia dumitale s-a mutat la San Mateo când aveai opt ani şi două luni, nu şapte ani.

— Fir-aş al naibii!...

— Sincer vorbind, chiar dacă ai fi răspuns corect la toate întrebările, ai fi trecut testul. Dar e bine să ştim că eşti normal. În cazul dumitale, trebuia să avem totul înregistrat pe bandă... Din păcate, acum urmează partea mai dură.

— Dură în comparaţie cu ce? întrebă directorul de ştiri.

— Doar mai grea... Acum o să dau drumul la magnetofon.

Porni aparatul şi luă o coală de hârtie.

— John Tanner, te anunţ că tot ce vom discuta aici intră sub incidenţa informaţiilor strict secrete. Te asigur că acestea nu se vor răsfrânge în nici un fel asupra dumitale sau asupra familiei dumitale. Transmiterea informaţiilor respective unei terţe persoane ar însemna o acţiune îndreptată împotriva intereselor guvernului Statelor Unite, în cel mai grav sens. Într-o asemenea măsură încât cei aflaţi în serviciul guvernului şi care cunosc aceste informaţii riscă să fie puşi sub acuzare, în baza Actului de Securitate Naţională, titlul optsprezece, secţiunea şapte-nouă-trei, dacă încalcă regulile păstrării secretului... E perfect clar ce-am spus până acum?

— Este... Totuşi, eu nu sunt obligat să respect această lege, nici pasibil de vreo pedeapsă.

— Bineînţeles. Intenţionez să trecem prin trei etape spre informaţiile esenţiale, cele secrete. La sfârşitul etapelor unu şi doi, dumneata ai dreptul să renunţi la acest interviu, iar nouă nu ne rămâne decât să ne bizuim pe inteligenţa şi loialitatea dumitale faţă de guvern pentru a păstra tăcerea asupra celor discutate. Totuşi, dacă eşti de acord să trecem la etapa a treia, în care ţi se vor dezvălui nişte identităţi, accepţi implicit aceeaşi responsabilitate ca şi a celor aflaţi în serviciul guvernului şi poţi fi pus sub acuzare în temeiul Actului de Securitate Naţională dacă încâlci condiţiile menţionate ale păstrării secretului. E clar, domnule Tanner?

Tanner îşi schimbă poziţia în fotoliu înainte de a vorbi. Se uită la rolele ce se învârteau, apoi ridică privirea spre Fassett.

— E clar, dar al naibii să fiu dacă o să accept asta. Nu ai nici un drept să mă chemi aici sub un pretext fals, apoi să stabileşti nişte condiţii care mă fac pasibil de pedeapsă.

— Nu te-am întrebat dacă eşti de acord, ci doar dacă ai înţeles limpede ce-am spus.

— Iar dacă asta-i o ameninţare, poţi să te duci dracului.

— Nu fac decât să formulez nişte condiţii. Asta-i o ameninţare? Se deosebeşte cumva de ceea ce faci dumneata zilnic cu contractele? Poţi să pleci când vrei, înainte de a consimţi să dezvălui nume. E atât de ilogic?

Tanner se gândi că, într-adevăr, nu era. Iar curiozitatea lui trebuia

satisfăcută.

— Spuneai mai devreme că informaţiile respective n-au nici o legătură cu familia mea? Nici o legătură cu soţia mea?... Sau cu mine?

— Ţi-am dat asigurări mai devreme.

Fassett înţelese că Tanner adăugase „sau cu mine” ca pe o explicaţie tardivă. Îşi proteja soţia.

— Dă-i drumul.

Fassett se ridică din fotoliu şi se îndreptă spre jaluzelele de la ferestre.

— Apropo, nu trebuie să stai jos. Microfoanele sunt de mare impedanţă. Miniaturizate, desigur.

— Prefer să stau jos.

— Cum doreşti. Cu câţiva ani în urmă, am auzit nişte zvonuri despre o operaţiune a NKVD-ului, care, în caz de reuşită, ar fi putut avea efecte dezastruoase asupra economiei americane. Am încercat să depistăm sursa, să aflăm mai multe. Nu am reuşit. Era un secret mai bine păstrat decât programul spaţial rusesc. Apoi, în 1966, un ofiţer de informaţii est-german a dezertat. El ne-a furnizat primele date concrete despre această operaţiune. Ne-a spus că serviciile secrete est-germane păstrau legătura cu nişte agenţi din Vest – sau o celulă – cunoscuţi doar sub denumirea generică *Omega*. O să-ţi dau curând numele de cod geografic... sau poate că nu. Asta ar urma în etapa a doua. Depinde de dumneata. Se pare că Omega trimite regulat dosare sigilate serviciilor secrete est-germane. Doi curieri înarmaţi le transportă la Moscova în condiţii de maximă securitate. Modul de funcţionare al acestei Omega e la fel de vechi ca şi spionajul, dovedindu-se extrem de eficient în etapa actuală de dezvoltare a marilor corporaţii şi a conglomeratelor imense... Omega este un registru de cadastru.

— Un ce?

— Registru de cadastru. Liste conţinând sute – de-acum poate mii – de indivizi atinşi de ciumă. În cazul ăsta, nu bubonică, ci şantaj. Bărbaţii şi femeile de pe aceste liste sunt oameni aflaţi în posturi de decizie din companii uriaşe ce activează în domenii-cheie. Multe au o enormă putere economică. Puterea de a cumpăra, dar şi de a refuza să cumpere. Patruzeci sau cincizeci dintre ele, acţionând concertat, ar putea genera haosul economic.

— Nu înţeleg. De ce ar face-o? De ce ar trebui s-o facă?

— Ţi-am spus. E vorba despre şantaj. Fiecare dintre aceşti oameni e vulnerabil, putând fi folosit dintr-o mie de motive. Sex în afara căsătoriei sau deviat; denaturări ale legii; delicte în afaceri; preţuri măsluite; manipulări de stocuri, evaziune fiscală. Lista cuprinde mulţi oameni. Bărbaţi şi femei ale căror reputaţie, afaceri, profesiuni, chiar şi familii ar putea fi distruse. Dacă nu colaborează.

— Mi se pare totuşi o imagine degradantă a lumii afacerilor şi nu cred că e corectă. Nu în felul în care o descrii, nu până la declanşarea haosului

economic.

— Da? Fundaţia Crawford a efectuat un studiu aprofundat privind conducerea industriei în Statele Unite între 1925 şi 1945. Rezultatele rămân secrete pe o perioadă de douăzeci şi cinci de ani. Cercetătorii au ajuns la concluzia că în acest interval treizeci şi două de procente din puterea financiară a corporaţiilor acestei ţări au fost obţinute prin mijloace dubioase, dacă nu de-a dreptul ilegale. *Treizeci şi două de procente*!

— Nu cred asta. Dacă ar fi adevărat, ar trebui ca rezultatele să fie făcute publice.

— Imposibil. Ar fi un masacru juridic. Instanţele şi banii nu sunt o combinaţie imaculată... În ziua de azi e vorba despre conglomerate. Ia orice ziar. Deschide-l la paginile financiare şi citeşte despre manipulatori. Ai să vezi acuzaţiile şi ripostele. E o sursă nesecată pentru Omega. Un registru de candidaţi. Nici unul dintre oamenii ăia nu are mâinile curate. Nici măcar unul. Un împrumut nesigur e garantat, limita unui stoc e extinsă – temporar – unui client bun i se furnizează fete. Omega nu are decât să sape puţin, cu oameni potriviţi şi o grămadă de mizerie va ieşi la suprafaţă. Nu e prea greu. Trebuie doar să fii exact. Destul cât să înspăimânţi.

Tanner îşi întoarse privirea de la bărbatul care vorbea cu atâta precizie. Cu atâta detaşare izvorâtă dintr-o infinită încredere în sine:

— Detest ideea că ai avea dreptate.

Brusc, Fassett se întoarse la birou şi închise magnetofonul. Rolele se opriră.

— De ce nu? Nu e vorba doar despre informaţie dezvăluită care ar putea fi relativ inofensivă – ci despre felul în care se aplică. Dumneata, de exemplu. Să presupunem – doar să presupunem – că o poveste bazată pe întâmplări petrecute acum douăzeci şi ceva de ani la periferia Los Angeles-ului e tipărită în ziarul din Saddle Valley. Copiii dumitale învaţă la şcoala din localitate, soţia dumitale e fericită în comunitate... Cât timp crezi ca ai mai putea locui acolo?

Tanner sări din fotoliu şi se propti în faţa bărbatului mai scund. Era atât de înfuriat, încât mâinile îi tremurau. Vorbi din adâncul inimii, aproape în şoaptă:

— Asta-i o porcărie!

— Asta-i Omega, domnule Tanner. Calmează-te, voiam doar să dau un exemplu.

Fassett porni din nou magnetofonul şi continuă, în vreme ce Tanner se aşeza cu grijă în fotoliu.

— Omega există. Iar cu asta ajungem la ultima parte a... primei etape.

— Care-i aceea?

Laurence Fassett se instala în spatele fotoliului. Strivi ţigara, iar Tanner vârî mâna în buzunar şi scoase un pachet.

— Acum ştim că Omega are un program. Un termen pentru declanşarea

haosului... Nu e o noutate pentru dumneata faptul că agenţia la care lucrez efectuează frecvent schimburi de persoane cu sovieticii.

— Nu, într-adevăr.

— Unul de-al nostru pentru doi sau trei de-ai lor, asta e proporţia normală...

— Ştiu şi asta.

— Acum un an, la graniţa cu Albania a avut loc un astfel de schimb. Patruzeci şi cinci de zile de tocmeală. Eram acolo, de aceea mă aflu acum aici. În timpul negocierilor, echipa noastră a fost contactată de câţiva membri ai Ministerului sovietic de Externe. I-aş putea defini drept moderaţi. La fel ca moderaţii noştri.

— Ştiu cum se opun moderaţii noştri. Dar moderaţii sovietici?

— Situaţiile sunt identice. Însă în loc de Pentagon – şi un complex militaro-industrial pe care nu te poţi bizui – e vorba despre conservatorii din Prezidiul Sovietului Suprem. Militariştii.

— Înţeleg.

— Am fost informaţi că militariştii sovietici au stabilit un termen limită pentru faza finală a Operaţiunii Omega. La acea dată, planul va fi aplicat. Sute de puternici lideri necunoscuţi din comunitatea oamenilor de afaceri americani vor fi contactaţi şi ameninţaţi cu distrugerea dacă nu se vor supune ordinelor primite. Rezultatul ar putea fi o criză financiară de proporţii. Nu e exclus nici un dezastru economic... Ăsta-i adevărul. Cu aceasta ia sfârşit prima etapă.

Tanner se ridică din fotoliu, cu ţigara în mână. Începu să se plimbe prin faţa biroului.

— Şi după această informaţie pot să plec?

— Poţi.

— Ai depăşit orice limită. Pe cinstea mea, ai depăşit orice limită!... Banda continuă să se învârtă. Dă-i drumul!

— Foarte bine. Etapa a doua. Ştiam că Omega era constituită din acelaşi tip de indivizi ca şi cei pe care îi ataca. Aşa trebuia să fie, altfel nu s-ar fi putut realiza contactele, iar punctele vulnerabile n-ar fi fost descoperite. În esenţă, ştiam ce să căutăm. Oameni care se puteau infiltra în mari companii, care lucrau fie în interiorul lor, fie cu ele, care se puteau asocia cu subiecţii lor... După cum am menţionat, Omega e un nume de cod pentru o celulă sau un grup de agenţi. E şi un nume de cod geografic, un loc pentru transmiterea de informaţii. Din momentul în care trece prin această sursă, autenticitatea este asigurată datorită secretului operaţiunii. E greu de făcut o traducere corectă a numelui de cod geografic al lui Omega, dar cea mai apropiată e „Spărtura din... piele” sau „Piele de ţap”.

— „Spărtura din piele”? Tanner stinse ţigara.

— Da. Aminteşte-ţi că am aflat acest lucru acum mai bine de trei ani. După optsprezece luni de cercetare intensă, am stabilit că „Spărtura din piele”

e una dintre cele unsprezece localizări din întreaga ţară...

— Una dintre ele este Saddle Valley, New Jersey?

— Să nu anticipăm.

— Am dreptate?

— Am plasat agenţi în aceste comunităţi, continuă omul de la CIA, fără să ia în seamă întrebarea lui Tanner. Am verificat mii de cetăţeni – un exerciţiu foarte costisitor – şi cu cât căutam mai mult, cu atât mai evident devenea faptul că Saddle Valley era „Spărtura din piele”. A fost o muncă migăloasă. Am studiat filigranele de pe hârtii, am analizat particulele de praf de pe dosarele pe care ni le-a dat ofiţerul est-german atunci când a dezertat, am verificat şi răsverificat mii de obiecte diferite... Dar cel mai mult au contat informaţiile obţinute despre anumiţi cetăţeni în cursul cercetării.

— Cred că ar fi bine să treci la fondul problemei.

— Asta va fi decizia *dumitale*. Aproape că am încheiat etapa a doua.

Tanner nu zise nimic, aşa că Fassett continuă:

— Eşti în măsură să ne dai un ajutor de o valoare incalculabilă. Într-una dintre cele mai delicate operaţiuni din cadrul relaţiilor americano-sovietice actuale, poţi să faci ceea ce nimeni altcineva n-ar fi în stare. S-ar putea chiar să te atragă treaba asta, fiindcă, după cum trebuie să fi presupus din cele spuse de mine, moderaţii din ambele tabere lucrează în acest moment împreună.

— Te rog să mă lămureşti.

— Numai fanaticii sunt receptivi la un asemenea tip de revoltă. E mult prea primejdios pentru ambele ţări. În Prezidiul sovietic se dă o luptă acerbă pentru putere. Moderaţii trebuie să câştige, spre binele tuturor. O modalitate de a realiza acest lucru ar conta în demascarea Operaţiunii Omega, fie şi parţial şi în distrugerea obiectivelor ei.

— Şi ce pot eu să fac?

— Dumneata cunoşti Omega, domnule Tanner. O cunoşti foarte *bine*.

Tanner îşi pierdu răsuflarea. Pentru moment, crezu că inima i s-a oprit. Simţea sângele suindu-i-se la cap. Avu senzaţia, preţ de o clipă, că se îmbolnăvise cu adevărat.

— Mi se pare o afirmaţie *incredibilă*.

— Şi mie mi s-ar părea, dacă aş fi în locul dumitale. Cu toate astea, e adevărat.

— Şi presupun că ăsta e sfârşitul etapei a doua... Nemernicule! Ticălosule!

Tanner vorbise aproape în şoaptă.

— Spune-mi cum vrei. Poţi să mă şi loveşti. N-o să ripostez... Ţi-am zis, am mai trecut prin aşa ceva.

Tanner se ridică din fotoliu şi îşi apăsă fruntea cu degetele. Îşi întoarse faţa de la Fassett, apoi se răsuci înapoi.

— Şi dacă greşiţi? şopti el. Dacă voi, idioţi blestemaţi, aţi făcut altă

greşeală?

— Nu am făcut... Nu pretindem că am scos complet Omega din ascunziş. Totuşi, *am delimitat-o*. Dumneata eşti într-o postură unică.

Tanner se duse la fereastră şi începu să ridice jaluzelele.

— Nu *pune* mâna! Lasă-le jos!

Fassett sări din fotoliu şi înşfacă încheietura lui Tanner cu o mână şi cordonul jaluzelei cu cealaltă. Tanner privi în ochii agentului.

— Şi dacă plec acum de aici, o să trăiesc mai departe ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Fără să ştiu cine intră în casa mea, cu cine stau de vorbă pe stradă? Să trăiesc conştient de faptul că dumneata crezi că cineva o să tragă cu puşca în camera asta dacă ridic jaluzelele?

— Nu dramatiza. Astea sunt doar precauţii. Tanner se întoarse lângă birou, dar nu se aşeză.

— Să te ia dracu', spuse el încet. Ştii că nu pot să plec...

— Accepţi condiţiile?

— Le accept.

— Te rog să semnezi această depoziţie sub jurământ. Scoase o pagină din dosar şi o puse în faţa lui Tanner.

Era o declaraţie concisă privind natura şi sancţiunile prevăzute de Actul de Securitate Naţională. Se referea la Omega în termeni vagi – Proba materială A, numită banda de magnetofon. Tanner iscăli şi rămase în picioare, uitându-se la Fassett.

— Acum o să-ţi pun următoarele întrebări. Fassett luă dosarul şi-l răsfoi până când ajunse la ultimele pagini. Îi cunoşti pe indivizii pe care-i menţionez acum? Richard Tremayne şi soţia lui, Virginia... Te rog să răspunzi.

Uluit, Tanner şopti.

— Da.

— Joseph Cardone, născut Giuseppe Ambruzzio Cardione şi soţia lui, Elizabeth?

— Da.

— Bernard Osterman şi soţia lui, Leila?

— Da.

— Mai tare, te rog, domnule Tanner.

— Am spus da.

— Te informez că unul, două, dacă nu chiar toate cele trei cupluri menţionate sunt elemente esenţiale în Operaţiunea Omega.

— Ai înnebunit!

— Ţi-am vorbit despre schimbul nostru la graniţa cu Albania. Ni s-a adus atunci la cunoştinţă că Omega, „Spărtura din Piele”, opera într-o suburbie a Manhattanului – iar asta a confirmat rezultatele analizei noastre. Ajunsesem la concluzia că Omega era formată din cupluri – bărbaţi şi femei, adepţi fanatici ai politicii militariste a expansioniştilor sovietici. Aceste cupluri primeau bani

frumoşi pentru serviciile lor. Cele menţionate – Tremayne, Cardone şi Osterman – deţin conturi în bănci din Zürich, Elveţia, cu sume ce depăşesc cu mult veniturile raportate.

— De necrezut!

— Chiar dacă admitem o coincidenţă – iar noi am cercetat minuţios toate părţile implicate – după părerea noastră, dumneata eşti folosit ca o acoperire perfectă pentru Omega. Te-ai remarcat ca un jurnalist ireproşabil. Nu pretindem că toate cele trei cupluri sunt implicate direct. S-ar putea ca unul sau chiar două dintre ele să fie folosite ca momeală, aşa cum eşti şi dumneata. Dar pare puţin probabil. Dovezile – conturile elveţiene, profesiunile, împrejurările neobişnuite ale asocierii voastre – conduc la ideea unei celule.

— Atunci cum de m-aţi exclus pe mine? întrebă Tanner tulburat.

— Viaţa dumitale, din ziua când te-ai născut, a fost verificată pas cu pas de către profesionişti. Dacă ne înşelăm în privinţa dumitale, înseamnă că ne-am greşit cariera.

Epuizat, Tanner se aşeză cu greutate în fotoliu.

— Ce-ar trebui să fac?

— Dacă informaţia noastră e corectă, cuplul Osterman urmează să sosească pe Coasta de Est vineri şi va petrece week-end-ul împreună cu familia dumitale. Aşa e?

— Era.

— Nu schimba planul. Nu modifica situaţia.

— Acum mi-ar fi imposibil...

— E singurul mod în care ne poţi ajuta. Pe toţi.

— De ce?

— Credem că putem prinde Omega în capcană în timpul week-end-ului care urmează. Cu concursul dumitale. În caz contrar, ne-ar fi imposibil.

— Cum?

— Mai sunt patru zile până la sosirea familiei Osterman. În această perioadă, subiecţii noştri – cuplurile Osterman, Tremayne şi Cardone – vor fi hărţuite. Fiecare din ele va primi telefoane de la necunoscuţi, telegrame deviate prin Zürich, se va întâlni ca din întâmplare cu străini în restaurante, săli de recepţie, pe stradă. Ideea e să transmitem un mesaj comun. Fostul John Tanner *devine* altcineva. Poate un agent dublu, un informator al Politbiuro sau chiar un membru de bună-credinţă al agenţiei mele. Informaţia pe care o vor primi va fi confuză, destinată să-i debusoleze.

— Şi să transformăm familia mea într-un şir de ţinte? Nu sunt de acord! Ne-ar ucide!

— Ăsta e singurul lucru pe care nu-l vor face.

— De ce nu? Dacă ceea ce spui *e* adevărat... Îi *cunosc* pe oamenii ăştia. Nu-mi vine să cred!

— În cazul ăsta, nu există nici un risc.

— De ce nu?

— Dacă ei – unul sau toate cuplurile – nu sunt implicaţi în Omega, vor reacţiona normal. Vor raporta incidentul la poliţie sau la FBI. Atunci o să preluăm noi controlul. În cazul în care unul sau două cupluri se vor adresa poliţiei, iar celălalt sau celelalte nu, o să ştim cine e Omega.

— Şi... presupunând că ai dreptate. Ce urmează? Care sunt garanţiile dumitale implicite?

— Mai mulţi factori. Toţi inofensivi. Ţi-am spus că „informaţia” despre dumneata va fi falsă. Oricine ar fi Omega, îşi va folosi resursele şi va reverifica tot ce-a aflat chiar la Kremlin. Aliaţii noştri de acolo sunt pregătiţi. Vor intercepta mesajele. Informaţia pe care Omega o va primi de la Moscova va corespunde realităţii. Până în după-amiaza asta. Eşti pur şi simplu John Tanner, director de ştiri şi nu faci parte din nici o conspiraţie. Ceea ce se va adăuga ulterior va reprezenta o capcană. Moscova îl va informa pe cel care te verifică să fie atent la *celelalte* cupluri. Ei ar putea fi trădătorii. Îi divizăm. Provocăm o confruntare şi ne facem intrarea.

— E teribil de superficial. Pare prea simplu.

— Dacă ar încerca să agreseze vreun membru al familiei dumitale, întreaga Operaţiune Omega ar fi în primejdie. Nu sunt dispuşi să-şi asume un asemenea risc. Au muncit prea mult. Ţi-am spus, sunt fanatici. Data-limită pentru Omega e fixată în maximum o lună.

— Nu e suficient.

— Şi încă ceva. Cel puţin doi agenţi înarmaţi vor fi însărcinaţi cu paza familiei dumitale. Vor supraveghea zi şi noapte. Nu se vor afla la mai mult de cincizeci de metri distanţă. În nici un moment.

— Acum sunt convins că nu eşti în toate minţile. Nu cunoşti Saddle Valley. Străinii care spionează sunt observaţi imediat şi alungaţi! Am deveni o ţintă uşoară.

Fassett zâmbi.

— În acest moment avem treisprezece oameni la Saddle Valley. Treisprezece. Sunt rezidenţi ai comunităţii în care locuieşti.

— Sfinte Hristoase! Tanner vorbi încet. Anul o mie nouă sute optzeci şi patru se apropie, nu-i aşa?

— Vremurile în care trăim fac deseori necesar acest lucru.

— Nu am de ales, nu? Arătă spre magnetofon şi spre depoziţia ce se afla alături. M-aţi agăţat, nu-i aşa?

— Cred că exagerezi din nou.

— Nu. Nu exagerez deloc... Trebuie să fac exact ce vrei dumneata, nu? *Trebuie* să suport totul până la capăt... Singura mea şansă e să dispar... şi să fiu vânat. De dumneata şi – dacă ai dreptate – de această Omega.

Fassett îi susţinu privirea lui Tanner. Acesta spusese adevărul şi amândoi ştiau lucrul acesta.

— E vorba doar de şase zile. Şase zile dintr-o viaţa de om.

4

Luni – ora 20,05

Cursa de la Aeroportul Dulles la Newark i se păru ireală. Nu se simţea obosit. Era terorizat. Mintea îi gonea de la o imagine la alta, fiecare dintre ele îndepărtând-o pe cea anterioară. Vedea privirea intensă din ochii lui Laurence Fassett pe deasupra rolelor magnetofonului. Vocea monotonă a agentului, punându-i nenumărate întrebări; apoi glasul se auzea tot mai tare. „Omega!”

Pe urmă vedea parcă aievea feţele lui Bernie şi Leila Osterman, Dick şi Ginny Tremayne, Joe şi Betty Cardone.

Totul era absurd! Avea să ajungă la Newark, coşmarul o să se încheie, iar el o să-şi aducă aminte că-i dăduse lui Laurence Fassett programele de servicii publice şi că semnase paginile lipsă din dosarul CFA.

Dar ştia că nu era aşa.

Călătoria de o oră de la Newark la Saddle Valley se desfăşură în tăcere, şoferul de taxi imitându-l pe clientul din spate, care fuma întruna, fără să-i răspundă la întrebare atunci când se interesase de condiţiile de zbor.

SADDLE VALLEY
LOCALITATE ÎNTEMEIATĂ ÎN 1862
Bine aţi venit

Tanner fixa indicatorul luminat de farurile taxiului. După ce se îndepărtă de el, nu se mai gândi decât la cuvintele „Spărtura din Piele”.

Ireal.

Zece minute mai târziu, taxiul ajunse în faţa casei lui. Coborî şi-i întinse absent şoferului suma convenită.

— Mulţumesc, domnule Tanner, zise şoferul, aplecându-se peste scaun ca să ia banii prin fereastră.

— Ce? Ce-ai spus? întrebă John Tanner.

— Am spus „Mulţumesc, domnule Tanner”.

Tanner se aplecă şi înhaţă minerul portierei, trăgând de el cu putere.

— De unde ştii numele meu? Spune-mi imediat cum ai aflat de numele meu!

Şoferul văzu broboane de sudoare curgând pe faţa pasagerului său şi privirea înnebunită din ochii acestuia. Un trăsnit, îşi zise. Îşi lăsă încet mâna stângă spre podeaua de sub picioare. Avea întotdeauna acolo o manivelă subţire.

— Ascultă, amice, spuse el, cu degetele strânse pe manivelă. Dacă nu

vrei să-ţi spună nimeni pe nume, scoate placa aia de pe peluza din faţa casei.

Tanner se dădu înapoi şi privi peste umăr. Pe pajişte se afla felinarul din fier forjat, o lampă rezistentă la intemperii, legată cu un lanţ de o bară transversală. Deasupra felinarului, vizibile în lumină, erau scrise cuvintele:

FAMILIA TANNER 22,
ORCHARD DRIVE

Văzuse lampa şi cuvintele de mii de ori. Familia Tanner, 22, Orchard Drive. Dar în acel moment şi ele păreau ireale. De parcă nu le mai văzuse niciodată.

— Scuză-mă, amice. Sunt puţin nervos. Nu-mi place să călătoresc cu avionul.

Închise uşa, iar şoferul începu să ridice geamul.

— Atunci ia trenul, zise el scurt. Sau mergi pe jos, ce naiba!

Taxiul se îndepărtă cu zgomot, apoi Tanner se întoarse şi se uită la casă. Uşa se deschise. Câinele sări să-l întâmpine. Soţia lui, cu zâmbetul pe buze, stătea în holul puternic luminat.

5

Marţi – ora 3,30 (ora Californiei)

Telefonul alb, cu ţârâitul lui înăbuşit, sunase de cel puţin cinci ori. Somnoroasă, Leila îşi zise că n-avea nici un rost să lase aparatul pe noptiera lui Bernie. El nu se trezea niciodată, doar ea.

Îl înghionti cu cotul pe soţul ei.

— Iubitule... Bernie. Bernie! Telefonul.

— Ce? Osterman deschise ochii, zăpăcit. Telefonul? Ah, blestematul ăsta de telefon. Cine-l aude?

Întinse mâna în întuneric şi bâjbâi după receptor.

— Da... Da, *sunt* Bernard Osterman... O convorbire internaţională? Acoperi microfonul cu palma şi se ridică în capul oaselor. Se întoarse către soţia lui. Cât e ceasul?

Leila aprinse veioza şi se uită la deşteptător.

— Trei şi jumătate. Doamne!

— Probabil că-i vreun tâmpit din serialul ăla din Hawaii.

Acolo nu e nici miezul nopţii. Bernie asculta la telefon Da, aştept... E un telefon internaţional, iubito. Dacă e din Hawai, pot să-l vâre pe producătorul ăla în maşini de scris, noi ne-am săturat. N-ar fi trebuit să ne amestecăm... Da, domnule. Te rog să te grăbeşti, da?

— Spuneai că vrei să vezi insulele alea fără uniformă, îţi aminteşti?

— Îmi cer scuze... Da, sunt Bernard Osterman, ce naiba Da! Da! Mulţumesc... Alo! Nu vă aud. Alo!... Da, e mai bine acum. Cine e?... Ce? Ce-aţi spus?... Cine e? Cum vă numiţi? Nu vă înţeleg. Da, vă *aud*, dar nu vă înţeleg... Alo!... Alo Staţi puţin! Am zis *să staţi* puţin!

Osterman se ridică repede şi se dădu jos din pat. Trase după el pătura, care căzu pe podea. Începu să lovească în furca telefonului.

— Centrala! Centrala! S-a întrerupt legătura!

— Cine era? De ce strigi? Ce spunea?

— El... ticălosul mormăia ca un taur. Spunea... spune că trebuie să fim atenţi la... *Tan Unu*. Asta spunea. Voia *şi* ştie dacă l-am auzit bine. *Tan Unu*. Ce dracu' înseamnă asta?

— Ce?

— Tan Unu! Asta tot repeta!

— N-are nici un sens... Vorbea din Hawaii? Ţi-a spui centrala de unde a sunat?

Osterman îşi privi nevasta în lumina slabă din dormitor.

— Da. Am auzit clar. De dincolo de ocean... De la Lisabona. Lisabona, Portugalia.

— Nu cunoaştem pe nimeni în Portugalia.

— Lisabona, Lisabona, Lisabona... Osterman continua să repete încet numele.

— Lisabona. Neutră. Lisabona era neutră.

— Ce vrei să spui?

— Tan Unu...

— Tan... tan. Tanner. Putea să fie John Tanner? John Tanner!

— Neutră!

— E John Tanner, spuse calm Leila.

— Johnny?... Ce voia să însemne avertismentul acela? De ce-ar trebui să fim atenţi? Ce l-o fi apucat să sune la ora trei şi jumătate dimineaţa?

Leila se ridică în capul oaselor şi luă o ţigară.

— Johnny şi-a făcut o mulţime de duşmani. Cei din portul San Diego suferă şi-acum din cauza lui.

— San Diego, treacă-meargă! Dar Lisabona?

— În *Daily Variety* scria săptămâna trecută că o să mergem la New York, continuă Leila, trăgând adânc fumul în piept. Că o să stăm probabil la foştii noştri vecini, familia Tanner.

— Şi?

— Poate că ni se face prea multă reclamă. Se uită la soţul ei.

— Ar fi mai bine să-l sun pe Johnny.

Osterman întinse mâna după telefon. Leila îl prinse de încheietură.

— Ai *înnebunit*? Osterman lăsă mâna jos.

Joe deschise ochii şi se uită la ceas: şase douăzeci şi două. Era timpul să se scoale, să se încălzească puţin în sala de gimnastică şi să se ducă eventual până la club, să se antreneze vreo oră pe terenul de golf.

El se scula devreme, Betty – nu. De câte ori i se oferea ocazia, dormea până la prânz. Aveau două paturi duble, câte unul pentru fiecare, fiindcă Joe cunoştea efectele negative ale temperaturilor diferite a două corpuri aflate sub acelaşi aşternut. Binefacerile somnului erau diminuate cu aproape cincizeci de procente atunci când împărţeai patul cu altcineva. Şi, de vreme ce rostul patului conjugal era exclusiv sexual, n-avea rost să renunţe la binefacerile somnului.

O pereche de paturi duble reprezenta soluţia ideală.

Consacră zece minute pedalatului pe bicicleta ergometrică şi alte cinci exerciţiilor cu greutăţi de trei kilograme şi jumătate. Se uită pe geamul gros dinspre saună şi văzu că încăperea era pregătită.

Se aprinse o lumină deasupra ceasului de pe perete. Era soneria de la uşa din faţă. Joe instalase dispozitivul pentru cazul în care se afla doar el în casă şi exersa în sala de gimnastică.

Ceasul arăta ora şase cincizeci şi unu, mult prea devreme pentru ca vreun locuitor din Saddle Valley să sune la uşă. Puse greutăţile pe podea şi se duse la interfon.

— Da. Cine e?

— O telegramă, domnule Cardione.

— Cine?

— Cardione, aşa scrie.

— Numele meu e Cardone.

— Adresa nu e Apple Place, numărul unsprezece?

— Vin imediat.

Închise interfonul şi înhaţă un prosop de pe raft, înfăşurându-l în jurul şoldurilor în timp ce ieşea în grabă din sala de gimnastică. Nu-i plăcea deloc ceea ce tocmai auzise. Ajunse la uşa din faţă şi o deschise. Se trezi faţă în faţă cu un bărbat scund, în uniformă, ce mesteca gumă.

— De ce n-ai dat telefon? E cam devreme, nu crezi?

— Am primit instrucţiuni s-o livrez personal. A trebuit să vin cu maşina până aici, domnule Cardione. Aproape douăzeci şi cinci de kilometri. Avem serviciu permanent.

Cardone semnă pentru plic.

— De ce douăzeci şi cinci de kilometri? Western Union are o filială în Ridge Park.

— Nu e de la Western Union, domnule. E o telegramă... din Europa.

Cardone înşfacă plicul din mâna bărbatului în uniformă.

— Aşteaptă puţin.

Nu voia să pară tulburat, aşa că se duse calm în camera de zi, unde îşi amintea că văzuse geanta lui Betty pe pian. Scoase din ea două hârtii de un dolar şi se întoarse la uşă.

— Uite. Îmi pare rău că ai bătut atâta drum. Închise uşa şi desfăcu plicul telegramei.

L'UOMO BRUNO PALIDO NON E AMICO DEL ITALIANO. GUARDA BENE VICINI DI QUESTA MANIERA. PROTECIATE PER LA FINA DELLA SETTIMANA.

DA VINCI

Cardone se duse în bucătărie, găsi un creion lângă telefon şi se aşeză la masă. Scrise traducerea pe coperta unei reviste.

Bărbatul brunet nu e prietenul italianului. Fii atent la asemenea vecini. Ia-ţi măsuri de precauţie la sfârşitul săptămânii.

Da Vinci.

Ce însemna asta? Ce „vecini... bruneţi”? În Saddle Valley nu existau negri. Mesajul n-avea sens.

Deodată, Joe Cardone îngheţă. Vecinul brunet nu putea fi decât John Tanner. Sfârşitul săptămânii – vineri – însemna sosirea cuplului Osterman. Cineva din Europa îl sfătuia să se ferească de John Tanner şi de week-end-ul pe care urma să-l petreacă împreună cu Osterman.

Luă repede telegrama şi se uită la expeditor.

Era trimisă din Zürich.

O, Iisuse! Din Zürich!

Cineva din Zürich – care îşi spunea Da Vinci, care cunoştea numele lui adevărat, care îl cunoştea pe John Tanner, care ştia de familia Osterman – îl avertiza!

Joe Cardone privea pe fereastră pajiştea din spatele casei. Da Vinci, Da Vinci!

Leonardo.

Artist, soldat, strateg militar – încercând să fie pe placul tuturor.

Mafia! O, Doamne! Care dintre ei?

Castellano? Battella? Poate Latrona. Care dintre ei îi pusese gând rău? Şi *de ce*? El era *prietenul* lor!

Mâinile îi tremurau când puse telegrama pe masa din bucătărie. O mai citi o dată. Fiecare frază sugera progresiv înţelesuri tot mai primejdioase.

Tanner!

John Tanner descoperise ceva! *Dar ce*? Şi de ce venea mesajul de la Zürich? Ce legătură avea oricare dintre ei cu Zürich? Sau cu familia Osterman?

Ce descoperise Tanner? Ce-avea de gând să facă?... Unul dintre oamenii lui Battella îl poreclise cândva pe Tanner... cum îi zisese?

Volturno!

Vultur.

„... nu e prieten al italianului... Fii atent... Ia-ţi măsuri de precauţie...”

Cum? De *ce*? Tanner n-ar fi avut încredere în el. De ce-ar fi avut?

El, Joe Cardone, nu făcea parte din organizaţie, nu era din *famiglia*. Ce putea *el* şti?

Dar mesajul lui „Da Vinci” venise din Elveţia. Iar asta îl făcea să întrevadă o singură posibilitate, una înspăimântătoare. Cosa Nostra aflase despre Zürich! Ar fi folosit această informaţie împotriva lui dacă el n-ar fi reuşit să-l ţină sub control pe „bărbatul brunet”, duşmanul italianului. În cazul în care n-ar fi putut contracara intenţiile lui John Tanner, el ar fi fost distrus.

Zürich! Cuplul Osterman!

El făcuse ce crezuse că era corect. Ce fusese necesar pentru *a supravieţui*. Osterman indicase lucrul ăsta într-un fel care nu lăsa loc la dubii. Dar acum situaţia se afla sub controlul altcuiva. Nu al său. El nu va mai putea fi atins.

Joe Cardone ieşi din bucătărie şi se întoarse în sala de gimnastică. Fără să-şi pună mănuşi, începu să lovească sacul de box cu pumnii. Tot mai repede, tot mai înverşunat.

Simţea un scrâşnet în creier:

— Zürich! Zürich! Zürich!

Virginia Tremayne îl auzi pe soţul ei sculându-se din pat la ora şase şi un sfert şi îşi dădu imediat seama că ceva nu era în regulă. Bărbatul ei se trezea

rareori aşa devreme.

Aşteptă câteva minute. Văzând că nu se întorcea, se ridică din pat, îşi puse halatul şi coborî scările. El era în camera de zi, stând în picioare în faţa ferestrei, fuma o ţigară şi citea ceva scris pe o bucată de hârtie.

— Ce faci?

— Uită-te la asta, răspunse el calm.

— La ce?

Luă hârtia din mâna lui.

Fii extrem de prudent cu prietenul tău jurnalist. Amiciţia lui nu e mai presus de interesul său. Nu e ceea ce pare să fie. S-ar putea să fim nevoiţi să întocmim un raport despre vizitatorii lui din California.

Blackstone

— Ce-i asta? Când ai primit-o?

— Am auzit zgomote la fereastră acum vreo douăzeci de minute. A fost de-ajuns ca să mă scol. A urmat zgomotul unui motor de maşină. Mergea în sus şi-n jos prin faţa casei... Credeam că ai auzit şi tu. Îţi trăseseşi cuvertura peste cap.

— Cred că da. N-am dat atenţie...

— Am coborât şi-am deschis uşa. Am văzut plicul pe preşul din faţa uşii.

— Ce înseamnă asta?

— Deocamdată nu ştiu.

— Cine-i Blackstone?

— Juristul englez. A scris despre bazele sistemului legislativ...

Richard Tremayne se trânti într-un fotoliu şi îşi duse mâna la frunte. Cu cealaltă răsuci ţigara pe marginea unei scrumiere.

— Te rog... Lasă-mă să mă gândesc.

Virginia Tremayne se uită din nou la hârtia ce conţinea acel mesaj enigmatic.

— „Prieten jurnalist.” Asta înseamnă...?

— Tanner a aflat ceva, iar cel care a adus hârtia asta e alarmat. Acum încearcă să mă alerteze şi pe mine.

— De ce?

— Nu ştiu. Îşi închipuie probabil că-i pot ajuta. Şi dacă n-o fac, mă ameninţă. De fapt, pe toţi.

— Familia Osterman.

— Exact. Ne ameninţă cu Zürich.

— O, Doamne! Ştiu! Cineva a aflat!

— Aşa se pare.

— Crezi că Bernie s-a speriat? A vorbit despre asta?

Ochii lui Tremayne se îngustară.

— Ar fi nebun dacă ar face-o. Ar fi răstignit pe ambele maluri ale Atlanticului... Nu, nu e asta.

— Atunci ce e?

— Semnatarul biletului e fie cineva cu care am lucrat în trecut, fie unul care a refuzat să trateze cu mine. Poate că e unul dintre cazurile actuale. Poate unul dintre dosarele pe care le am acum în lucru. Iar Tanner a aflat ceva şi face valuri. Ei se aşteaptă să-l opresc eu. Dacă nu, sunt terminat. Înainte de a-mi putea permite... Înainte ca Zürich să lucreze pentru noi.

— Nu se pot *atinge* de tine! zise soţia lui Tremayne cu insolenţă artificială.

— Ei, haide, dragă. Să nu ne amăgim unul pe *altul.* În cercurile distinse, eu sunt un analist al fuzionărilor. În sălile de consiliu, sunt un pirat al corporaţiilor. Ca să-l parafrazez pe judecătorul Hand, piaţa fuziunilor trebuie să facă faţă în prezent unei avalanşe de false achiziţii. False. Asta înseamnă înşelăciune. Să cumperi cu hârtii. Fragmente de ficţiune.

— Ai necazuri?

— Nu tocmai – aş putea să spun că am primit informaţii eronate. Juriştii mă agreează.

— Te respectă! Ai muncit mai mult decât oricare om pe care-l cunosc. Eşti cel mai bun avocat!

— Mi-ar plăcea să cred asta.

— Aşa e.

Richard Tremayne rămase în faţa ferestrei mari, privind peluza casei sale de şaptezeci şi patru de mii de dolari.

— E ciudat. Poate că ai dreptate. Sunt unul dintre cei mai buni, într-un sistem pe care-l dispreţuiesc... Un sistem pe care Tanner l-ar sfâşia bucată cu bucată într-unul din programele sale, dacă ar şti ce-l face cu adevărat să funcţioneze. La asta face aluzie mesajul ăla.

— Cred că te înşeli. Probabil e vorba despre cineva pe care l-ai pus în dificultate şi care vrea să se răzbune. Poate că încearcă să te sperie.

— Atunci a reuşit. Ceea ce îmi spune acest... Blackstone nu e o noutate. *Ce sunt* şi ce *fac* eu mă determină să fiu duşmanul natural al lui Tanner. Cel puţin, aşa ar crede el... Dacă ar şti adevărul.

Se uită la soţia lui şi se strădui să zâmbească.

— Ei ştiu adevărul despre Zürich.

6

Marţi – ora 9,30 (ora Californiei)

Osterman se plimba de colo-colo prin parcarea studioului, încercând să-şi alunge din minte gândul la telefonul primit în primele ore ale dimineţii. Era obsedat de el.

Nici el, nici Leila nu mai închiseseră ochii. Încercaseră să reducă numărul posibilităţilor, iar atunci când acestea fură epuizate, se concentrară asupra celei mai importante întrebări: de ce?

De ce fusese *el* sunat? Ce se ascundea în spatele acelui telefon? Pregătea oare Tanner încă una dintre dezvăluirile sale?

În acest caz, nu era deloc implicat. Toate astea n-aveau nimic de-a face cu Bernie Osterman.

Tanner nu obişnuia să vorbească prea mult despre activitatea sa. Spunea doar generalităţi. Cobora tonul atunci când venea vorba despre ceea ce considera el a fi nedreptate şi, de vreme ce amândoi dezaprobau adesea aşa-zisul joc cinstit pe piaţa bursieră, evitaseră să intre în amănunte.

Bernie credea despre Tanner că era un cruciat care nu călătorise niciodată pe jos. Nu fusese pus niciodată în situaţia de a-şi vedea tatăl venind acasă şi anunţând că rămăsese fără slujbă. Şi nici nu avusese o mamă care stătea trează jumătate de noapte ca să coasă hainele uzate ale unui copil ce mergea a doua zi de dimineaţă la şcoală. Tanner îşi putea permite să fie indignat şi făcuse treabă bună. Dar existau nişte lucruri pe care nu le-ar fi înţeles niciodată. Din cauza asta Bernie nu discutase niciodată cu el despre Zürich.

— Hei, Bernie! Stai puţin!

Ed Pomfret, un producător între două vârste, gras, nesigur pe el, îl ajunse din urmă pe trotuar.

— Salut, Eddie. Ce mai faci?

— Grozav! Am încercat să dau de tine la birou. Fata mi-a spus că ai plecat.

— N-aveam treabă.

— Am aflat vestea, cred că şi tu. Mă bucur să lucrez cu tine.

— Da?... Nu, n-am aflat vestea. La ce lucrăm?

— Glumeşti?

Pomfret deveni uşor circumspect. De parcă şi-ar fi dat seama că Osterman îl considera inferior.

— Nu glumesc. Eu mi-am terminat treaba aici săptămâna asta. Despre ce vorbeşti? Cine ţi-a dat vestea?

— Angajatul ăla nou de la Continuity m-a sunat azi-dimineaţă. Eu o să

realizez o jumătate din episoadele serialului *Interceptarea*. Omul spunea că ai făcut deja patru filmări. Îmi place ideea.

— Ce idee?

— A scenariului. Trei bărbaţi implicaţi într-o mare şi discretă afacere în Elveţia. M-a captivat imediat.

Osterman se opri şi-l privi pe Pomfret.

— Cine te-a informat despre asta?

— Nu înţeleg.

— N-au existat patru filmări. Nici scenariu. Nici vreo afacere. Acum treci la subiect.

— Cred că glumeşti. Mi-aş permite eu să păcălesc nişte oameni de talia ta şi a lui Leila? M-am bucurat foarte tare. Omul de la Continuity mi-a spus să-ţi telefonez şi să-ţi cer scenariul!

— Cine te-a sunat?

— Cum îl cheamă... Directorul ăla nou pe care l-a adus Continuity de la New York.

— Cine e?

— Mi-a spus numele... Tanner. Ăsta e. Tanner. Jim Tanner, John Tanner...

— John Tanner nu lucrează aici! Cine ţi-a zis să-mi îndrugi povestea asta? Îl prinse pe Pomfret de braţ. Spune-mi, ticălosule!

— Ia mâna de pe mine! Eşti nebun!

Osterman îşi dădu seama de greşeala comisă: Pomfret nu era decât un mesager. Dădu imediat drumul braţului.

— Îmi pare rău, Eddie. Am prea multe pe cap. Iartă-mă, te rog. Sunt un porc.

— Bine, bine. Eşti încordat, asta-i tot. Eşti foarte încordat, omule.

— Spuneai că tipul ăsta – Tanner – te-a sunat azi-dimineaţă?

— Acum vreo două ore. Ca să fiu sincer, nu ne-am cunoscut.

— Ascultă-mă. Asta-i o glumă proastă. Înţelegi ce vreau să spun? Nu fac nici un serial, crede-mă... Hai să dăm uitării povestea asta, bine?

— O glumă?

— Crede-mă pe cuvânt, da?... Să-ţi spun ceva: cei de-aici au vorbit cu Leila şi cu mine despre un proiect. O să cer insistent ca tu să fii omul cu banii; ce zici de asta?

— A, mulţumesc!

— Nu sufla un cuvânt. Gluma asta să rămână între noi, de acord?

Osterman nu mai aşteptă replica recunoscătoare a lui Pomfret. Plecă în grabă, îndreptându-se către maşina lui. Trebuia să ajungă acasă, la Leila.

Un bărbat uriaş, într-o uniformă de şofer, stătea pe scaunul din faţă al maşinii lui! Când Bernie se apropie, omul coborî şi-i deschise portiera din spate.

— Domnul Osterman?

— Cine eşti? Ce cauţi în...

— Am un mesaj pentru dumneata.

— Nu mă interesează! Vreau să ştiu de ce stăteai în maşina mea!

— Fii foarte atent la prietenul dumitale, John Tanner. Fii atent ce-i spui.

— Despre ce dracu’ vorbeşti? Şoferul dădu din umeri.

— Eu doar transmit un mesaj, domnule Osterman. Vrei să te duc până acasă?

— Sigur că nu! Nu te cunosc! Nu înţeleg... Uşa din spate se închise uşor.

— Cum doreşti, domnule. Voiam doar să fiu politicos.

Salutând scurt, omul se întoarse şi plecă.

Bernie rămase nemişcat, uitându-se după el.

7

Marţi – ora 10

Joe Cardone întrebă:

— Sunt probleme cu vreunul dintre conturile mediteraneene?

Partenerul lui, Sam Bennett, se întoarse în fotoliu ca să se asigure că uşa biroului era închisă. „Mediteranean” reprezenta cuvântul de cod pentru acei clienţi despre care amândoi ştiau că erau investitori profitabili, dar periculoşi.

— Din câte ştiu eu, nu, zise el. De ce? Ai auzit ceva?

— Nu direct... Poate că nu-i nimic.

— Totuşi, din cauza asta te-ai întors devreme?

— Nu, nu tocmai.

Cardone înţelegea că nici măcar lui Bennett nu-i putea da toate explicaţiile. Sam nu ştia despre Zürich. Aşa că Joe ezita.

— Mă rog, parţial. Am petrecut ceva timp la Bursa din Montreal.

— Ce-ai aflat?

— Că există o nouă directivă, dată de biroul procurorului general; că Agenţia de Supervizare a Burselor predă toate informaţiile pe care le deţine. Orice posibilă legătură cu Mafia a conturilor pornind de la o sută de mii e supravegheată.

— Asta nu-i ceva nou. Unde ai fost până acum?

— La Montreal. Nu-mi place să aud asemenea lucruri când mă aflu la o mie trei sute de kilometri de birou. Şi nu-mi vine deloc să pun mâna pe un telefon şi să-mi întreb partenerul dacă vreunul dintre clienţii noştri n-a compărut în faţa unui mare juriu... Cu alte cuvinte, conversaţiile telefonice nu mai sunt deloc sigure.

— Doamne Sfinte! Bennett râse.

— Ai o imaginaţie bogată, nu-i aşa?

— Aşa sper.

— Ştii prea bine că aş lua legătura cu tine dacă s-ar întâmpla ceva de genul ăsta. Sau chiar dacă mi *s-ar părea plauzibil*. Nu-ţi întrerupi o vacanţă din cauza asta. Ce mai e?

Aşezându-se în faţa biroului, Cardone evită privirea partenerului său.

— În regulă. N-o să te mint. Altceva m-a adus înapoi... Nu cred că are vreo legătură cu noi. Cu *tine* sau cu compania. Dacă aflu altceva, o să vin la tine, bine?

Bennett se ridică din fotoliu şi acceptă non-explicaţia partenerului său. De-a lungul anilor, învăţase să nu-i pună prea multe întrebări lui Joe. Deoarece, în ciuda firii sale sociabile, Cardone era un tip retras. Aducea la firmă sume substanţiale şi nu cerea niciodată decât un procent corect din afaceri. Asta era suficient pentru Bennett.. Sam se îndreptă către uşă, râzând încet.

— Când ai de gând să te opreşti din goana după fantoma din Philadelphia de Sud?

Cardone îi întoarse zâmbetul.

— Când o să înceteze să mă hăituiască la Clubul Bancherilor cu *lasagna* fierbinte.

Bennett închise uşa în urma lui, iar Joe se întoarse la vraful de corespondenţă adunată în zece zile. Nu descoperi nimic legat de vreo problemă mediteraneană. Nici măcar vreo aluzie la un conflict cu Mafia. Totuşi, ceva se întâmplase în acele zece zile; ceva ce-l privea pe Tanner.

Puse mâna pe telefon şi apăsă pe butonul care-i făcea legătura cu

secretara.

— Asta-i tot? N-au mai fost alte mesaje?

— Nici unul care să necesite un răspuns din partea dumneavoastră. I-am anunţat pe toţi că nu vă întoarceţi până la sfârşitul săptămânii. Unii au zis că vor suna atunci, alţii că or să vă caute luni.

— Foarte bine. Dacă mai întreabă cineva de mine, spune-i că mă întorc luni.

Aşeză receptorul în furcă *şi* descuie al doilea sertar al biroului, în care ţinea o cutie cu cărţi de vizită. Clienţii mediteraneeni.

Puse cutia metalică în faţa lui şi începu să caute printre cărţi, sperând că vreun nume o să-i reîmprospăteze o amintire, un fapt uitat ce putea fi semnificativ.

Telefonul sună. Numai Betty îl căuta pe linia aia; nimeni altcineva n-avea numărul. Joe îşi iubea soţia, dar ea avea un dar teribil de a-l sâcâi cu probleme mărunte atunci când nu voia să fie întrerupt.

— Da, dragă. Tăcere.

— Ce e, iubito? Sunt foarte ocupat.

Soţia lui tot nu răspundea. Lui Cardone i se făcu dintr-o dată frică. Nimeni în afară de Betty nu avea numărul ăla!

— Betty! Răspunde-mi!

Într-un târziu se auzi o voce tărăgănată, profundă şi clară.

— John Tanner a zburat ieri la Washington. Domnul Da Vinci e foarte preocupat. S-ar putea ca prietenii dumitale din California să te fi trădat. Au luat legătura cu Tanner.

Joe Cardone auzi declicul telefonului închis.

Iisuse! O, Iisuse! O, Hristoase! Era vorba despre familia Osterman! Ei trădaseră!

Dar de ce? N-avea sens! Ce legătură putea exista între Zürich şi Mafia? Erau la ani-lumină distanţă!

Sau exista vreuna! Nu cumva una o folosea pe cealaltă?

Cardone încercă să se stăpânească, dar îi era imposibil. Fără să-şi dea seama, strivi cutia metalică.

Ce avea de făcut? Cu cine putea să vorbească?

Cu Tanner? O, Doamne, sigur că nu!

Cu alde Osterman? Cu Bernie Osterman? Iisuse, nu! Nu acum.

Cu Tremayne. Cu Dick Tremayne.

8

Marţi – ora 10,10

Prea era tulburat ca să se urce în expresul de la Saddle Valley, Tremayne se hotărî să se ducă la New York cu maşina.

Gonind spre est pe Autostrada Cinci, către Podul George Washington, observă un Cadillac albastru în oglinda retrovizoare. Când o luă la stânga, depăşind alte maşini, Cadillacul făcu la fel. Când coti la dreapta, strecurându-se prin traficul mai lent, Cadillacul îl urmă – tot timpul rămânând la câteva maşini în spatele lui.

Pe pod se apropie de barieră şi văzu că automobilul, care circula pe o bandă alăturată, mergea alături de el. Încercă să observe cine se afla la volan.

Era o femeie, care îşi întoarse faţa; putea să-i vadă numai ceafa. Totuşi, i se părea vag cunoscută.

Cadillacul se îndepărtă în viteză, înainte ca el să-şi dea seama cine era. Traficul îl împiedica s-o urmărească. Cadillacul venise după el, nu încăpea nici o îndoială, după cum la fel de neîndoielnic era faptul că şoferul său nu voia să fie recunoscut. De ce?

Acea femeie era oare „Blackstone”?

Nu mai fu în stare să lucreze nimic la birou. Anulă cele câteva întâlniri programate, reexaminând în schimb ultimele fuziuni de corporaţii pentru care obţinuse aviz favorabil la tribunal. Un dosar îl interesa în mod deosebit: *Cameron Woolens* – trei fabrici dintr-un mic oraş din Massachusetts, aflate de mai multe generaţii în proprietatea familiei Cameron şi ruinate din interior de către fiul mai vârstnic. Acesta fusese şantajat pentru a-şi vinde cota-parte din companie unui concern de textile care pretindea că voia marca firmei Cameron.

Concernul obţinuse marca şi închisese fabricile; oraşul ajunsese în stare de faliment. Tremayne reprezentase concernul la tribunalul din Boston. Familia Cameron avea o fiică. O femeie necăsătorită, de vreo treizeci de ani. Încăpăţânată, violentă.

Şoferul Cadillacului era o femeie. Cam de aceeaşi vârsta.

Totuşi, alegerea uneia dintre posibilităţi presupunea renunţarea la multe altele. Arhitecţii fuziunilor ştiau la cine să apeleze în probleme juridice neclare. La Tremayne! El era expertul. Un magician de patruzeci şi patru de ani ce ştia să mânuiască mecanismele noilor legi, dând la o parte vechile concepte juridice, într-o economie aflată în plină expansiune a conglomeratelor industriale.

Să fi fost fiica lui Cameron în Cadillacul albastru?

De unde să ştie? Existau mai multe posibilităţi. Cameron. Smythe din Atlanta. Boynton din Chicago. Ferguson din Rochester. Piraţii corporaţiilor prădau vechile familii, cele cu bani. Care dintre ele ar fi putut să fie Blackstone?

Tremayne se ridică din fotoliu şi începu să se plimbe prin birou. Nu mai suporta izolarea; trebuia să iasă.

Se întrebă ce-ar fi spus Tanner dacă l-ar fi sunat şi i-ar fi sugerat să ia prânzul împreună. Cum ar fi reacţionat Tanner? S-ar fi putut întâmpla să accepte? L-ar fi refuzat? Era posibil – dacă Tanner accepta – să afle ceva legat de avertismentul lui Blackstone?

Tremayne ridică receptorul şi formă numărul. O pleoapă i se zbătea, aproape dureros.

Tanner era la o întrunire. Tremayne se simţi uşurat; fusese o prostie. Nu lăsă nici un mesaj şi ieşi în grabă din birou.

Pe Fifth Avenue, un taxi opri exact în faţa lui, blocându-i drumul la intersecţie.

— Hei, domnu'!

Şoferul scoase capul pe geam. Tremayne, ca şi alţi câţiva pietoni, se întrebă cine striga. Se uitară cu toţii unul la altul.

— Dumneata, domnu'! Te cheamă Tremayne?

— Pe mine? Da...

— Am un mesaj pentru dumneata.

— Pentru mine? Cum ai...?

— Tre' să mă grăbesc, se schimbă stopu' şi eu am luat douăj' de dolari pentru treaba asta. Tre' să-ţi spun să te duci spre est, pe Fifty-fourth Street. Mergi mai departe şi-o să ia legătura cu dumneata un domn Blackstone.

Tremayne puse mâna pe umărul şoferului.

— *Cine* ţi-a spus asta? Cine ţi-a dat...

— De un' să ştiu? Un scrântit a stat în taxiu' meu pân' la nouă jumate azi-dimineaţă, cu contoarul mergând. Avea un binoclu şi fuma ţigări de foi subţiri.

Culoarea roşie a semaforului începu să clipească.

— Ce-a spus?... Ţine!

Tremayne vârî mâna în buzunar şi scoase câteva bancnote. Îi dădu şoferului una de zece dolari.

— Ţine. *Spune-mi*, te rog!

— Ce ţi-am zis, domnu'. A plecat acu' câteva clipe, mi-a dat douăj' de dolari ca să-ţi spun să te duci pe Fifty-fourth. Asta-i tot.

— *Nu-i* asta tot!

Tremayne îl prinse pe şofer de cămaşă.

— Mulţumesc pentru parale.

Şoferul împinse mâna lui Tremayne, apăsă pe claxon ca să-i disperseze pe pietonii neatenţi şi se îndepărtă.

Tremayne îşi stăpâni panica. Se întoarse pe trotuar şi se retrase sub copertina unei vitrine din spatele lui, privindu-i pe bărbaţii ce mergeau spre nod, încercând să descopere un om cu un binoclu sau fumând un trabuc subţire.

Nezărind pe nimeni, începu să-şi croiască drum de la intrarea unui magazin la alta, spre Fifty-fourth Street. Mergea încet, uitându-se cu atenţie la trecători. Câţiva se ciocniră de el, mergând în aceeaşi direcţie, dar mai repede. Alţii, îndreptându-se spre sud, observară purtarea ciudată a bărbatului blond, îmbrăcat în haine scumpe şi zâmbiră.

La colţul lui Fifty-fourth Street, Tremayne se opri. În ciuda brizei uşoare şi a costumului său lejer, transpirase. Ştia că trebuia s-o ia spre est. Asta era sigur.

Un lucru era clar. Blackstone nu era şoferul Cadillacului albastru. Blackstone era un bărbat cu binoclu şi un trabuc subţire.

Atunci cine era femeia? O mai văzuse. O cunoştea!

Porni către est pe Fifty-fourth, mergând pe partea dreaptă; nimeni nu-i făcu semn, nimeni nu se uită măcar la el. Apoi traversă Park Avenue, spre insula din centru.

Nimeni.

Pe urmă pe Lexington Avenue. Pe lângă uriaşele şantiere de construcţii. Nimeni.

Pe Third Avenue. Pe Second, pe First. Nimeni.

Tremayne pătrunse în ultimul cvartal. Era o fundătură ce dădea spre East River, flancată pe ambele părţi de baldachinele intrărilor în blocuri. Câţiva bărbaţi cu serviete şi femei cu sacoşe de cumpărături intrau şi ieşeau din clădiri. La capătul străzii se aflau un Mercedes bej, parcat de-a curmezişul, de parcă s-ar fi oprit în mijlocul unui viraj. Iar lângă el stătea un bărbat îmbrăcat într-un elegant costum alb şi cu pălărie pe cap. Era ceva mai scund decât Tremayne. Chiar şi de la treizeci de metri distanţă, Tremayne văzu că era foarte bronzat. Purta ochelari mari de soare şi se uita direct la Tremayne, care se apropia de el.

— Domnul... Blackstone?

— Domnule Tremayne, regret că a trebuit să mergi pe jos atât de mult. Trebuia să fim siguri că eşti singur.

— De ce n-aş fi fost?

Tremayne încerca să recunoască accentul omului. Era cultivat, dar nu semăna cu cel folosit în statele din nord-est.

— Un om cu probleme caută adesea, în mod eronat, compania cuiva.

— Ce fel de probleme am eu?

— Ai *primit* biletul meu?

— Sigur. Ce înseamnă?

— Exact ce scria acolo. Prietenul dumitale, Tanner, e foarte periculos

pentru dumneata. Şi pentru noi. Vrem doar să subliniem acest aspect, aşa cum procedează între ei oamenii de afaceri corecţi.

— Ce interese de afaceri te preocupă, domnule Blackstone? Presupun că Blackstone nu e numele dumitale, aşa că nu prea pot face legătura cu ceva cunoscut mie.

Bărbatul cu costum alb, pălărie şi ochelari de soare făcu câţiva paşi în faţa Mercedesului.

— Ţi-am spus. Prietenii lui din California...

— Familia Osterman?

— Da.

— Firma mea nu face afaceri cu Osterman. De nici un fel.

— Dar dumneata faci, nu-i aşa?

Blackstone trecu prin faţa capotei şi se opri pe partea cealaltă a Mercedesului.

— Doar nu vorbeşti serios!

— Crede-mă că aşa vorbesc.

Omul puse mâna pe minerul portierei, dar n-o deschise. Aştepta.

— Stai puţin! Cine *eşti*?

— Blackstone e de-ajuns.

— Nu!... Ce spuneai! N-ai putea...

— Ba putem. Asta-i problema. Şi din moment ce ştii acum că putem, asta îţi va servi drept dovadă a considerabilei noastre influenţe.

— Unde vrei să ajungi?

Tremayne îşi puse palmele pe capota Mercedesului şi se aplecă spre Blackstone.

— Ne-a trecut prin minte că s-ar putea să fi colaborat cu prietenul dumitale Tanner. De aceea am vrut să te vedem. N-ar fi deloc recomandabil. N-am ezita să facem publică contribuţia dumitale la afacerile lui Osterman.

— Eşti nebun! De ce-aş colabora cu Tanner? La ce? Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Blackstone îşi dădu jos ochelarii de soare. Avea ochii albaştri, pătrunzători şi faţa acoperită de pistrui.

— Dacă ăsta e adevărul, n-ai de ce să-ţi faci griji.

— Bineînţeles că ăsta e! N-aş avea nici cel mai mic motiv să colaborez în vreun fel cu Tanner!

— E logic.

Blackstone deschise portiera Mercedesului.

— Ţine-o tot aşa.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu *pleca*! Îl văd pe Tanner în fiecare zi. La club. În tren. Ce-ar trebui să cred, ce să spun?

— Dacă aş fi în locul dumitale, aş acţiona ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Mi-aş alunga din minte această întâlnire... S-ar putea să facă nişte

aluzii – dacă spui adevărul – s-ar putea să cerceteze problema. Atunci o să ştii. Tremayne luă mâinile de pe capotă, impunându-şi să rămână calm.

— Spre binele tuturor, cred că ar fi bine să-mi spui pe cine reprezinţi.

— A, nu, domnule avocat. Un râs scurt însoţi replica lui Blackstone. Vezi dumneata, noi am observat că ai căpătat o deprindere îngrijorătoare în ultimii ani. Nu e nimic serios, cel puţin nu în momentul de faţă, dar trebuie s-o luăm în considerare.

— Ce deprindere?

— Din când în când, bei prea mult.

— Asta-i ridicol!

— Am spus că nu-i nimic serios. Excelezi în activitatea dumitale. Totuşi, în acele perioade, îţi pierzi controlul de sine. Nu, ar fi o greşeală să-ţi creăm probleme suplimentare, mai ales acum când eşti atât de stresat.

— Nu pleca. Te rog!...

— Păstrăm legătura. Poate că vei afla ceva ce ne poate ajuta. În orice caz, noi urmărim... activitatea dumitale profesională cu mare interes.

Tremayne se înfiora.

— Dar familia Osterman? Trebuie să-mi spui.

— Dacă ai o fărâmă de minte în capul ăla de jurist, n-o să sufli un cuvânt! Sau să faci vreo aluzie! În eventualitatea în care Osterman colaborează cu Tanner, o să afli. În caz contrar, nu-i da idei în ceea ce te priveşte.

Blackstone se sui pe scaunul şoferului şi porni motorul, înainte de a pleca, mai zise:

— Fereşte-ţi capul, domnule Tremayne. Păstrăm legătura.

Tremayne încerca să-şi pună gândurile în ordine; simţea cum i se zbate o pleoapă. Slavă Domnului că nu se întâlnise cu Tanner! Nefiind pregătit, ar fi putut spune ceva – ceva stupid, primejdios.

Fusese oare Osterman atât de tâmpit – sau laş – încât să-i dezvăluie lui John Tanner adevărul despre Zürich? Fără să se consulte?

În cazul acesta, Zürichul trebuia alertat. Acesta urma să aibă grijă de Osterman. Avea să-l răstignească!

Trebuia să-l găsească pe Cardone şi să hotărască împreună ce să facă. Alergă spre o cabină telefonică.

Betty îi spuse că Joe se dusese la birou. Secretara lui Cardone îl informă că Joe era încă în vacanţă.

Joe făcea figuri. Pleoapa stângă a lui Tremayne se zbătea atât de tare încât aproape că nu mai vedea.

9

Marţi – ora 7

Neputând să doarmă, Tanner se duse în camera sa de lucru şi îşi aţinti privirea spre ecranele gri ale celor trei televizoare. Aveau ceva funebru, pustiu. Îşi aprinse o ţigară şi se aşeză pe canapea. Se gândi la instrucţiunile lui Fassett: să-şi păstreze calmul şi să nu-i spună nimic lui Ali. Fassett repetase de câteva ori ultima indicaţie.

Singurul pericol real apărea dacă Ali scăpa vreo vorbă nelalocul ei în prezenţa unei persoane nepotrivite. Asta era ceva periculos. Pentru Ali. Dar Tanner nu avusese niciodată vreun secret faţă de soţia sa. Nu ştia dacă va putea să-l păstreze. Faptul că erau întotdeauna deschişi unul faţă de celălalt reprezenta cea mai puternică legătură a solidei lor căsnicii. Chiar dacă se certau, aceasta nu însemna că trebuia să răsucească pe toate feţele acuzaţii nerostite. Alice McCall se săturase de aşa ceva în copilărie.

Omega urma, totuşi, să le schimbe vieţile, în orice caz pentru următoarele şase zile. Trebuia să accepte situaţia, deoarece Fassett îi spusese că aşa era mai bine pentru Ali.

Soarele se ridicase pe cer. Ziua începea, iar familiile Cardone, Tremayne şi Osterman aveau să intre în focul luptei. Tanner se întreba ce vor face, cum vor reacţiona. Spera ca toate cele trei cupluri să ia legătura cu autorităţile, dovedind astfel că Fassett se înşela. Normalitatea şi-ar fi reintrat în drepturi.

Dar era posibil ca nebunia de-abia să înceapă. În orice caz, el o să stea acasă. Dacă Fassett avea dreptate, el ar fi urmat să rămână acasă, cu Ali şi copiii. Fassett nu-i putea influenţa această decizie.

I-ar fi dat de înţeles lui Ali că era răcit. Ar fi păstrat legătura telefonică cu biroul său, dar nu şi-ar fi părăsit familia.

Telefonul suna mereu – chestiuni de serviciu. Ali şi copiii nu mai putură suporta ţârâitul permanent, aşa că se duseră toţi trei la piscină. În afară de câţiva nori apăruţi pe la prânz, ziua era călduroasă – perfectă pentru înot. Maşina albă a poliţiei trecu de câteva ori pe lângă casă. Duminică, Tanner fusese îngrijorat din cauza asta. Acum era recunoscător. Fassett se ţinea de cuvânt.

Telefonul sună din nou.

— Da, Charlie.

Nu se mai obosise să-l salute.

— Domnul Tanner?

— A, scuze. Da, sunt John Tanner.

— Fassett te caută...

— Stai puţin!

Tanner se uită pe fereastră, să vadă dacă Ali şi copiii mai erau la piscină. Se aflau tot acolo.

— Ce e, Fassett? Aţi început treaba?

— Poţi să vorbeşti?

— Da... Ai aflat ceva? A sunat vreunul dintre ei la poliţie?

— Nu. Dacă se întâmplă aşa ceva, te vom contacta imediat. Nu de asta te-am sunat... Ai făcut o prostie foarte mare. Nu-ţi pot spune cât de neglijent ai fost.

— Despre ce e vorba?

— Nu te-ai dus azi-dimineaţă la birou...

— Bineînţeles că nu!

— ... Dar nu trebuie să existe nici o abatere de la programul dumitale obişnuit. E foarte important să nu-ţi modifici programul normal. Pentru propria dumitale protecţie, *trebuie* să urmezi instrucţiunile noastre.

— Îmi ceri prea mult!

— Ascultă-mă. În acest moment, soţia şi copiii dumitale se află la piscina din spatele casei. Fiul dumitale, Raymond, nu s-a dus la lecţia de tenis...

— Eu i-am cerut lucrul ăsta. I-am zis să lucreze ceva pe peluză.

— Soţia dumitale a primit alimentele acasă, ceea ce nu se întâmplă de obicei.

— I-am explicat că aş putea avea nevoie de ea, să-mi scrie nişte note. A mai făcut treaba asta...

— Esenţial este faptul că nu te comporţi ca de obicei. E vital să-ţi păstrezi acelaşi program zilnic. Nu poţi, nu *trebuie* să atragi atenţia asupra dumitale.

— Îmi supraveghez familia. Cred că e de înţeles.

— Şi noi facem asta. Mult mai eficient decât dumneata. Nici unul dintre ei nu ne-a scăpat o clipă din ochi. Ba mai mult, nici măcar dumneata. Ai ieşit pe alee de două ori: la nouă treizeci şi două şi la unsprezece şi douăzeci. Fiica dumitale a chemat o prietenă la prânz, pe nume Joan Loomis, în vârsta de opt ani. Suntem foarte meticuloşi şi foarte atenţi.

Directorul de ştiri luă o ţigară şi-o aprinse cu bricheta de birou.

— Nici nu mă îndoiesc de lucrul ăsta.

— N-ai nici un motiv de îngrijorare. Nu există nici un pericol pentru familia dumitale.

— Poate că nu. Cred că sunteţi cu toţii nebuni. Nici unul din cei trei n-are vreo legătură cu Omega.

— E posibil. Dar dacă avem dreptate, nu vor trece la acţiune fără să facă mai întâi verificări. Nu vor intra în panică, fiindcă miza e prea mare. Iar când vor face verificări, se vor suspecta imediat unul pe celălalt. Pentru numele lui Dumnezeu, nu le da vreun motiv să n-o facă. Vezi-ţi de treburile dumitale ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. E esenţial. Nimeni nu-ţi poate vătăma familia. N-ar putea ajunge suficient de aproape.

— Foarte bine. Eşti convingător. Dar azi-dimineaţă am ieşit pe alee de trei ori, nu de două.

— Nu, nu-i aşa. A treia oară ai rămas la uşa garajului. N-ai mers propriu-zis pe alee. Şi nu era dimineaţă, era douăsprezece şi paisprezece minute. Fassett râse. Te simţi mai bine acum?

— Te-aş minţi dacă aş nega.

— Nu obişnuieşti să spui minciuni. Din dosarul dumitale reiese foarte clar lucrul ăsta.

Fassett râse din nou. Până şi Tanner zâmbi.

— Chiar că ai întrecut măsura, să ştii. O să mă duc mâine la birou.

— După ce o să se termine. Totul, va trebui să ne întâlnim într-o seară – dumneata cu soţia şi eu cu a mea. Cred că doamnele or să se placă. Fac eu cinste. Dewars White Label cu un pahar mare de sifon pentru dumneata şi scotch cu gheaţă şi puţină apă pentru soţia dumitale..

— Doamne Sfinte! Dacă o să începi să descrii şi viaţa noastră sexuală...

— Stai să verific...

— Du-te dracului, râse Tanner, uşurat. O să vă băgăm sub masă în seara aia.

— S-ar putea. Ne descurcăm noi.

— Spune o zi şi îţi promit c-o să fiu acolo.

— Aş prefera într-o luni. Păstrăm legătura. Ai numărul de urgenţă pentru orele din afara programului. Nu ezita să mă suni.

— Nu. Mâine mă duc la birou.

— Foarte bine. Şi fă-mi un serviciu. Nu mai transmite programe despre noi. Şefilor mei nu le-a plăcut ultimul.

Tanner îşi aminti. Programul la care se referea Fassett fusese o emisiune cu Woodward. Scenariştii inventaseră fraza *Coţcării în Arenă* pentru dezvoltarea iniţialelor CIA. Asta se întâmplase cu un an în urmă.

— N-a fost rău.

— Dar nici bun. L-am văzut. Era să mă strâmb de râs, dar nu puteam. Eram cu directorul, în camera *lui* de zi. *Coţcării în Arenă*! Iisuse!

Fassett râse din nou, făcându-l pe Tanner să respire mai uşurat decât şi-ar fi închipuit.

— Mulţumesc, Fassett.

Tanner închise telefonul şi stinse ţigara. Fassett era un profesionist meticulos, îşi zise. Şi avea dreptate. Nimeni nu se putea apropia de Ali şi copii. Din câte ştia el, CIA folosea lunetişti ascunşi în copaci. Tot ce-avea el de făcut era exact ce-i spusese Fassett: nimic. Doar să-şi vadă de treabă ca de obicei. Nici o întrerupere a programului obişnuit, nici o abatere de la normă. Acum simţea că-şi putea juca rolul. Protecţia era aşa cum spusese Fassett că va fi.

Totuşi, un gând nu-i dădea pace şi, cu cât reflecta mai mult, cu atât mai tare îl tulbura.

Era aproape patru după-amiază. Familiile Tremayne, Cardone şi Osterman fuseseră contactate. Hărţuirea începuse. Totuşi, nici unul nu se gândise să sune la poliţie. Sau măcar să-i telefoneze lui.

Era oare posibil ca şase oameni care se numărau de ani de zile printre prietenii lui să nu fie ce păreau a fi?

10

Marţi – ora 9,40 (ora Californiei)

Karmann Ghia ieşea din Wilshire Boulevard, cotind spre Beverly Drive. Osterman ştia că depăşise limita de viteză din Los Angeles; asta părea un lucru complet lipsit de importanţă. Nu se putea gândi decât la avertismentul pe care tocmai îl primise. Trebuia să ajungă acasă, la Leila şi să decidă împreună ce era de făcut. De ce fuseseră aleşi ei? Cine-i avertiza? Şi despre ce? Leila avea probabil dreptate. Tanner era poate cel mai bun prieten al lor. În plus, ştia să preţuiască discreţia în prietenie. Existau zone de neatins, întotdeauna era o anume distanţă, un perete subţire de sticlă între Tanner şi orice altă fiinţă umană. Desigur, cu excepţia lui Ali.

Iar Tanner deţinea acum informaţii care aveau o anume semnificaţie pentru el şi Leila. Iar Zürich făcea parte din povestea asta. Însă, Doamne! *Cum*?

Osterman ajunse la poalele dealului Mulholland şi urcă în viteză până sus, trecând pe lângă uriaşele vile ce imitau vechea arhitectură, locuite de cei aflaţi – sau care fuseseră cândva – în vârful ierarhiei sociale din Hollywood. Câteva dintre case reprezentau vestigii dărăpănate ale extravaganţei lor de odinioară. Limita de viteză în sectorul Mulholland era de cincizeci de kilometri. Vitezometrul maşinii lui Osterman arăta optzeci şi doi. Apăsă pedala de acceleraţie. Hotărâse ce trebuia să facă. Avea s-o ia pe Leila şi să plece la Malibu. Ar fi găsit o cabină telefonică pe autostradă şi i-ar fi sunat pe Tremayne

şi Cardone.

Vaietul jalnic al sirenei, tot mai tare, îl izbi în timpane. Era un efect sonor în acest oraş al trucurilor. Nu părea real, nimic nu părea real aici. Pentru el nu putea fi.

Însă, desigur, era.

— Domnule poliţist, locuiesc aici. Sunt Osterman. Bernard Osterman. Caliente, numărul 260. Ştii cu siguranţă casa mea.

Era o afirmaţie făcută cu convingere. Caliente reprezenta un cartier rezidenţial.

— Îmi pare rău, domnule Osterman. Permisul şi talonul dumitale, te rog.

— Stai puţin. Am primit un telefon la studio şi am aflat că soţia mea nu se simte bine. E firesc să mă grăbesc.

— Nu în detrimentul pietonilor. Permisul şi talonul. Osterman i le dădu şi privi drept înainte, stăpânindu-şi furia. Poliţistul completă fără grabă lungul formular al procesului-verbal, iar când termină, prinse de el permisul lui Bernie cu un capsator.

La auzul pocnetului, Osterman ridică privirea.

— Trebuie să-mi distrugi permisul?

Poliţistul oftă plictisit, ţinând în mână procesul-verbal.

— Puteam să-ţi suspend permisul pentru treizeci de zile, domnule. Am menţionat o viteză mai mică; aşa, te costă doar zece dolari, cât un tichet de parcare. Îi întinse procesul-verbal lui Bernie. Sper că soţia dumitale se va însănătoşi curând.

Poliţistul se întoarse la maşina lui. Mai vorbi o dată prin geamul deschis:

— Nu uita să-ţi pui permisul în portact. Apoi maşina se depărta în viteză.

Osterman puse procesul-verbal lângă el şi răsuci cheia în contact. Karmann Ghia cobora pe panta dealului Mulholland. Aproape dezgustat, Bernie se uită la documentul aflat pe scaunul de alături. Apoi îl mai privi o dată.

Ceva era în neregulă. Forma actului părea cea normală, scrisul ilizibil fusese înghesuit în spaţiile prea înguste ale rubricilor, însă hârtia avea alt aspect. Părea prea lucioasă, de o nuanţă mai închisă decât cea a proceselor-verbale emise de Departamentul Vehiculelor Motorizate din Los Angeles.

Osterman opri maşina. Luă hârtia şi o privi mai atent. Contravenţiile comise de el fuseseră bifate neglijent de către poliţist. De fapt, nu se făcea nici o menţiune în acest sens.

Apoi, Osterman îşi dădu seama că suprafaţa procesului-verbal era o fotocopie subţire, lipită pe o foaie de hârtie mai groasă.

O întoarse şi descoperi că pe spate era un mesaj scris cu cerneală roşie, parţial acoperit de permisul lui capsat acolo. Dădu la o parte permisul şi citi:

Am aflat că vecinii lui Tanner s-ar putea să fi colaborat cu el. Aceasta e o situaţie potenţial periculoasă, agravată de faptul că informaţiile noastre sunt

incomplete. Fii extrem de prudent şi află ce poţi. E esenţial să ştim – tu să ştii – cât de implicaţi sunt ei. Repet. Fii extrem de prudent!

Zürich

Osterman privea fascinat literele roşii, iar frica îi provocă o durere bruscă în tâmple.

Până şi Tremayne şi Cardone!

11

Marţi – ora 16,50

Dick Tremayne nu se afla în trenul local de la ora patru cincizeci ce mergea spre Saddle Valley. Cardone stând în Cadillacul său, trase o înjurătură cu voce tare. Încercase să-l găsească pe Tremayne la birou, dar i se spusese că avocatul plecase să ia prânzul. N-avea rost să-i lase vorbă să-l sune la întoarcere. Joe hotărâse să revină la Saddle Valley şi să-l aştepte la unul din trenurile ce ajungeau acolo, începând cu ora trei şi jumătate.

Cardone părăsi gara, o luă la stânga la intersecţia cu Saddle Road şi se îndreptă spre vest, în câmp deschis. Mai erau treizeci şi cinci de minute până la sosirea următorului tren. Poate că şofatul l-ar fi ajutat să se calmeze. Nu putea să stea la gară şi să aştepte. Dacă l-ar fi observat cineva, ar fi părut suspect.

Tremayne trebuia să aibă nişte răspunsuri. Dick era un avocat al naibii de bun şi cunoştea nişte soluţii legale, dacă acestea existau.

La periferia lui Saddle Valley, Joe ajunse pe o porţiune de drum mărginită de câmpii. Un Rolls-Royce argintiu îl depăşi prin stânga, iar Cardone observă că uriaşul automobil mergea cu o viteză mult prea mare pentru un drum îngust de ţară. El îşi continuă drumul câţiva kilometri, vag conştient de faptul că intrase în câmp deschis. Probabil că o să poată întoarce pe aleea vreunei ferme. Dar în faţa lui apăru o lungă curbă şerpuită, despre care îşi aminti că avea refugii

largi. O să întoarcă acolo. Era timpul să revină la gară.

Intră în curbă şi încetini, pregătindu-se să răsucească volanul spre dreapta, către refugiu. Nu reuşi. Rolls-ul argintiu era parcat sub copacii de acolo, blocându-l.

Iritat, Cardone ambala motorul şi mai merse câteva sute de metri, după care, năzărind nici o maşină pe şosea, făcu o curbă strânsă.

Ajuns la gară, Joe se uită la ceas. Era cinci şi nouăsprezece, aproape cinci şi douăzeci. Putea să vadă tot peronul. L-ar fi zărit pe Tremayne dacă apărea. Spera ca avocatul să vină cu trenul de cinci şi douăzeci şi cinci. Aşteptarea era chinuitoare.

O maşină opri în spatele Cadillacului său, iar Cardone ridică privirea. Era Rolls-ul argintiu. Joe începu să transpire.

Un bărbat masiv, mai înalt de un metru optzeci, coborî din maşină şi porni încet spre geamul deschis al maşinii lui Cardone. Era îmbrăcat într-o uniformă de şofer.

— Domnul Cardione?

— Numele meu e Cardone.

Mâinile bărbatului, care prinseră baza geamului de la portieră, erau imense. Mult mai mari şi mai groase decât ale lui Joe.

— În regulă. Cum doreşti...

— M-ai depăşit puţin mai devreme, nu-i aşa? Pe Saddle Road.

— Da, domnule, aşa e. De fapt, am fost aproape de dumneata toată ziua.

Cardone înghiţi involuntar în sec şi se răsuci în scaun.

— Asta mi se pare o afirmaţie uluitoare. Ca să nu mai vorbesc de faptul că e şi foarte supărătoare.

— Îmi pare rău...

— N-am nevoie de scuzele dumitale, vreau să cunosc motivul. De ce mă urmăreşti? Nu te cunosc. Nu-mi place să fiu urmărit.

— Nimănui nu-i place. Eu fac doar ce mi se spune.

— Ce anume? Ce doreşti?

Şoferul îşi mişcă uşor mâinile, de parcă ar fi atras atenţia asupra mărimii şi forţei lor.

— Mi s-a cerut să-ţi transmit un mesaj, apoi să plec. Am de făcut un drum lung. Patronul meu locuieşte în Maryland.

— Ce mesaj? De la cine?

— De la domnul Da Vinci, domnule.

— Da Vinci?

— Da, domnule. Mi se pare că a luat legătura cu dumneata azi-dimineaţă.

— Nu-l cunosc pe domnul Da Vinci al dumitale... Ce mesaj?

— Că nu trebuie să ai încredere în domnul Tremayne.

— Ce tot spui acolo?

— Doar ce mi-a zis domnul Da Vinci, domnule Cardione. Cardone se uită

cu atenţie în ochii uriaşului. Privirea lui inexpresivă trăda o vie inteligenţă.

— De ce-ai aşteptat până acum? M-ai urmărit toată ziua. Puteai să mă abordezi cu mai multe ceasuri în urmă.

— N-am primit instrucţiuni. În maşină e un radio-telefon. Mi s-a spus să iau legătura cu dumneata acum câteva minute.

— Cine ţi-a zis?

— Domnul Da Vinci, domnule...

— Nu-i ăsta numele lui! Spune-mi, cine e? Cardone se lupta să-şi stăpânească furia. Trase adânc aer în piept înainte de a vorbi. Spune-mi cine e Da Vinci.

— Ar mai fi ceva de adăugat la mesaj, zise şoferul, fără să ia în seamă cererea lui Cardone. Domnul Da Vinci îţi transmite că Tremayne s-ar putea să fi vorbit cu domnul Tanner. Nu e nimic sigur, dar aşa se pare.

— *Ce* a făcut? A vorbit cu el despre ce?

— Nu ştiu, domnule. Nu e treaba mea. Eu am fost angajat să conduc o maşină şi să transmit mesaje.

— Mesajul dumitale nu *e clar*! Nu-l înţeleg! La ce foloseşte un mesaj neclar?

Cardone încerca din răsputeri să se stăpânească.

— Poate că ultima parte va fi mai explicită. Domnul Da Vinci crede că ar fi o idee bună dacă ai încerca să afli cât de strânsă e legătura domnului Tremayne cu Tanner. Dar trebuie să fii atent. Foarte, foarte atent. La fel şi cu prietenii dumitale din California. E important.

Şoferul se retrase şi duse două degete la cozorocul şepcii.

— Stai puţin!

Cardone puse mâna pe minerul portierei, însă uriaşul în uniformă prinse marginea geamului şi împinse uşa.

— Nu, domnule Cardione. Rămâi în maşină. Nu trebuie să atragi atenţia asupra dumitale. Vine trenul.

— Nu, te rog! Te rog... Vreau să vorbesc cu Da Vinci! Trebuie să vorbim! Unde pot să-l găsesc?

— Nu se poate, domnule. Şoferul ţinea uşa fără efort.

— Jigodie!

Cardone trase de minerul portierei şi se lăsă cu toată greutatea pe uşă, care se deschise puţin, apoi fu din nou închisă de mâinile şoferului.

— Te fac praf!

Trenul se opri în faţa peronului. Câţiva oameni coborâră, apoi locomotiva şuieră strident de două ori. Şoferul vorbi calm:

— Nu a venit cu trenul, domnule Cardione. A *sosit* cu maşina în oraş, azi-dimineaţă. Ştim şi asta.

Trenul porni încet, rulând pe şine. Joe se uita fix la uriaşa fiinţă umană care ţinea uşa maşinii închisă. Aproape că nu-şi mai stăpânea furia, dar era

destul de lucid încât să-şi dea seama că asta nu-l ajuta cu nimic. Şoferul se retrase, îl salută încă o dată pe Cardone şi porni grăbit spre Rolls-Royce. Cardone împinse portiera maşinii şi coborî pe pavajul fierbinte.

— Salut, Joe!

Era Amos Needham, din al doilea val de călători ce coborâseră la Saddle Valley. Vicepreşedinte la Manufactures Hanover Trust şi preşedinte al comitetului pentru evenimente speciale al Clubului Saddle Valley.

— Voi, oamenii de bursă, n-aveţi probleme. În vremuri de restrişte staţi acasă şi aşteptaţi să se calmeze lucrurile, nu-i aşa?

— Sigur, sigur, Amos.

Cardone îl urmărea cu privirea pe şoferul Rolls-ului, care se urcase în maşină şi pornise motorul.

— Îţi spun eu, continuă Amos, nu ştiu unde o să ajungem cu voi, tinerii!... Ai văzut cotaţiile pentru DuPont? Toată lumea suferă pierderi, iar ei înregistrează o creştere rapidă! Am cerut oamenilor din comitetul meu de la bancă să se consulte cu conducerea de la Ouija. Să vă ia dracu' pe voi, toţi, brokerii parveniţi.

Needham chicoti, apoi îşi flutură braţul scurt, făcând semn unui Lincoln Continental ce se apropia de gară.

— E Ralph. Să te duc până acasă, Joe?... A, nu-i nevoie. Tocmai ai coborât din maşina ta.

Lincoln-ul opri lângă peron, iar şoferul lui Amos Needham dădu să coboare.

— Nu-i nevoie, Ralph. Pot să deschid o portieră. Apropo, Joe... Rolls-ul ăla la care te uiţi îmi aminteşte de un prieten. Totuşi, nu poate fi al lui. Locuieşte tocmai în Maryland.

Cardone întoarse brusc capul şi-l privi pe nevinovatul bancher.

— În Maryland? Despre cine e vorba?

Amos Needham ţinu portiera maşinii lui deschisă şi-i susţinu privirea lui Joe, cu o bună dispoziţie amestecată cu nepăsare.

— A, nu cred că-l cunoşti. A murit de mulţi ani... Un nume ciudat. Râdeam mereu de el... Îl chema Caesar.

Amos Needham urcă în maşină şi închise portiera. La capătul lui Station Parkway, Rolls-Royce-ul o luă la dreapta şi porni în viteză către arterele ce duceau spre Manhattan. Paralizat de spaimă, Cardone stătea în faţa gării din Saddle Valley.

Tremayne!

Tremayne era cu Tanner!

Osterman era cu Tanner!

Da Vinci... Caesar!

Strategii războiului!

Iar el, Giuseppe Ambruzzio Cardione, rămăsese singur!

O, *Iisuse*! *Iisuse*! *Fiul Domnului*! *Binecuvântată Maria*! *Binecuvântată Maria*, *Maica Domnului*! *Spală-mi mâinile cu sângele Lui*! *Sângele Mielului*! *Iisuse*! *Iisuse*! *Iartă-mi păcatele*!... *Maria şi Iisuse*! *Preasfinte Dumnezeule*! *Ce-am făcut*?

12

Marţi – ora 17

Tremayne rătăcea fără ţintă de ceasuri întregi, în susul şi în josul străzilor familiare din East Side. Totuşi, dacă l-ar fi oprit cineva şi l-ar fi întrebat unde se afla, n-ar fi ştiut să răspundă.

Era epuizat. Înspăimântat. Blackstone spusese totul, fără să clarifice nimic.

Iar Cardone minţise. Pe cineva. Pe soţia lui sau la birou, nu mai conta. Esenţial era faptul că Joe nu putea fi găsit. Tremayne ştia că nu se va putea elibera de spaimă până când el şi Cardone n-aveau să-şi dea seama ce făcuse Osterman.

Îi trădase Osterman?

Era oare *posibil*?

Traversă Vanderbilt Avenue, înţelegând că mergea spre hotelul Biltmore fără să se gândească la o destinaţie anume. Nici nu-i de mirare, îşi zise. Biltmore îi deştepta amintiri din vremurile bune.

Pătrunse în hol, aproape aşteptându-se să vadă vreun prieten uitat din adolescenţă – şi privirea îi fu atrasă de un bărbat pe care nu-l mai văzuse de aproape douăzeci şi cinci de ani. Îi cunoştea chipul, schimbat teribil de trecerea anilor – buhăit, i se păru lui Tremayne, ridat – dar nu-şi putea aminti numele. Îl cunoştea din anii de liceu.

Cei doi bărbaţi se apropiară stânjeniţi unul de altul.

— Dick... Dick Tremayne! *Eşti* Dick Tremayne, nu-i aşa?

— Da. Iar tu eşti... Jim?

— Jack! Jack Townsend! Ce mai faci, Dick? Cei doi îşi strânseră mâinile, Townsend ceva mai entuziasmat. Cred că au trecut douăzeci şi cinci, treizeci de ani! Arăţi grozav! Cum dracu' nu te-ai îngrăşat? Eu am renunţat să mai ţin regim.

— Şi tu arăţi bine. Nu ştiam că eşti în New York.

— Nu stau aici. M-am stabilit în Toledo. Am venit doar pentru câteva zile... Îţi jur, am avut un gând smintit când m-am urcat în avionul de New York. Am anulat rezervarea la Hilton şi mi-am zis să iau o cameră aici, doar ca să văd dacă mai găsesc pe cineva din vechea gaşcă. O nebunie, nu?... Şi uite peste cine dau!

— Ciudat. Chiar că e ciudat. Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru acum câteva clipe.

— Hai să bem ceva!

Townsend nu se mai oprea din vorbit, emiţând judecăţi de valoare impregnate de tradiţia gândirii corporatiste. Era cumplit de plictisitor.

Tremayne continua să se gândească la Cardone. În timp ce bea al treilea pahar, se uită înjur, căutând o cabină telefonică de lângă bar, de care-şi amintea din tinereţe. Era ascunsă lângă intrarea în bucătărie şi numai clienţii obişnuiţi de la Biltmore ştiau de existenţa ei.

N-o mai zări. Iar Jack Townsend continua să vorbească, amintindu-şi cu voce tare lucruri pe care s-ar fi cuvenit să le treacă sub tăcere.

La câţiva paşi de ei stăteau doi negri în scurte de piele, cu mărgele la gât. În alte vremuri nu s-ar fi aflat acolo. În vremurile bune.

Tremayne bău dintr-o dată al patrulea pahar; Townsend *n-avea de gând* să înceteze cu pălăvrăgeala.

Trebuia să-l sune pe Joe! Panica îl cuprinsese din nou. Poate că Joe, cu o singură frază, ar fi dezlegat enigma Osterman.

— Ce se întâmplă cu tine, Dick? Pari foarte abătut.

— Să mă ajute Dumnezeu, e prima dată când vin aici după ani de zile. Tremayne bolborosi cuvintele şi înţelese asta. Trebuie să dau un telefon. Scuză-mă.

Townsend puse mâna pe braţul lui Tremayne. Vorbi încet:

— Ai de gând să-l suni pe Cardone?

— Ce?

— Te-am întrebat dacă ai de gând să-l suni pe Cardone.

— Cine eşti?... Cine dracu' eşti tu?

— Un prieten al lui Blackstone. Nu-l suna pe Cardone. Nu face asta sub nici o formă. Numai dacă nu vrei să-ţi baţi singur cuie în coşciug. Înţelegi?

— Nu înţeleg *nimic*! Cine *eşti* tu? Cine-i Blackstone?

Tremayne încerca să vorbească în şoaptă, dar vocea îi răsuna în întreaga încăpere.

— Cardone poate fi periculos. Nu avem încredere în el. Nu suntem siguri nici de cuplul Osterman.

— Ce vrei să spui?

— S-ar putea ca ei să fi căzut la o înţelegere. N-ar fi exclus ca tu Să fi rămas singur. Poartă-te normal şi vezi ce poţi să afli. Păstrăm legătura... dar domnul Blackstone ţi-a spus deja asta, nu-i aşa?

Apoi Townsend făcu un lucru ciudat. Scoase o bancnotă din portmoneu şi-o aşeză în faţa lui Richard Tremayne. Rosti doar două silabe în timp ce se întorcea cu spatele, îndreptându-se către uşa de sticlă.

— Ia-o.

Era o bancnotă de o sută de dolari. Ce cumpărase cu ea? Nu cumpărase nimic, îşi zise Tremayne. Era doar un simbol.

Un preţ. Orice preţ.

Când intră Fassett în camera de hotel, doi bărbaţi erau aplecaţi asupra unei mese, studiind diverse documente şi hărţi. Unul era Grover. Celălalt se numea Cole. Fassett îşi scoase ochelarii de soare şi pălăria, punându-le pe birou.

— Totul e în regulă? întrebă Grover.

— Conform programului. Numai dacă Tremayne nu se îmbată prea tare la Biltmore.

— Dacă o face, zise Cole, privind o hartă a oraşului New Jersey, un poliţist prietenos şi ciubucar o să corecteze situaţia. O să-l ducă acasă.

— Ai oameni de ambele părţi ale podului?

— Şi în tuneluri. El merge uneori prin tunelul Lincoln şi urcă pe Parkway. Toţi comunică între ei prin staţia de radio.

Cole făcea nişte semne pe o hârtie de calc aşezată deasupra hărţii. Telefonul sună. Grover se duse către noptieră să răspundă.

— Grover la telefon... Aha. Da, o să verificăm din nou, dar sunt sigur că am fi auzit dacă... Nu-ţi face griji. Foarte bine. Păstrăm legătura.

Grover puse receptorul în furcă şi rămase lângă telefon.

— Ce s-a întâmplat?

Fassett îşi scoase haina albă şi începu să-şi suflece mânecile.

— Era baza logistică de la Los Angeles. Între momentul în care Osterman a părăsit studioul şi cel în care a fost oprit pe Mulholland, l-am pierdut din vedere vreo douăzeci de minute. Bănuiesc că s-ar putea să fi luat legătura cu Cardone sau Tremayne.

Cole ridică privirea de la masă.

— Asta înseamnă ora unu la noi şi zece în California?

— Da.

— Nu se confirmă. Cardone era în maşina lui, iar Tremayne rătăcea pe străzi. Nici unul nu putea fi contactat...

— Totuşi, înţeleg la ce se gândesc cei de-acolo, îl întrerupse Fassett. Tremayne a tot încercat să dea de Cardone la prânz.

— Am calculat asta, Larry, spuse Cole. I-am fi interceptat pe amândoi dacă ar fi stabilit o întâlnire.

— Da, ştiu. E totuşi riscant.

Cole râse şi luă hârtia de calc.

— Tu planifici – noi o să controlăm. Aici se află toate drumurile lăturalnice care duc la „Piele”.

— Le avem.

— George a uitat să mai aducă o copie, iar celelalte sunt împrăştiate pe la oamenii noştri. Un post de comandă trebuie să aibă întotdeauna o hartă a zonei.

— *Mea culpa*. Am fost în şedinţă până la ora două azi-dimineaţă şi a trebuit să prind trenul de şase treizeci. Mi-am uitat şi aparatul de ras, periuţa de dinţi şi Dumnezeu mai ştie ce.

Telefonul sună din nou, iar Grover întinse mâna după receptor.

— ... Înţeleg... numai puţin. Depărta receptorul de ureche şi se uită la Laurence Fassett. Al doilea şofer al nostru a avut o dispută cu Cardone...

— O, Doamne! Nimic grav, sper.

— Nu, nu. Temperamentalul ex-sportiv a încercat să iasă din maşină şi a-nceput să se zbată. Nu s-a întâmplat nimic.

— Spune-i să se întoarcă la Washington. Să iasă din zonă.

— Întoarce-te la D.C., Jim... Sigur, se poate. Bine. Ne vedem la sediu.

Grover închise telefonul şi reveni la masă.

— Ce i-ai permis lui Jim să facă? întrebă Fassett.

— Să lase Rolls-ul în Maryland. Crede că Joe Cardone i-a luat numărul.

— Bun. Şi familia Caesar?

— Perfect pregătită, interveni Cole. De-abia aşteaptă să audă de Giuseppe Ambruzzio Cardione. Fiul nu seamănă nici pe departe cu tatăl.

— Asta ce înseamnă?

Grover ţinea flacăra brichetei la capătul ţigării.

— Bătrânul Caesar a făcut o avere uriaşă de pe urma gangsterilor. Fiul său cel mai mare lucrează la biroul procurorului general şi turbează când aude de Mafia.

— Spală păcatele familiei?

— Cam aşa ceva.

Fassett se îndreptă spre fereastră şi privi terenul întins din Central Park South. Vorbi încet, dar satisfacţia din vocea lui îi făcu pe ceilalţi să zâmbească.

— Acum sunt cu toţii acolo. Fiecare dintre ei este nedumerit şi înfricoşat. Nici unul nu ştie ce să facă sau cu cine să vorbească. Noi o să stăm deoparte şi-

o să-i supraveghem. Le dăm o pauză de douăzeci şi patru de ore. O întrerupere... Iar Omega nu are de ales. Omega trebuie să-şi facă mutarea.

13

Miercuri – ora 10,15

Era ora zece şi cincisprezece când Tanner ajunse la biroul său. Îi venise foarte greu să-şi părăsească locuinţa, dar înţelegea că Fassett avea dreptate. Se aşeză la birou şi se uită distrat la corespondenţă şi mesaje. Toţi îi solicitau o întrevedere. Nici unul nu voia să ia vreo decizie fără aprobarea lui.

Preşedinţi de companii muzicale. Sumedenia de directori adjuncţi ai trustului.

Ridică receptorul şi formă numărul de acasă.

— Bună, Ali.

— Bună, iubitule. Ai uitat ceva?

— Nu... nu. Mă simţeam singur. Ce faci?

În casa de pe Orchard Place, 22, Saddle Valley, New Jersey, Alice Tanner zâmbi înduioşată.

— Ce fac?... Păi, conform ordinelor marelui han, îl supraveghez pe fiul tău, care face curăţenie în pivniţă. Şi tot după instrucţiunile marelui han, fiica lui îşi petrece o dimineaţă călduroasă de iulie completându-şi lecturile. Cum altfel o să intre la Berkeley când va împlini doisprezece ani?

Tanner sesiză reproşul. În anii copilăriei, verile soţiei sale fuseseră solitare şi terifiante. Ali le dorea perfecte pentru Janet.

— Mă rog, nu exagera. Cheamă nişte copii acolo.

— M-am gândit şi eu la asta. Dar a telefonat Nancy Loomis şi-a întrebat

dacă Janet poate să se ducă acolo la prânz...

— Ali... Tanner luă receptorul în mâna stingă. Aş prefera să rărim vizitele la familia Loomis timp de câteva zile...

— Ce vrei să spui?

John îşi aminti ce-i zicea Jim Loomis în fiecare zi, în trenul de opt şi douăzeci.

— Jim încearcă să pună pe picioare o afacere la bursă, în tren are mulţi amici care vor să-i fie asociaţi. Dacă reuşesc să-l evit până săptămâna viitoare, am scăpat de griji.

— Joe ce spune?

— Habar n-am. Loomis nu vrea ca Joe să ştie. Firme rivale, presupun.

— Nu văd ce legătură are vizita lui Janet cu...

— Ne scuteşte de încurcături. Noi nu dispunem de banii de care are el nevoie.

— Amin!

— Şi... fă-mi un serviciu. Stai lângă telefon astăzi. Alice Tanner se uită la receptorul din mâna ei.

— De ce?

— Nu pot să-ţi dau amănunte, dar s-ar putea să primesc un telefon important... Despre ce discutăm noi mereu...

Fără să vrea, Alice Tanner coborî imediat vocea şi zâmbi:

— Cineva ţi-a făcut o ofertă!

— S-ar putea. Or să sune acasă, să stabilim o întâlnire.

— O, John. Asta-i grozav!

— Ar... putea fi interesant. Îi veni dintr-o dată greu să stea de vorbă cu ea. Discutăm mai târziu.

— Ar fi nemaipomenit, iubitule. O să dau soneria la maximum, ca să se audă până la New York.

— Te sun mai târziu.

— Să-mi dai şi alte amănunte.

Tanner puse uşor receptorul în furcă. Începuseră minciunile... dar familia lui avea să rămână acasă.

Ştia că trebuia să se concentreze asupra problemelor de la Standard Mutual. Fassett îl avertizase. Nu se admiteau nici un fel de abateri de la programul său obişnuit, iar normalitatea, pentru oricare director de ştiri, era o stare asemănătoare cu hipertensiunea. Specialitatea lui Tanner la Standard o constituia aplanarea dificultăţilor potenţiale. Dacă exista în viaţa lui profesională un moment în care trebuia să evite haosul, acela apăruse acum.

Ridică receptorul.

— Norma, o să-ţi citesc lista celor cu care urmează să mă văd în dimineaţa asta, iar tu o să-i suni. Comunică-le tuturor că e vorba de nişte întâlniri scurte şi nu lăsa pe nimeni să stea mai mult de cincisprezece minute

dacă nu te anunţ în prealabil să faci o excepţie. Ar fi bine dacă toate problemele şi propunerile s-ar concentra într-o jumătate de pagină scrisă pentru fiecare. Am multe lucruri de pus la punct.

Nu termină până la 12,30. Închise uşa biroului şi-o sună pe soţia sa. Nu răspunse, nimeni. Lăsă telefonul să sune aproape două minute, având impresia că pauzele soneriei erau interminabile.

Nici un răspuns. Nici un răspuns la telefonul a cărui sonerie fusese dată atât de tare încât ar fi trebuit să se audă până la New York.

Era douăsprezece şi treizeci şi cinci. Ali şi-o fi închipuit pesemne că nimeni n-o să sune între douăsprezece şi unu şi jumătate. Şi probabil că avusese nevoie de ceva de la magazin. Sau poate că se hotărâse să-i ia pe copii la Club, să mănânce nişte hamburgeri. Sau acceptase până la urmă invitaţia lui Nancy Loomis de a merge împreună cu Janet la masa de prânz. Ori se dusese la bibliotecă – Ali era o cititoare împătimită, la marginea piscinei, în timpul verii.

Tanner încercă să şi-o imagineze pe Ali făcând toate astea. Trebuia să fie vorba despre una sau alta dintre situaţii, ori despre toate la un loc.

Sună din nou, însă nici de astă dată nu răspunse nimeni. Apoi telefona la Club.

— Îmi pare rău, domnule Tanner. Am sunat şi pe terasă. Doamna Tanner nu e aici.

Familia Loomis. Sigur, acolo se dusese.

— Fir-ar să fie, John, Alice spunea că Janet avea crampe abdominale. Poate că a dus-o la doctor.

Până la ora unu şi opt minute, John Tanner mai făcu două încercări să dea de Ali. Ultima dată lăsă telefonul să sune aproape cinci minute. Imaginându-şi că soţia sa intra într-un suflet pe uşă, lăsând aparatul să mai sune o dată, aşteptându-se ca ea să răspundă.

Dar nu se întâmplă aşa.

Nu înceta să-şi repete că-şi făcea probleme inutil. El însuşi văzuse maşina poliţiei urmărindu-i când Ali îl condusese la gară. Fassett îl convinsese cu o zi în urmă că oamenii lui erau meticuloşi.

Fassett.

Ridică receptorul şi formă numărul de urgenţă pe care i-l dăduse Fassett. Avea prefix de Manhattan.

— Grover...

Cine? îşi zise Tanner.

— Alo! Alo!... George Grover la telefon.

— Numele meu e John Tanner. Încerc să-l găsesc pe Laurence Fassett.

— A, bună ziua, domnule Tanner. S-a întâmplat ceva? Fassett nu-i aici. Pot să te ajut eu?

— Eşti un asociat al lui Fassett?

— Da, domnule.

— Nu reuşesc să dau de soţia mea. Am sunat de mai multe ori. Nu răspunde.

— Poate că a ieşit în oraş. Eu n-aş fi îngrijorat. E supravegheată.

— Eşti sigur?

— Bineînţeles.

— I-am spus să stea lângă telefon. Credea că am de primit un apel important...

— O să iau legătura cu oamenii noştri şi-o să te sun imediat. Stai liniştit.

Tanner închise, simţindu-se oarecum stânjenit. Însă trecură cinci minute şi telefonul rămase mut. Formă numărul lui Fassett, dar era ocupat. Puse repede receptorul în furcă, întrebându-se dacă nu cumva Grover suna la el şi găsea linia ocupată. Încerca oare Grover să dea de el? De bună seamă aşa stăteau lucrurile. O să încerce din nou imediat.

Totuşi, telefonul nu sună.

Tanner ridică iarăşi receptorul şi formă numărul încet, cu atenţie, asigurându-se că toate cifrele erau corecte.

— Grover.

— Sunt Tanner. Credeam că o să mă suni imediat!

— Îmi pare rău, domnule Tanner. Am avut o mică dificultate. Nu ai nici un motiv de îngrijorare.

— Ce dificultate?

— Să luăm legătura cu oamenii noştri de pe teren. Nu e ceva neobişnuit. Nici nu le putem pretinde să se afle lângă radio-telefon în fiecare clipă. O să dau de ei în curând şi-ţi promit că te sun.

— Nu e suficient!

John Tanner trânti receptorul şi se ridică din fotoliu. În după-amiaza trecută, Fassett îi descrisese fiecare mişcare făcută de familia lui – până şi ce se întâmpla când vorbea cu el la telefon. Iar acum acest Grover nu putea contacta pe nici unul dintre oamenii care ar fi trebuit să-i supravegheze familia. Ce zisese Fassett?

„Avem treisprezece agenţi în Saddle Valley...” Joe Grover nu reuşea să-l găsească pe nici unul. Treisprezece oameni şi nici unul nu putea fi contactat! Se îndreptă spre uşa biroului.

— A intervenit ceva, Norma. Răspunde la telefonul meu, te rog. Dacă mă caută un bărbat pe nume Grover, spune-i că am plecat acasă.

SADDLE VALLEY
LOCALITATE ÎNTEMEIATĂ ÎN 1862
Bine aţi venit!

— Unde mergem acum, domnule?

— Drept înainte. O să-ţi arăt.

Taxiul ajunse pe Orchard Drive, la două case de locuinţa lui; lui Tanner i se accelerase pulsul. Îşi tot imagina camioneta aflată pe alee. La următoarea cotitură avea s-o vadă – dacă era acolo. Şi în acest caz, totul ar fi fost în regulă. O, Iisuse! Dă, Doamne, să fie totul în regulă!

Camioneta nu era pe alee. Tanner se uită la ceas. Două patruzeci şi cinci. Trei fără un sfert! Şi Ali nu era acolo!

— La stânga. Casa acoperită cu şindrilă.

— Frumos loc, domnule. Cu adevărat frumos.

— Grăbeşte-te!

Taxiul se opri în faţa aleii pavate cu lespezi de piatră. Tanner plăti şi împinse portiera, fără să audă mulţumirile şoferului.

— Ali! Ali!

Tanner alergă prin spălătorie, ca să caute în garaj. Nimic. Micul Triumph era acolo. Linişte.

Totuşi, se simţea ceva. Un miros. Slab, dezgustător, pe care Tanner nu-l putea defini.

— Ali! Ali!

Alergă înapoi în bucătărie şi văzu piscina prin fereastră. O, Doamne! Privi suprafaţa apei şi fugi către uşa dinspre curte. Zăvorul era înţepenit; îl izbi, sfărâmându-l şi ieşi în goană.

Slavă Domnului! Nu era nimic în apă!

Micul său Welsh terier se trezi din somn. Animalul era legat de un cablu de sârmă şi începu imediat să hămăie cu lătratul lui ascuţit, isteric.

Se întoarse rapid în casă şi se duse la uşa pivniţei.

— Ray! Janet! Ali!

Linişte. Cu excepţia lătratului necontenit de afară. Lăsă deschisă uşa pivniţei şi alergă spre scări. Sus!

Urcă, sărind treptele în grabă; uşile de la camerele copiilor şi de la cea pentru oaspeţi erau deschise. Nu însă şi cea de la dormitorul părinţilor.

Apoi auzi. Zgomotul stins al unui aparat de radio. Radioul-ceas al lui Ali, cu un cronometru automat, care declanşa închiderea aparatului în momentul programat, pe parcursul unei ore. El şi cu Ali obişnuiau să utilizeze cronometrul când ascultau ceva la radio. Niciodată butonul de pornire. Iar Ali dispăruse de peste două ore şi jumătate. Altcineva deschisese aparatul.

Deschise uşa. Nimeni. Se pregătea să se întoarcă să caute în celelalte camere când o văzu. O notă scrisă cu cerneală roşie, aflată lângă radioul-ceas. Se duse într-acolo.

Soţia şi copiii tăi au plecat într-o călătorie neaşteptată, îi găseşti lângă un vechi depou de vagoane de pe Lassiter Road.

Cuprins de panică, Tanner îşi aminti depoul abandonat. Era situat adânc

în pădure, pe un drum lăturalnic rareori folosit.

Ce făcuse? Pentru numele Domnului, ce făcuse? Îi ucisese! Dacă era aşa, avea să-l omoare pe Fassett! Pe Grover! Pe toţi cei care ar fi trebuit să-i păzească!

Ieşi în fugă din dormitor, coborî scările şi se duse la garaj. Dintr-un salt, se instala la volanul Triumph-ului şi ambala motorul.

Tanner ieşi de pe alee cu micul automobil sport, o luă la dreapta şi porni în viteză pe curba lungă a lui Orchard Drive, încercând să-şi amintească cel mai scurt drum spre Lassiter Road. Ajunse la un heleşteu despre care ştia că se numea Lacul Lassiter, folosit de localnici drept patinoar în timpul iernii. Lassiter Road se afla de partea cealaltă şi părea să dispară într-o pădure crescută haotic.

Ţinea pedala acceleraţiei apăsată până în podea. Începu să vorbească singur, apoi să strige. Ali! Ali! Janet Ray!

Drumul era şerpuit. Puncte moarte, curbe, raze de soare apăreau ici-colo, printre copaci. Nu se vedeau alte automobile, nici vreun semn de viaţă.

Vechiul depou abandonat îi apăru brusc în faţa ochilor. Şi acolo era şi camioneta – pe jumătate ieşită din parcarea năpădită de bălării, oprită în iarba înaltă. Tanner frână lângă camionetă. Nu se vedea nimeni.

Sări din Triumph şi alergă spre maşină. Într-o clipă, mintea i-o luă razna. Groaza era reală. Imposibilul se petrecuse.

Pe podeaua de sub scaunele din faţă zăcea soţia lui. Prăbuşită, nemişcată. În spate se aflau micuţa Janet şi fiul lui. Cu capetele aplecate. Cu trupurile întinse pe scaunele roşii.

O, Iisuse! Hristoase! Se întâmplase! Ochii i se umplură de lacrimi. Capul îi tremura.

Deschise portiera, ţipând îngrozit. Şi deodată fu învăluit de un miros. Acelaşi miros dezgustător pe care îl simţise şi în garaj. Luă capul lui Ali şi-l ridică, peste măsură de înfricoşat.

— Ali! Ali! Doamne! *Te rog*! *Ali*!

Soţia lui deschise încet ochii. Clipi. Era conştientă şi nu prea. Îşi mişcă braţele.

— Unde... unde? *Copiii*! strigă ea.

La auzul ţipătului ei, Tanner îşi veni în fire. Se ridică şi se întinse peste scaun către fiul şi fiica lui. Aceştia se mişcară. Trăiau! *Trăiau cu toţii*!

Ali ieşi din camionetă, împleticindu-se când ajunse cu picioarele pe pământ. Soţul ei o scoase pe fată de pe scaunul din spate, iar aceasta începu să plângă.

— Ce *s-a întâmplat*? Ce *s-a întâmplat*? Alice Tanner se ridică în picioare.

— Nu vorbi, Ali. Respiră. Cât de adânc poţi. Hai! Se duse spre ea şi i-o întinse pe Janet, care suspina.

— O să-l iau pe Ray.

— Ce *s-a întâmplat*? Nu-mi spune mie să *nu...*

— Taci! Respiră. Respiră adânc!

Îşi scoase fiul de pe bancheta din spate. Băiatul începu să vomite. Tanner îi puse palma pe frunte, ţinându-l de mijloc cu braţul stâng.

— John, nu poţi...

— Fă câţiva paşi. Încearcă s-o ajuţi pe Janet să meargă! Fă cum îţi *spun*!

Supusă, uluită, Alice Tanner se conformă. Băiatul începu să-şi scuture capul în mâna lui Tanner.

— Te simţi mai bine, fiule?

— Vai!... Vai! Unde suntem? Băiatul se sperie deodată.

— E în regulă. E în regulă... Suntem toţi... În regulă. Tanner se uită la soţia lui. Ea pusese picioarele lui Janet pe pământ, susţinând-o cu braţele. Copilul plângea acum tare, iar Tanner îl privea îngrozit.

Se duse la camionetă, să vadă dacă erau cheile în contact. Nu se aflau acolo. N-avea nici un sens.

Se uită sub scaune, în cutia de la bord, în spate. Apoi le văzu. Înfăşurate într-o bucată de hârtie albă, legată cu o bandă elastică. Pachetul era vârât adânc între scaunele rabatabile, aproape imposibil de văzut.

Fata lui începuse să ţipe, iar Alice Tanner o luă în braţe, încercând s-o liniştească, repetându-i mereu că totul era în regulă.

Asigurându-se că nu-l vedea soţia lui, Tanner ţinu micul pachet sub bancheta din spate, scoase banda elastică şi desfăcu hârtia. Nu scria nimic pe ea.

O rupse şi o vârî în buzunar. Era tentat să-i mărturisească lui Ali ce se întâmplase. Apoi ar fi plecat de-acasă. Cât mai departe. Dar nu voia să-i spună în faţa copiilor.

— Urcă-te în maşină!

Tanner îi vorbi cu blândeţe fiului său, apoi se duse la soţie şi-i luă copilul isterizat din braţe.

— Ia cheile de la Triumph, Ali. Mergem acasă.

Ea stătea în faţa lui, cu ochii măriţi de spaimă, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Se străduia din răsputeri să nu ţipe.

— Ce s-a întâmplat? Ce s-a *întâmplat* cu noi? Zgomotul unui motor îl scuti pe Tanner de răspuns.

Deşi furios, era recunoscător. Maşina poliţiei din Saddle Valley venea în viteză spre depou şi se opri la mai puţin de zece metri de ei.

Jenkins şi McDermott săriră din automobil. Jenkins avea pistolul în mână.

— Totul e în regulă?

Veni în fugă spre Tanner. McDermott se duse în grabă la camionetă şi vorbi încet cu băiatul aflat pe bancheta din spate.

— Am găsit nota din dormitorul dumitale. Apropo, credem că am recuperat cea mai mare parte din bunuri.

— Din ce?

Alice Tanner îl privea cu atenţie pe poliţist.

— Ce bunuri?

— Două televizoare, bijuteriile doamnei Tanner, o casetă de argint, tacâmuri, nişte bani. E o listă la secţie. Nu ştiu dacă am găsit tot. Maşina a fost abandonată la distanţă de câteva case faţă de locuinţa dumitale. S-ar putea să fi luat şi altceva. Va trebui să verificaţi.

Tanner îi dădu fata lui Ali.

— Despre ce dracu' vorbeşti?

— Aţi fost jefuiţi. Soţia dumitale trebuie să se fi întors în timp ce ei operau. Ea şi copiii au fost gazaţi în garaj... Erau profesionişti, fără îndoială. Au folosit metode profesioniste...

— Eşti un mincinos, zise Tanner încet. Nu a fost nimic...

— Vă rog! îl întrerupse Jenkins. Acum contează soţia dumitale şi copiii.

Ca la un semnal, McDermott strigă dinăuntrul camionetei:

— Puştiul ăsta trebuie dus *imediat* la spital!

— O, Doamne!

Alice Tanner alergă spre automobil, ducându-şi fata în braţe.

— Lăsaţi-l pe McDermott să-i ducă, zise Jenkins.

— Cum să am încredere în dumneata? M-ai minţit. Nu lipsea nimic din casă. Nici un televizor, nici un semn de jaf. De ce-ai minţit?

— Nu e timp. O să-i trimit pe copii şi pe soţia dumitale cu McDermott.

Jenkins vorbise grăbit.

— Or să meargă *cu mine*!

— Nu, n-or să meargă. Jenkins ridică uşor pistolul.

— Te omor, Jenkins.

— În cazul acesta, cine-o să mai stea între dumneata şi Omega? Spuse Jenkins calm. Fii rezonabil. Fassett e pe drum. Vrea să te vadă.

— Îmi cer scuze cu umilinţă. N-o să se mai întâmple.

— Ce *s-a petrecut*? Unde era infailibila dumitale protecţie?

— O eroare logistică într-un program de supraveghere care nu fusese reverificat. Ăsta-i adevărul. N-are rost să te mint. Eu sunt răspunzător.

— Dumneata n-ai fost aici.

— Totuşi eu sunt de vină. Echipa care se ocupă de „Piele" e responsabilitatea mea. Omega a văzut că un post nu era acoperit – mai puţin de cincisprezece minute, din întâmplare – şi a acţionat.

— Nu pot să admit lucrul ăsta. Ai riscat vieţile copiilor şi soţiei mele!

— Ţi-am spus, nu se va mai repeta. În plus – şi, într-un sens răsturnat, lucrul ăsta ar trebui să fie liniştitor – această după-amiază confirmă faptul că Omega n-o să ucidă. Teroare, da. Crimă, nu.

— De ce? Fiindcă spui dumneata? Palmaresul Agenţiei arată ca un dosar

al dezastrelor. Nu mai iei nici o decizie în ce *mă* priveşte, să fie clar.

— Da? Atunci iei dumneata?

— Da.

— Nu fi stupid. Dacă nu-ţi pasă de dumneata, gândeşte-te măcar la familia dumitale.

Tanner se ridică din fotoliu. Văzu prin jaluzelele veneţiene că doi bărbaţi stăteau de pază în faţa ferestrei motelului.

— O să-mi iau familia cu mine.

— Unde-o să te duci?

— Nu ştiu. Ştiu doar că nu mai stau aici.

— Crezi că Omega n-o să te urmărească?

— De ce-ar... face-o? Nu sunt de-ai voştri.

— Ei n-or să creadă asta.

— Atunci o să le spun clar!

— Ai de gând să dai un anunţ în *The Times*?

— Nu!

Tanner se întoarse şi întinse un deget spre omul de la CIA.

— Dumneata o s-o faci! Pentru că altfel o să relatez tuturor reţelelor de ştiri din ţară povestea acestei operaţiuni şi coordonarea ei de către dumneata cu stupizenie şi răutate. N-o să supravieţuieşti acestei situaţii.

— Nici dumneata, fiindcă o să fii lichidat. Soţia dumitale – moartă. Fiul, fiica dumitale... morţi.

— Degeaba mă ameninţi...

— Pentru numele lui Dumnezeu, răsfoieşte istoria! Nu-ţi dai seama ce *s-a întâmplat cu adevărat*? Fassett explodă. Apoi, dintr-o dată, îşi coborî vocea şi duse mâna la piept, vorbind încet. Eu, de exemplu... Soţia mea a fost ucisă în Berlinul de est. Au omorât-o din simplul motiv că era măritată cu mine. Mi s-a... servit o lecţie. Şi ca să învăţ bine acea lecţie, mi-au lichidat soţia. Nu emite sentinţe în privinţa mea. Eu am fost acolo. Dumneata erai în siguranţă. Ei bine, acum mai eşti în pericol.

Tanner avea un aer surprins.

— Ce vrei să spui?

— Vei proceda exact aşa cum am plănuit. Acum suntem foarte aproape. Vreau să demasc Omega.

— Nu mă poţi obliga şi ştii lucrul ăsta!

— Ba da, pot... Fiindcă dacă refuzi, dacă fugi, o să retrag toţi agenţii din Saddle Valley. Vei rămâne singur... şi nu cred că o să te descurci singur în situaţia asta.

— Îmi iau familia şi plec...

— Nu fi nebun! Omega a profitat de o simplă eroare logistică. Asta înseamnă că, oricine ar fi ei, sunt în alertă. Extrem de atenţi, rapizi şi meticuloşi. Ce şanse crezi că o să ai? Ce şansă acorzi familiei dumitale? Am

admis că am făcut o greşeală. N-o să se mai întâmple.

Tanner se văzu nevoit să-i dea dreptate lui Fassett. Dacă era abandonat acum, n-avea mijloacele de a controla situaţia.

— Nu-ţi pierzi vremea, nu-i aşa?

— Dumneata ai face-o – într-un câmp minat?

— Cred că nu... În după-amiaza asta. Ce-a fost?

— O tactică de terorizare. Fără identificare. Asta în cazul că eşti curat. Ne-am dat seama ce se întâmplase şi am născocit altă explicaţie. O să luăm câteva dintre bunurile dumitale – lucruri mărunte, cum ar fi bijuterii, până când totul se va sfârşi. Pare mai autentic aşa.

— Ceea ce înseamnă că trebuie să fiu de acord cu ideea Jafului.

— Bineînţeles. E cel mai sigur.

— Da... Bineînţeles.

Tanner vârî mâna în buzunar după ţigări. Telefonul sună, iar Fassett răspunse. Vorbi încet, apoi se întoarse.

— Familia dumitale s-a întors acasă. Sunt cu toţii bine. Încă speriaţi, dar în regulă. Câţiva dintre oamenii noştri cercetează locul. Încearcă să descopere amprente. Fireşte, se va constata că hoţii purtau mănuşi. I-am spus soţiei dumitale că eşti încă la secţie, unde dai o declaraţie.

— Înţeleg.

— Vrei să te ducem acasă?

— Nu... Nu, nu vreau. Oricum, probabil că o să fiu urmărit.

— Supravegheat pentru protecţie e termenul adecvat.

Tanner intră la Village Pub, singurul bar elegant din Saddle Valley şi sună la familia Tremayne.

— Ginny, sunt John. Aş vrea să vorbesc cu Dick. E acolo?

— John *Tanner*?

De ce spusese asta? Numele lui. Doar îi cunoştea vocea.

— Da. Dick e acolo?

— Nu... Sigur că nu. E la birou. S-a întâmplat ceva?

— Nimic important.

— Nu poţi să-mi spui mie?

— Am nevoie de un sfat juridic. O să-l caut la birou. La revedere.

Tanner ştia că nu se descurcase. Fusese stângaci. Dar la fel se comportase şi Virginia Tremayne. Formă numărul de la New York.

— Îmi pare rău, domnule Tanner. Domnul Tremayne s-a dus la Long Island. La o întrunire.

— E ceva urgent. Care-i numărul de-acolo? Secretara i-l dădu fără tragere de inimă. El îl formă.

— Regret, domnul Tremayne nu-i aici.

— De la biroul lui mi s-a spus că are o întrunire acolo.

— A sunat azi-dimineaţă şi a contramandat-o. Îmi pare rău, domnule.

Tanner închise, apoi formă numărul familiei Cardone.

— Tati şi mami sunt plecaţi toată ziua, unchiule John. Spuneau că se întorc după cină. Vrei să te sune ei?

— Nu... nu, nu-i nevoie...

Simţea un gol în stomac. Formă numărul centralei, dădu informaţiile necesare, inclusiv numărul cărţii lui de credit, apoi, la cinci mii cinci sute de kilometri distanţă, un telefon sună la Beverly Hills.

— Reşedinţa Osterman.

— Domnul Osterman e acolo?

— Nu, nu e. Cine-l caută, vă rog?

— Doamna Osterman e acolo?

— Nu.

— Când îi aştepţi să se întoarcă?

— Săptămâna viitoare. Cine-i la telefon?

— Numele meu e Cardone. Joseph Cardone.

— C-A-R-D-O-N-E...

— Aşa. Când au plecat?

— Au plecat aseară la New York. Cu avionul de la ora zece, mi se pare.

John Tanner puse receptorul în furcă. Familia Osterman era la New York! Ajunseseră acolo pe la ora şase dimineaţa! Tremayne, Cardone, Osterman.

Toţi se aflau acolo. Nici unul în mod justificat.

Nici unul sau toţi.

Omega!

14

Joi – ora 3

Fassett regizase convingător locul aşa-zisei infracţiuni.

Atunci când Tanner ajunse acasă, camerele fuseseră „aranjate”, însă continua să domnească dezordinea. Fotoliile nu se aflau la locurile lor, covoarele erau deplasate, lămpile aveau alte poziţii; menajera încă nu făcuse ordine.

Ali îi relată cum o ajutase poliţia; chiar dacă bănuia ceva, nu făcu nici o aluzie.

Dar Alice McCall cunoscuse violenţa în copilărie. Apariţia poliţiştilor în casa ei nu era ceva neobişnuit. Se deprinsese să-şi tempereze reacţiile.

Pe de altă parte, soţul ei nu era deloc obişnuit cu rolul pe care trebuia să-l joace. A doua noapte la rând, somnul îi fu intermitent şi până la urmă imposibil. Se uită la cadranul ceasului cu radio. Deşi se apropia de ora trei dimineaţa, gândurile tot nu-i dădeau pace, iar ochii refuzau să se închidă.

Era inutil să mai stea în pat. Trebuia să se scoale, să se plimbe; poate să mănânce ceva, să citească ceva, să fumeze.

Să facă orice l-ar fi putut împiedica să se mai gândească.

El şi cu Ali băuseră câteva pahare de coniac înainte de culcare – Ali băuse chiar prea mult; dormea adânc atât din cauza alcoolului, cât şi a epuizării.

Tanner se dădu jos din pat şi coborî scările. Rătăci prin casă fără ţintă; mâncă un rest de pepene galben în bucătărie, citi nişte scrisori vechi în hol, frunzări nişte reviste în camera de zi. Până la urmă ieşi din casă şi se duse în garaj. Se mai simţea mirosul slab – acum şi mai slab – al gazului folosit împotriva soţiei şi copiilor lui. Se întoarse în camera de zi, lăsând lumina aprinsă în garaj.

Stinse ultima ţigară şi se uită înjur după alt pachet, mai mult ca să fie sigur că mai are decât fiindcă ar fi vrut să fumeze în clipa aceea. În camera de lucru era un cartuş întreg. În timp ce trăgea sertarul de la birou, un zgomot îl făcu să ridice privirea.

Era o bătaie în fereastra camerei de lucru şi fasciculul unei lanterne care descria cercuri mici lângă geam.

— Sunt Jenkins, domnule Tanner, spuse o voce înfundată. Vino la uşa din spate.

Uşurat, Tanner dădu din cap spre silueta întunecată de lângă fereastră.

— Zăvorul ăsta a fost fărâmat, zise încet Jenkins, în vreme ce Tanner deschidea uşa de la bucătărie. Nu ştim cum s-a întâmplat.

— Eu l-am sfărâmat. Ce cauţi aici?

— Mă asigur că n-o să se repete povestea de azi după-amiază. Suntem patru. Ne întrebam ce faci *dumneata*. Toate luminile de la parter sunt aprinse.

Chiar şi în garaj. Care-i problema? Te-a sunat cineva?

— N-aţi fi ştiut dacă am primit vreun telefon? În timp ce intra pe uşă, Jenkins zâmbi.

— Aşa ar trebui, cred că ştii lucrul ăsta. Dar defecţiunile nu pot fi controlate.

— Ai dreptate. Vrei o ceaşcă de cafea?

— Numai dacă le faci şi celorlalţi trei. Nu-şi pot părăsi posturile.

— Sigur.

Tanner umplu ibricul cu apă fierbinte.

— Vă pot oferi cafea solubilă.

— Grozav. Mulţumesc.

Jenkins se aşeză la masa de bucătărie şi îşi mută tocul masiv al pistolului, lăsându-l să atârne lângă scaun. Se uită la Tanner cu atenţie, apoi îşi roti privirea prin cameră.

— Mă bucur că staţi în preajma casei. Vă sunt recunoscător, serios. Ştiu că asta-i meseria, totuşi...

— Nu e doar meseria. Suntem îngrijoraţi.

— Îmi face plăcere să aud asta. Ai soţie şi copii?

— Nu, domnule, n-am.

— Credeam că eşti căsătorit.

— Colegul meu e, McDermott..

— A, înţeleg... Lucrezi aici, ia să vedem, de vreo doi ani, nu?

— Cam aşa.

Tanner se întoarse de la maşina de gătit şi se iută la Jenkins.

— Eşti unul dintre ei?

— Poftim?

— Te-am întrebat dacă eşti unul dintre ei. Azi după-amiază ai rostit numele Omega. Asta înseamnă că eşti unul dintre oamenii lui Fassett.

— Am fost instruit ce să-ţi spun. L-am cunoscut pe domnul Fassett, desigur.

— Dar nu eşti un poliţist dintr-un orăşel, nu-i aşa? Jenkins nu mai avu timp să răspundă. De afară se auzi un strigăt. Cei doi bărbaţi din bucătărie mai auziseră sunetul ăla, Tanner în Franţa, Jenkins lângă Yalu River. Era ţipătul dinaintea morţii.

Jenkins se repezi la uşa bucătăriei şi ieşi în goană afară, cu Tanner după el. Alţi doi bărbaţi apărură din întuneric.

— E Ferguson! Ferguson!

Vorbiseră aspru, dar fără să ţipe. Jenkins ocoli piscina şi alergă spre pădurea aflată dincolo de proprietatea lui Tanner. Directorul de ştiri se împiedică, dar încercă să se ţină după el.

Trupul mutilat zăcea într-un desiş de bălării. Capul îi fusese retezat; ochii erau larg deschişi, de parcă pleoapele ar fi fost bătute în cuie.

— Întoarce-te, domnule Tanner! Stai deoparte! Nu te uita! Nu ridica vocea!

Jenkins îl luă pe directorul de ştiri pe după umeri, îndepărtându-l de cadavru. Ceilalţi doi bărbaţi intrară în fugă în pădure, cu pistoalele în mâini.

Tanner se lăsă moale la pământ, cuprins de o spaimă pe care n-o mai trăise niciodată.

— Ascultă-mă, şopti Jenkins, îngenunchind lângă bărbatul ce tremura. Nu trebuia să vezi cadavrul de-acolo. N-are nici o legătură *cu dumneata*. Există anumite reguli, anumite semne pe care le ştim cu toţii. Omul ăla a fost ucis pentru a-i atrage atenţia lui Fassett. *Lui* i se adresează mesajul ăsta.

Cadavrul fu înfăşurat într-o prelată, apoi cei doi oameni îl ridicară pentru a-l duce de-acolo. Se mişcau în linişte, eficient.

— Soţia dumitale doarme şi-acum, zise calm Fassett. Asta-i bine... Băiatul s-a sculat şi-a coborât la parter. McDermott i-a spus că faci cafea pentru noi.

Tanner era aşezat pe iarbă, la capătul îndepărtat al piscinei, încercând să priceapă ce se întâmplase în ultima oră. Fassett şi Jenkins stăteau în picioare în faţa lui.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cum s-a întâmplat?

Îi privea pe cei care transportau cadavrul, iar vorbele lui de-abia se auzeau. Fassett îngenunche lângă el.

— A fost atacat prin spate.

— Prin spate?

— De către cineva care cunoştea pădurea din spatele casei dumitale.

Fassett îl sfredeli cu privirea pe Tanner, iar directorul de ştiri înţelese acuzaţia nerostită.

— E greşeala mea, nu-i aşa?

— Posibil. Jenkins şi-a părăsit postul. El stătea alături. De ce-ai coborât la parter? De ce erau aprinse toate luminile?

— N-am putut să dorm. M-am dat jos din pat.

— Era lumină şi în garaj. De ce te-ai dus în garaj?

— Nu... nu ştiu. Cred că mă gândeam la după-amiaza trecută.

— Ai lăsat lumina aprinsă în garaj... Înţeleg că un om agitat se dă jos din pat, coboară la parter – fumează o ţigară, bea ceva. Dar nu înţeleg un om care se duce în garajul lui şi lasă lumina aprinsă... Voiai să te duci undeva, domnule Tanner?

— Să mă duc undeva?... Nu. Nu, sigur că nu. Unde să mă duc?

Fassett ridică ochii spre Jenkins, care privea chipul lui Tanner în lumina slabă ce venea dinspre casă.

— Eşti sigur?

— Doamne... Credeai că vreau să fug. Te-ai gândit că voiam s-o şterg şi-ai venit să mă opreşti!

— Vorbeşte mai încet, te rog. Fassett se ridică în picioare.

— Crezi că aş *face* asta? Ţi-a trecut măcar o clipă prin minte gândul mi-aş părăsi familia?

— Ai fi putut să-ţi iei familia cu dumneata, răspunse Jenkins.

— O, Doamne! Din cauza asta ai venit la fereastră. De asta ţi-ai părăsit... Tanner nu reuşi să-şi termine fraza. I se făcu rău şi se întrebă unde-ar fi putut să vomite. Ridică privirea spre cei doi oficiali. O, Doamne!

— E posibil ca asta să se fi întâmplat oricum. Fassett vorbea calm. Nu făcea... nu făcea parte din vreun plan iniţial. Dar *trebuie* să înţelegi. Ai avut un comportament *anormal*. Nu era firesc să faci tot ce-ai făcut. Trebuie să-ţi supraveghezi fiecare mişcare, orice faci sau spui. Să nu uiţi asta. *Niciodată*.

Tanner se ridică cu greutate în picioare.

— Ai de gând să continui în acelaşi fel? Trebuie să întrerupi acţiunea asta.

— S-o întrerup? Unul dintre oamenii mei tocmai a fost omorât. Dacă o întrerupem acum, eşti deja un om mort. Ca şi restul familiei dumitale.

Tanner văzu tristeţea din ochii agentului. Pe astfel de oameni nu-i contrazici. Ei spun adevărul.

— I-ai verificat pe ceilalţi?

— Da.

— Unde sunt?

— Familia Cardone e acasă. Tremayne a rămas la New York; soţia lui e aici.

— Dar Osterman?

— O să verific mai târziu. Ar fi bine să intri în casă. Am dublat patrulele.

— Nu le dubla. Ce ai cu familia Osterman? Nu sunt în California?

— Ştii bine că nu. I-ai sunat cu cartea de credit azi după-amiază la ora patru patruzeci şi şase.

— Atunci unde sunt?

Fassett se uită la directorul de ştiri şi răspunse simplu:

— E clar că au luat bilete de avion sub un nume fals. Ştiu că se află în zona New York-ului. O să-i găsim.

— Atunci ar putea fi Osterman.

— Ar putea. Du-te mai bine în casă. Şi nu-ţi face griji. Am adus o armată aici.

Tanner se uită spre pădurea unde fusese ucis omul lui Fassett. Preţ de o clipă, tot corpul i se cutremură. Faptul că asistase la o moarte atât de brutală îl îngrozea. Dădu din cap spre oamenii legii şi pomi spre casă, simţind doar un dezgust copleşitor.

— E adevărat ce-ai spus despre Tremayne? întrebă încet Jenkins. E în oraş?

— Da. A băut mult şi a luat o cameră la Biltmore.

— A verificat cineva camera aseară?

Fassett se întoarse dinspre silueta lui Tanner ce dispărea în casă. Se uită la Jenkins.

— Da, mai devreme. Omul nostru a raportat că s-a dus probabil pe şapte cărări – în camera lui puţin după miezul nopţii. I-am spus să se retragă şi să reia supravegherea lui Tremayne la ora şapte. Ce te preocupă?

— Nu ştiu încă sigur. O să fie mai clar după ce o să lămurim situaţia lui Cardone.

— E acasă.

— Presupunem că e acasă fiindcă n-am avut nici un motiv se găsim altă explicaţie.

— Ce vrei să spui?

— Familia Cardone a avut oaspeţi la cină. Trei cupluri. Au venit cu toţii încoace, într-o maşină cu număr de New York. Cei care-i supravegheau spuneau că au plecat în grabă la douăsprezece şi jumătate... Acum mă întreb dacă în maşina aia nu se afla cumva şi Cardone. Era întuneric. S-ar fi putut să fie.

— Hai să verificăm. Pe amândoi. La Biltmore n-o să fie o problemă. Pentru Cardone o să-l punem pe Da Vinci să mai dea un telefon.

Optsprezece minute mai târziu, cei doi oameni ai legii stăteau pe scaunele din faţă ale unui automobil, la câteva sute de metri de casa lui Tanner. Mesajul venit prin staţia radio se auzi clar.

— Avem informaţii, domnule Fassett. Telefonul lui Da Vinci n-a rezolvat nimic. Doamna Cardone spunea că soţul ei nu se simte bine; dormea în camera de oaspeţi şi nu voia să-l deranjeze. Apropo, ne-a închis telefonul în nas. La Biltmore s-a confirmat. Nu e nimeni în camera zece-douăzeci şi unu. Tremayne nici măcar n-a dormit acolo.

— Mulţumesc, New York, zise Laurence Fassett şi închise staţia radio. Privi spre Jenkins. Îţi poţi imagina un om precum Cardone refuzând să vorbească la telefon la ora patru treizeci dimineaţa? Cu Da Vinci?

— Nu e acolo.

— Nici Tremayne.

15

Joi – ora 6,40

Fassett îi spusese că putea să stea acasă joi. Nu că ar fi avut nevoie de permisiunea lui; nimic nu-l mai putea obliga să plece. Fassett îi mai zisese că urma să ia legătura cu el de dimineaţă. Avea să pună la punct planurile definitive pentru protecţia absolută a familiei lui Tanner.

Directorul de ştiri îmbrăcă o pereche de pantaloni kaki şi luă cu el la parter un tricou şi pantofii de tenis. Se uită la ceasul din bucătărie: era şapte fără douăzeci. Copiii aveau să mai doarmă încă cel puţin o oră şi jumătate. Ali, cu puţin noroc, ar fi dormit până la nouă şi jumătate sau zece.

Tanner se întreba câţi oameni se aflau afară. Fassett spusese că era o întreagă armată, însă la ce ar fi folosit o armată dacă Omega îl voia mort? La ce servise o armată oamenilor legii aflaţi în pădure la ora trei şi jumătate dimineaţa?

Erau prea multe posibilităţi. Prea multe ocazii. Acum, Fassett trebuia să înţeleagă acest lucru. Situaţia se deteriorase. Dacă ilogicul devenise real, dacă familiile Osterman, Cardone sau Tremayne chiar făceau parte din Omega, el nu putea să-i întâmpine în pragul uşii ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Era absurd!

Se duse la uşa bucătăriei şi ieşi în linişte afară. Avea să se îndrepte spre pădure până când ar fi văzut pe cineva. Trebuia să ia legătura cu Fassett.

— Bună dimineaţa.

Era Jenkins, cu cearcăne întunecate sub ochi din cauza oboselii. Stătea pe pământ, imediat după liziera pădurii. Nu putea fi văzut din casă, nici dinspre piscină.

— Salut. N-ai de gând să dormi?

— O să fiu schimbat la opt. Nu contează. Dar dumneata? Eşti epuizat.

— Uite, vreau să-l văd pe Fassett. Trebuie să-l văd înainte să facă alte planuri.

Poliţistul îşi privi ceasul.

— Avea de gând să te sune după ce-i spuneam noi că te-ai sculat. Nu cred că se aştepta să te trezeşti aşa devreme. Totuşi, s-ar putea să fie bine. Aşteaptă puţin.

Jenkins făcu câţiva paşi în pădure şi se întoarse cu o staţie radio învelită într-o prelată.

— Haide! O să mergem cu maşina.

— De ce nu poate veni aici?

— Calmează-te. Nimeni nu se poate apropia de casa dumitale. Vino să-ţi arăt.

Jenkins luă staţia radio de curea şi-l conduse pe Tanner spre o cărare nou-creată în pădurea ce înconjura proprietatea lui. La fiecare zece sau cincisprezece metri se aflau oameni, îngenuncheaţi, aşezaţi sau culcaţi pe burtă, uitându-se către casă, nevăzuţi, dar controlând totul. Când Jenkins şi Tanner se apropiau de câte un om, erau scoase armele. Jenkins dădu staţia unui om de pe flancul estic.

— Cheamă-l pe Fassett. Spune-i că suntem în drum spre el, zise poliţistul.

— Asasinul de azi noapte l-a lichidat pe agent de teamă să nu fie recunoscut. O fracţiune din Omega ar fi fost identificată, iar aşa ceva era inacceptabil.

Fassett îşi sorbea cafeaua, privindu-l pe Tanner.

— A mai existat un fel de avertisment, însă asta nu te priveşte pe dumneata.

— A fost omorât la cincizeci de metri de casa mea, de familia mea! *Totul* mă priveşte!

— Foarte bine!... Încearcă să înţelegi. Am putea presupune că au fost transmise informaţiile asupra dumitale; nu uita, eşti doar Tanner jurnalistul, nimic altceva. Acum dau roată precum şoimii, prudenţi unul faţă de celălalt. Nici unul nu ştie dacă ceilalţi au complici... Ucigaşul – *un* tentacul din Omega – făcea o supraveghere pe cont propriu. A dat peste agent; n-avea altă soluţie decât să ucidă. Nu-l cunoştea, nu-l văzuse niciodată. Singurul lucru cert era faptul că, oricine l-ar fi postat acolo, şi-ar fi făcut griji dacă omul nu raporta. Cel care răspundea de acel om din pădure ar fi venit şi l-ar fi găsit. Ăsta a fost avertismentul – moartea lui.

— Nu poţi fi sigur de asta.

— Nu avem de-a face cu amatori. Ucigaşul ştia că trupul neînsufleţit urma să fie îndepărtat înainte de venirea zorilor. Ţi-am spus încă de la Washington că Omega e fanatică. Un trup decapitat, la cincizeci de metri de casa dumitale, e genul de eroare care aminteşte de o execuţie comisă de NKVD. Dacă Omega a comis crima. Dacă nu...

— De unde ştii că n-au lucrat împreună? Dacă familiile Osterman, Cardone sau Tremayne sunt implicate, puteau să fi plănuit întreaga acţiune.

— Imposibil. N-au mai luat legătura unii cu alţii de când a început hărţuirea. I-am transmis fiecăruia dintre ei poveşti contradictorii, presupuneri ilogice, jumătăţi de adevăr. Am trimis telegrame deviate prin Zürich şi am dat telefoane de la Lisabona. Mesajele au fost transmise de străini pe străzi lăturalnice. Toate cele trei cupluri sunt debusolate. Nici unul nu ştie ce fac ceilalţi.

Din fotoliul aflat lângă fereastra motelului, agentul numit Cole ridică ochii spre Fassett. Ştia că acesta din urmă nu putea fi absolut sigur de ultima sa afirmaţie. Pierduseră urma cuplului Osterman timp de aproape douăsprezece ore. În ce-i privea pe Tremayne şi Cardone, exista un interval, între trei şi trei

treizeci, în care nu fuseseră supravegheaţi. Cu toate astea, îşi zise Cole, Fassett era îndreptăţit să facă acele afirmaţii.

- Unde-i familia Osterman? Spuneai azi-noapte – azi-dimineaţă – că nu ştiai nimic de ei.

— I-am găsit. La un hotel din New York. Din câte am aflat, e puţin probabil ca Osterman să se fi aflat în zonă azi-noapte.

— Dar nici de asta nu eşti sigur.

— Am spus că e puţin probabil.

— Şi eşti convins că trebuie să fi fost unul dintre ei?

— Aşa credem. Aproape sigur, ucigaşul e un bărbat. I-a trebuit... o forţă enormă... Cunoştea zona din jurul casei dumitale mai bine decât noi. Şi trebuie să ştii că ţi-am studiat proprietatea timp de mai multe săptămâni.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-i! Înfruntă-i! Nu-i poţi lăsa să continue!

— Pe care din ei? întrebă calm Fassett.

— Pe *toţi*! Un om a fost *ucis*! Fassett puse deoparte ceaşca de cafea.

— Dacă procedăm aşa cum sugerezi, ceea ce trebuie să admit că e tentant – nu uita, un om de-al meu a fost omorât – nu numai că pierdem orice şansă de a demasca Omega, dar ne asumăm şi un risc în privinţa dumitale şi a familiei dumitale, pe care nu-l pot justifica.

— Nu ne-am putea asuma riscuri mai mari, iar dumneata ştii asta.

— Nu eşti în pericol. Nu atâta vreme cât continui să te comporţi normal. Dacă intervenim acum, admitem implicit că week-end-ul e o capcană. Care nu putea fi întinsă fără concursul dumitale... În felul ăsta v-am semna certificatele de deces.

— Nu înţeleg.

— Atunci, crede-mă pe cuvânt, zise Fassett cu asprime. Omega *trebuie* să vină la *noi*. Nu există altă cale.

Tanner tăcu, privindu-l cu atenţie pe Fassett.

— Asta nu-i întru totul adevărat? Ceea ce spui e... e tardiv.

— Eşti foarte perspicace.

Fassett îşi luă ceaşca şi se duse la masa pe care se afla un termos cu cafea.

— Mai e doar o zi. Cel mult două. Până atunci, o parte din Omega va ceda. Nu avem nevoie decât de o singură trădare şi totul s-a terminat.

— Iar o încărcătură de dinamită în casa mea ne va trimite la dracu'.

— Nu se va întâmpla nimic de genul ăsta. Nu se vor comite acte de violenţă. Nu împotriva dumitale. Cu alte cuvinte, dumneata nu eşti important. Ai încetat să mai fii. Ei vor fi preocupaţi doar unul de celălalt.

— Dar treaba de ieri după-amiază?

— Am pus în circulaţie o versiune a poliţiei. A fost vorba despre un jaf. Mai curând bizar, însă totuşi un jaf. Exact cum crede soţia dumitale că s-a

întâmplat, în felul în care gândeşte ea că s-au petrecut lucrurile. Nu trebuie să negi nimic.

— Vor afla că e o minciună. Aşa or s-o considere. Calm, Fassett ridică privirea de la termos.

— Atunci o să descoperim Omega, nu? O să aflăm care dintre ei e făptaşul.

— Şi eu ce-ar trebui să fac? Să pun mâna pe telefon şi să te chem? S-ar putea ca ei să aibă alte idei...

— O să auzim fiecare cuvânt rostit în casa dumitale, începând cu primul dumitale oaspete de mâine după-amiază. În dimineaţa asta, mai târziu, vor veni doi depanatori de televizoare ca să-ţi repare aparatele stricate în timpul jafului. În timp ce vor instala cablul de antenă, vor monta şi microfoane peste tot în casa dumitale. O dată cu primul sosit de mâine, vor fi activate.

— Vrei să spui că n-o să le activezi până atunci? Cole interveni.

— Nu, n-o să le activăm. Nu ne interesează intimitatea dumitale, ci doar siguranţa dumitale.

— Ar fi bine să te duci acasă, spuse Fassett. Jenkins o să te lase la capătul sudic al proprietăţii dumitale. N-ai putut să dormi şi ai ieşit să te plimbi.

Tanner pomi încet către uşă. Se opri şi se uită înapoi spre Fassett.

— E ca la Washington, nu? Nu-mi laşi nici o altă posibilitate.

Fassett îi întoarse spatele.

— Păstrăm legătura. În locul dumitale, m-aş destinde, m-aş duce la Club. Joacă tenis, înoată. Alungă-ţi gândurile negre! O să te simţi mai bine.

Tanner se uita la spatele lui Fassett, nevenindu-i să creadă. Era dat afară, la fel ca un funcţionar neînsemnat trimis la plimbare înainte de o întrunire politică importantă.

— Hai, zise Cole, ridicându-se, o să te conduc la maşină, în timp ce mergeau, adaugă: Ar trebui să ştii că moartea acelui om, azi-noapte, complică sarcina lui Fassett mai mult decât îţi poţi închipui. Moartea aia îl viza pe el. A fost un avertisment la adresa *lui*.

Directorul de ştiri se uită cu atenţie la Cole.

— Ce vrei să spui?

— Există anumite semne între vechii profesionişti, iar acesta e unul dintre ele. Acum, dumneata eşti lipsit de importanţă. Fassett e un tip strălucit. A pus nişte forţe în mişcare şi nimic nu le mai poate opri. Cei care au conceput Omega înţeleg ce s-a întâmplat. Şi încep să-şi dea seama că ar putea fi puşi în dificultate. Vor ca omul care controlează situaţia să ştie că se vor întoarce. Cândva. Un om decapitat înseamnă un masacru, domnule Tanner. I-au omorât soţia. Au rămas trei copii pe care trebuie să-i apere.

Tanner se simţi din nou copleşit de dezgust.

— În ce fel de lume trăiţi voi?

— În aceeaşi lume ca şi dumneata.

16

Joi – ora 10,15

Joi dimineaţă, la ora zece şi un sfert, când se trezi, în primul moment Alice nu-şi dori decât să rămână în pat pentru totdeauna. Auzea gâlceava copiilor la parter şi cuvintele indescifrabile, dar calme ale soţului ei care încerca să aplaneze disputa. Se gândi la remarcabila lui bunătate, pe care o manifesta de fiecare dată în pofida preocupărilor lui majore. Nu era rău, după atâţia ani de căsnicie.

Poate că soţul ei nu se dovedea la fel de activ sau spectaculos ca Dick Tremayne ori tot atât de puternic ca Joe Cardone sau, în fine, la fel de spiritual şi strălucit ca Bernie Osterman, dar n-ar fi schimbat locul cu cel al lui Ginny, Betty sau Leila pentru nimic în lume. Chiar dacă ar fi trebuit să ia viaţa de la capăt, ea l-ar fi aşteptat pe John Tanner sau pe *cineva* asemenea lui. Era un soi rar de bărbat. Voia să împartă cu cineva, *trebuia* să împartă. *Totul*. Nici unul din ceilalţi n-o făcea. Nici măcar Bernie, deşi el semăna cel mai mult cu John. Până şi Bernie avea mici secrete, din câte spunea Leila.

La început, Alice se întrebase dacă nevoia soţului ei de a împărţi totul izvora doar din compasiunea lui faţă de ea. Deoarece era demnă de milă, înţelegea asta fără să se autocompătimească. Cea mai mare parte a vieţii ei, înainte de a-l cunoaşte pe John Tanner, şi-o petrecuse mutându-se dintr-un oraş în altul sau căutând un adăpost. Tatăl ei, un autodeclarat tămăduitor al

relelor lumii, nu era niciodată în stare să rămână prea mult timp într-un loc. Un John Brown al zilelor noastre.

În final, ziarele îl catalogaseră drept... lunatic.

Până la urmă, poliţia din Los Angeles îl omorâse.

Ea îşi amintea articolul.

Los Angeles, 10 februarie 1945 – Jason McCall, despre care autorităţile cred că s-a aflat în solda comuniştilor, a fost împuşcat astăzi în faţa locuinţei sale de lângă canion, în vreme ce ieşea din casă mânuind ceea ce părea să fie o armă. Poliţia din Los Angeles şi agenţi ai FBI au descoperit domiciliul lui McCall după cercetări minuţioase...

Poliţia din Los Angeles şi agenţii FBI nu se mai obosiseră să precizeze faptul că arma lui Jason McCall era doar o bucată încovoiată de metal, căreia el îi spunea „brăzdarul” său.

Din fericire, Alice se afla la o mătuşă din Pasadena atunci când avusese loc asasinatul. Îl cunoscuse pe studentul la jurnalistică John Tanner cu prilejul anchetei întreprinse după moartea tatălui ei. Autorităţile din Los Angeles ceruseră o anchetă publică. Nu trebuia creat un martir. Voiseră să clarifice faptul că în nici un caz moartea lui McCall nu fusese o crimă.

Din păcate, însă, aşa stăteau lucrurile.

Tânărul jurnalist – proaspăt întors din război – înţelesese asta şi catalogase fapta ca atare. Şi, deşi articolul lui nu ajutase cu nimic familia McCall, îl apropiase de fata tristă şi derutată care devenise soţia lui.

Alice îşi curmă şirul gândurilor şi se întoarse pe burtă. Totul era de domeniul trecutului. Acum se afla acolo unde dorise să fie.

Câteva minute mai târziu, auzi voci necunoscute de bărbaţi în holul de la parter. Dădu să se ridice din pat, când uşa se deschise şi soţul ei pătrunse în cameră. El zâmbi şi se aplecă spre ea, sărutând-o uşor pe frunte, dar, în ciuda gestului său degajat, ea îl simţi oarecum încordat.

— Cine e jos? întrebă ea.

— Depanatorii de televizoare. Rebranşează aparatele, dar antena din exterior e stricată. Urmează să localizeze defecţiunea.

— Asta înseamnă că trebuie să mă scol.

— Aşa e. Nu-mi asum riscul să te las în pat în prezenţa a doi bărbaţi bine făcuţi, îmbrăcaţi în salopete.

— Şi tu ai purtat cândva salopetă. Îţi aminteşti? În ultimul an de facultate, când lucrai la o staţie de benzină.

— Îmi mai amintesc că, atunci când veneam acasă, salopeta cădea de pe mine cu o uşurinţă alarmantă. Hai, scoală-te!

Era încordat, îşi zise ea; îşi impunea controlul asupra situaţiei, asupra sieşi. O anunţă că, în ciuda problemelor ce apăreau joia la birou, în acea zi

avea să stea acasă.

Explicaţia lui era simplă. După cele întâmplate în după-amiaza zilei trecute, indiferent de continuarea investigaţiei de către poliţie, nu voia să-şi părăsească familia cel puţin până când nu se va clarifica totul.

Invită întreaga familie la Club, unde el şi cu Ali jucară o partidă de dublu cu vecinii lor, Dorothy şi Tom Scanlan. Tom avea reputaţia de a fi atât de bogat încât nu mai muncea de zece ani.

Ali fu surprinsă să constate înverşunarea soţului ei de a câştiga. Se simţi ruşinată când John îl acuză pe Tom că punctase o minge în afara terenului şi de-a dreptul umilită atunci când el trimise, neobişnuit de violent, o minge care trecu razant pe lângă faţa lui Dorothy.

Câştigară setul, iar familia Scanlan refuză să mai joace unul. Aşa că se duseră la piscină, unde John îi agasa la culme pe chelneri. Spre sfârşitul după-amiezii, îl zări pe McDermott şi insistă ca acesta să bea un pahar cu ei. John îi spuse soţiei sale că McDermott venise la Club ca să-l anunţe pe unul din membri că maşina lui depăşise de mult timpul de parcare înregistrat de un contor din oraş.

Şi, în mod periodic, Tanner se ducea la telefonul din clădirea Clubului. Ar fi putut cere să i se aducă un aparat la masa de lângă piscină, dar nu fusese de acord. Pretinse că interviurile lui Woodward deveneau tot mai aprinse, iar el prefera să nu vorbească în public.

Alice nu-l crezu. Soţul ei avea multe talente şi poate că cel mai rafinat era capacitatea lui de a-şi păstra calmul în condiţii de mare presiune psihică. Totuşi, în acea zi aproape că intrase în panică.

Se întoarseră acasă la ora opt. Tanner îi trimise pe copii la culcare; Alice se revoltă.

— M-am săturat! zise ea pe un ton categoric. Îşi împinse soţul în camera de zi şi-l prinse de braţ. Te porţi necugetat, dragul meu. Ştiu ce simţi. Şi eu trec prin aceeaşi stare, însă tu n-ai făcut toată ziua decât să dai ordine pe un ton răstit. Fă asta! Fă aia! Aşa ceva nu-ţi stă în fire.

Tanner îşi aminti de Fassett. Trebuia să rămână calm, normal. Chiar şi cu Ali.

— Îmi pare rău. Presupun că e o reacţie întârziată. Dar ai dreptate. Iartă-mă!

— Povestea aia e încheiată, adăugă ea, sesizând graba cu care-şi cerea scuze. A fost groaznic, dar acum totul e în regulă. S-a *terminat*.

O, Doamne, îşi zise Tanner. Ar fi vrut din tot sufletul să fi fost atât de simplu.

— S-a terminat, iar eu n-am purtat prosteşte şi vreau ca soţia mea să-mi spună că mă iubeşte şi să bem ceva, apoi să mergem la culcare împreună. O sărută uşor pe buze. Şi asta, doamnă, e cea mai bună idee pe care am avut-o azi.

— Ţi-a luat mult timp până să ajungi la ea, zise ea cu un zâmbet. Mie or să-mi trebuiască vreo câteva minute. I-am promis lui Janet că o să-i citesc o poveste.

— Ce-o să-i citeşti?

— *Frumoasa şi bestia*. Gândeşte-te la asta! Se desprinse din braţele lui, mângâindu-i faţa cu degetele. Acordă-mi zece-cincisprezece minute.

Tanner o privi traversând holul spre scări. Trecuse prin atâtea necazuri, iar acum se ivise situaţia asta imposibilă.

Se uită la ceas. Era opt şi douăzeci şi Ali avea să rămână sus cel puţin zece minute, poate chiar de două ori pe-atât. Hotărî să-l sune pe Fassett la motel.

N-avea să fie o conversaţie obişnuită cu Fassett. Fără instrucţiuni binevoitoare, fără predici. Era sfârşitul celei de-a treia zile; trei zile de hărţuire a suspecţilor din Omega.

John Tanner voia amănunte. Era îndreptăţit să le primească. Fassett fu alarmat, iritat de întrebările precise ale directorului de ştiri.

— N-am timp să te sun ori de câte ori cineva traversează strada.

— Aştept un răspuns. Week-end-ul începe mâine şi dacă vrei să merg mai departe, trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat. Unde sunt ei acum? Care au fost reacţiile lor? *Trebuie* să ştiu.

Urmă o pauză de câteva secunde. Când se auzi, vocea lui Fassett era resemnată.

— Foarte bine... Tremayne a rămas la New York, azi-noapte. Ţi-am spus asta, îţi aminteşti? Când se afla la Biltmore, s-a întâlnit cu un bărbat pe nume Townsend. Acesta e un cunoscut escroc de bursă la Zürich. Cardone şi soţia lui au fost la Philadelphia azi după-amiază. Ea şi-a vizitat familia din Chestnut Hill, iar el s-a dus la Bala Cynwyd, să se întâlnească cu un tip despre care ştim că e o persoană importantă din Mafia. S-au întors la Saddle Valley în urmă cu o oră. Soţii Osterman se află la Piaza. Au cinat aseară târziu cu un cuplu numit Bronson – prieteni de mai mulţi ani, care figurează pe lista neagră a procurorului general.

Fassett se opri, aşteptându-l pe Tanner să vorbească.

— Şi nu s-au întâlnit unul cu altul? Nici măcar n-au vorbit la telefon? Nu şi-au făcut planuri? Vreau adevărul!

— Dacă au vorbit, au făcut-o de la telefoane pe care nu le putem controla, adică ar fi trebuit să se afle în acelaşi timp, la nişte telefoane publice, ceea ce nu s-a întâmplat. Ştim că nu s-au întâlnit, fiindcă i-am supravegheat. Dacă vreunul dintre ei are planuri, sunt individuale, nu coordonate... Mizăm pe asta, aşa cum ţi-am spus. Asta-i tot.

— Nu pare să existe vreo legătură? Cu nici unul dintre ei?

— Aşa e. La concluzia asta am ajuns.

— Dar nu te aşteptai. Spuneai că vor intra în panică. Omega trebuia să

fie alertată până acum.

— Cred că sunt. Fiecare dintre ei. Separat. Presupunerile noastre se confirmă.

— Ce dracu' înseamnă asta?

— Gândeşte-te! Un cuplu aleargă la un mafiot puternic. Altul se întâlneşte cu o familie tot atât de fanatică pe cât e oricine din prezidiul sovietic. Iar avocatul poartă o discuţie neaşteptată cu un hoţ internaţional de titluri de valoare din Zürich. Asta înseamnă panică. NKVD-ul are multe tentacule. Fiecare dintre ei se află pe marginea prăpastiei. Tot ce-avem de făcut e să aşteptăm.

— Începând de mâine, aşteptarea n-o să mai fie atât de uşoară.

— Poartă-te firesc. O să descoperi că poţi acţiona destul de uşor pe două planuri. Întotdeauna se întâmplă aşa. Nu e nici o primejdie, chiar dacă reuşeşti *aproape jumătate*. Ei sunt acum prea preocupaţi unul de altul. Nu uita, nu trebuie să ascunzi întâmplarea de ieri după-amiază. Vorbeşte despre ea. Fii volubil. Comportă-te cât mai firesc.

— Şi îţi închipui că ei or să mă creadă?

— N-au de ales! Nu înţelegi asta? Ţi-ai creat o reputaţie ca reporter de investigaţii. Trebuie să-ţi amintesc, că o investigaţie se termină atunci când subiecţii intră în conflict? De când lumea, ăsta-i finalul.

— Iar eu sunt catalizatorul inocent?

— Ar fi bine să crezi asta. Cu cât eşti mai inocent, cu atât mai fericit va fi sfârşitul.

Tanner îşi aprinse o ţigară. Nu-l mai putea contrazice pe omul legii. Logica lui era prea solidă. Iar siguranţa, securitatea, sfânta bunăstare a lui Ali şi a copiilor se aflau în mâinile acestui profesionist imperturbabil.

— Foarte bine. O să-i întâmpin pe toţi în pragul uşii, ca pe nişte surori şi fraţi de mult rătăciţi.

— Asta-i metoda. Şi dacă vrei, sună-i pe toţi de dimineaţă, să te asiguri că vor veni. Cu excepţia familiei Osterman, desigur. Procedează ca de obicei... Şi nu uita, noi suntem aici. Cel mai sofisticat echipament care a existat vreodată pe planetă lucrează pentru dumneata. Nici cea mai mică armă n-ar putea să treacă de uşa dumitale.

— Adevărat?

— Am şti dacă s-ar afla o lamă de şase centimetri în buzunarul cuiva. Prezenţa în casă a unui pistol de zece centimetri ar determina evacuarea tuturor în şaizeci de secunde.

Tanner închise telefonul şi trase adânc din ţigară. În timp ce-şi desprindea mâna de pe receptor, avu sentimentul – senzaţie fizică – de *plecare*, *salt*, *dispariţie*.

Trăia o senzaţie stranie, un sentiment copleşitor de singurătate.

Apoi înţelese despre ce era vorba, iar asta îl tulbură profund.

Echilibrul lui depindea acum de un om numit Fassett. Se afla cu totul sub

controlul lui.

PARTEA A TREIA

Week-end-ul

17

Taxiul opri în faţa casei lui Tanner. Clinele lui John, vânjosul Welsh terrier, alerga de colo-colo pe alee, lătrând scurt de câte ori avansa ori se retrăgea, aşteptând pe cineva care să priceapă că oaspeţii erau bineveniţi. Janet traversă în fugă pajiştea din faţă. Uşa taxiului se deschise şi familia Osterman coborî. Cei doi aveau în braţe cutii cu cadouri, frumos ambalate. Şoferul căra o valiză mare.

Din casă, Tanner îi privi pe amândoi: Bernie purta o jachetă scumpă şi pantaloni bleu; Leila era îmbrăcată într-un costum taior alb cu un lanţ de aur în jurul taliei, cu fusta mult deasupra genunchilor şi cu o pălărie moale, cu boruri largi, care-i acoperea partea stingă a feţei. Întruchipa simbolul succesului californian. Totuşi, exista o ciudăţenie în legătură cu Bernie şi Leila; începuseră să câştige cu adevărat bine doar de nouă ani încoace. Sau poate că succesul lor era doar o faţadă, se întrebă Tanner în vreme ce-i privea aplecându-se şi îmbrăţişându-i fiica. Fuseseră ei oare, timp de mulţi ani, locuitorii unei lumi în care scenariile şi programele de filmare erau doar secundare – nişte *acoperiri* valabile, cum ar fi spus Fassett?

Tanner se uită la ceas. Arăta ora cinci şi două minute. Cuplul Osterman venise devreme – faţă de programul lor iniţial. Comiseseră oare prima greşeală? Sau poate că nu se aşteptaseră ca el să fie acolo. Întotdeauna pleca devreme de la studio când venea familia Osterman, dar nu atât de repede încât să fie acasă înainte de cinci şi jumătate. În scrisoarea ei, Leila spusese clar că avionul lor de la Los Angeles ajungea la Aeroportul Kennedy pe la cinci. O cursă care să întârzie era de înţeles, ceva normal. O aeronavă care să ajungă înainte de ora programată părea puţin improbabil.

Trebuia să aibă o explicaţie. S-ar fi obosit să i-o ofere?

— Johnny! Pentru numele lui Dumnezeu! Mi s-a părut mie că aud câinele

lătrând. Au venit Bernie şi Leila. De ce stai acolo?

Ali venise din bucătărie.

— A, scuze... Voiam doar s-o las pe Janet să schimbe câteva cuvinte cu ei.

— Du-te afară, aiuritule! Eu o să pun ceva pe foc. Soţia lui se întoarse la bucătărie, iar Tanner se apropie de uşa din faţă. Se uită la clanţa din alamă, simţindu-se ca un actor înainte de a interpreta primul său rol dificil. Nesigur – total nesigur – de primirea ce avea să i se facă.

Îşi umezi buzele şi îşi netezi fruntea cu dosul palmei. Apăsă clanţa cu grijă şi deschise repede uşa. Cu cealaltă mână trase zăvorul paravanului şi ieşi afară.

Week-end-ul lui Osterman începuse.

— Bine-aţi venit, Schreiberi! strigă el cu un zâmbet larg. Aşa-i întâmpina de obicei; Bernie se considera foarte onorat.

— Johnny!

— Bună, dragă!

La treizeci de metri în faţă, ei îi răspunseră în gura mare, afişând la rândul lor zâmbete largi. Chiar şi de la acea distanţă, John Tanner le sesiză privirile atente. Ochii lor îi cercetară pe ai lui – o fracţiune de secundă, însă în mod evident. Preţ de o clipă, Bernie încetă chiar să zâmbească, rămânând nemişcat.

Scena se încheie rapid. Părea că între ei intervenise o înţelegere tacită, pentru a pune capăt gândurilor nerostite.

— Johnny, ce bine-mi pare că te văd!

Leila traversă în grabă peluza. John Tanner primi îmbrăţişarea ei şi se trezi că-i răspundea cu mai multă afecţiune sinceră decât îşi închipuia că ar fi în stare. Ştia de ce. Trecuse de primul test, de primele secunde ale week-end-ului lui Osterman. Înclină să-i dea dreptate lui Laurence Fassett. Poate că, în cele din urmă, se va descurca.

Fă ceea ce faci în mod obişnuit; *poartă-te ca de obicei*. *Nu te gândi la altceva*.

— John, arăţi grozav, bătrâne!

— Unde-i Ali, dragă? întrebă Leila, dându-se la o parte, pentru ca Bernie să-l poată strânge pe Tanner în braţele lui lungi, subţiri.

— Înăuntru. Pregăteşte ceva. Intraţi! Hai, o să iau eu bagajul... Nu, Janet, păpuşă, nu poţi ridica valiza unchiului Bernie.

— Nu văd de ce nu, râse Bernie. E plină cu prosoape de la Piaza.

— De la Piaza? Tanner nu se putu stăpâni. Credeam că abia aţi sosit cu avionul.

Osterman îi aruncă o privire.

— Oho. Am venit acum două zile. O să-ţi povestesc...

În mod ciudat, totul era ca în vremurile bune, iar Tanner fu surprins să constate că accepta acest fapt. Mai funcţiona încă acea destindere la revederea lor în carne şi oase, fiecare dintre ei dându-şi seama că timpul şi distanţa nu le puteau altera prietenia. Exista încă sentimentul că puteau salva conversaţiile, spunând anecdote, sau terminând nişte poveşti începute cu mai multe luni în urmă. Şi Bernie era acelaşi; amabilul, reflexivul Bernie cu comentariile lui calme, sarcastice despre prăvălia străjuită de palmieri. Sarcastice, însă niciodată condescendente; Bernie râdea de sine tot atât de tare ca şi de lumea profesiunii lui, fiindcă *era* lumea lui.

Tanner îşi aminti cuvintele lui Fassett.

... *o să descoperi că poţi acţiona destul de uşor pe două planuri. Întotdeauna se întâmplă aşa*.

Fassett avea din nou dreptate... Înăuntru şi afară; înăuntru şi afară.

Privindu-l pe Bernie, Tanner fu surprins să constate că Leila îşi tot întorcea ochii de la soţul ei la el. O dată îi susţinu privirea; ea îşi lăsă ochii în jos, ca un copil care a fost certat.

În camera de lucru sună telefonul. Zgomotul îi deranja pe toţi, în afară de Alice. Pe masa din spatele sofalei se afla o derivaţie a telefonului, dar John îl ignoră şi traversă încăperea spre uşa biroului său.

— O să răspund de acolo. Probabil că mă caută de la studio.

Intrând în camera de lucru, o auzi pe Leila vorbind în şoaptă cu Ali.

— Dragă, Johnny pare încordat. S-a întâmplat ceva? Iar Bernie vorbeşte atât de domol, că nu mai poţi să scoţi un cuvânt.

— Încordat? Asta nu-i nimic! Să-l fi văzut ieri! Telefonul continua să sune. Tanner înţelese că n-ar fi fost firesc să nu răspundă. Totuşi, dorea mult să audă reacţia cuplului Osterman la relatarea lui Ali despre teroarea de miercuri.

Făcu un compromis. Ridică receptorul, îl puse alături şi ascultă conversaţia câteva secunde.

Urechile lui surprinseră ceva. Bernie şi Leila reacţionau la cuvintele lui Ali prea repede, anticipând prea mult. Puneau întrebări înainte ca ea să-şi termine frazele! *Ştiau* ceva.

— Alo! Alo! Alo, alo!

Vocea neliniştită de la celălalt capăt al firului era a lui Joe Cardone.

— Alo, Joe? Scuze, am scăpat receptorul...

— N-am auzit când a căzut.

— Am covoare moi şi foarte scumpe.

— Unde? În biroul ăla al tău cu parchet pe jos?

— Ei, haide, Joe.

— Scuze... În oraş a fost o căldură cumplită, iar piaţa a luat-o razna.

— Aşa-i mai bine. Acum vorbeşti ca tipul vesel pe care-l aşteptăm.

— Vrei să spui că sunt cu toţi acolo?

— Nu. Doar Bernie şi Leila.

— Au ajuns devreme. Credeam că avionul lor soseşte la ora cinci.

— Au venit acum două zile.

Cardone începu să vorbească, apoi se opri brusc. Părea că-şi ţine răsuflarea.

— E ciudat că n-au sunat. Adică, n-au luat legătura cu mine. Ţi-au telefonat ţie mai întâi.

— Nu, cred că au avut treabă.

— Sigur, dar ce-ai zice...

Cardone se opri din nou în mijlocul frazei. Tanner se întrebă dacă ezitarea asta îl viza pe el; să-l convingă de faptul că Bernie şi Joe nu se întâlniseră, că nu vorbiseră unul cu altul.

— Probabil că Bernie o să ne explice.

— Da, zise Cardone cu jumătate de gură. Păi, voiam doar să-ţi spun că suntem în întârziere. O să fac repede un duş şi după aceea venim la voi.

— La revedere.

Tanner închise telefonul, surprins de calmul său. Îşi dădu seama că el controlase conversaţia. O *controlase*. Trebuia s-o facă. Cardone era un tip nervos şi nu-l sunase ca să-i spună că întârziase. În primul rând, nu întârziase. Voia să afle dacă sosiseră ceilalţi. Sau dacă aveau să vină.

Tanner se întoarse în camera de zi şi se aşeză.

— Vai, dragă! Ali tocmai ne-a spus! Ce cumplit! Pur şi simplu îngrozitor!

— Doamne, John! Ce experienţă teribilă! Poliţia a spus că a fost vorba de un jaf?

— Aşa susţine şi *The New York Times*. Presupun că asta-i versiunea oficială.

— N-am văzut nimic în *The Times*, declară ritos Bernie.

— Au fost doar câteva rânduri pe ultima pagină. O să apară săptămâna viitoare un articol mai mare în ziarul local.

— N-am mai auzit de un jaf ca ăsta, zise Leila. Nu m-aş împăca cu aşa ceva, zău că nu.

Bernie se uită la ea.

— Nu ştiu. De fapt, e o lovitură inteligentă. N-a fost nimeni identificat, nimeni rănit.

— Ceea ce nu înţeleg este de ce nu ne-au lăsat în garaj. Ali se întoarse către soţul ei. Era o întrebare la care el nu răspunsese satisfăcător.

— Poliţia n-a explicat de ce? întrebă Bernie.

— Au spus că gazul nu era foarte eficient. Hoţii nu voiau ca Ali şi copiii să-şi revină din leşin şi să-i vadă. Au fost nişte profesionişti.

— Înfiorător, spuse Leila. Cum au reacţionat copiii?

— Ray este eroul cartierului, desigur, zise Ali. Janet încă nu-şi dă seama ce s-a întâmplat.

— Unde *e* Ray? Bernie arătă spre un pachet din hol. Sper că nu a depăşit

etapa machetelor de avioane. Ăsta e un model cu telecomandă.

— O să fie fericit, spuse Ali. E în pivniţă, cred. John i-a dat ceva de făcu.

— Nu, e afară. În piscină.

Tanner îşi dădu seama că intervenţia sa, faptul că o corectase tăios pe Ali, îi atrăsese atenţia lui Bernie. Până şi Ali fu surprinsă de bruscheţea afirmaţiei lui.

Aşa să fie, îşi zise Tanner. Să afle cu toţii că tatăl ştia, în orice clipă, unde se aflau ai lui.

Câinele începu să latre în faţa casei; dinspre alee venea zgomotul unei maşini. Alice se duse la fereastră.

— Sunt Dick şi Ginny. Iar Ray *nu* e în piscină, adăugă ea, zâmbindu-i lui John. E în faţa casei şi le iese în întâmpinare.

— Trebuie să fi auzit maşina, zise Leila, fără motiv. Tanner se întrebă de ce făcuse ea acea remarcă; de parcă l-ar fi supărat. Se duse la uşa din faţă şi o deschise.

— Vino înăuntru, fiule. Mai sunt şi alţi prieteni de-ai tăi aici.

Când văzu cuplul Osterman, ochii băiatului scânteiară. Ei nu veneau niciodată cu mâna goală.

— Bună, mătuşă Leila. Unchiule Bernie! Raymond Tanner, de doisprezece ani, se aruncă în braţele Leilei, apoi dădu mâna bărbăteşte, timid, cu Bernie.

— Ţi-am adus ceva. De fapt, amicul tău, Merv, ne-a dat ideea.

Bernie se duse în hol şi luă pachetul.

— Sper să-ţi placă.

— Mulţumesc foarte mult.

Băiatul luă cadoul şi se duse în sufragerie să-l despacheteze.

Virginia Tremayne îşi făcu apariţia – imaginea vie a unei formidabile senzualităţi. Era îmbrăcată într-o cămaşă bărbătească cu dungi multicolore şi o fustă strimtă, care-i sublinia mişcările trupului. În Saddle Valley existau multe femei care o invidiau pe Ginny pentru înfăţişarea sa, dar nu în acea casă. Ginny era o prietenă bună.

— I-am spus lui Dick că l-ai sunat miercuri, îi spuse ea lui Tanner, dar el zice că n-ai reuşit să iei legătura cu el. Bietul om s-a blocat într-o sală de şedinţe cu nişte tipi cumpliţi care se ocupă de fuziuni, din Cincinatti sau Cleveland, ori aşa ceva... Leila, draga mea! Bernie, iubitule!

Ginny sărută uşor obrazul lui Tanner şi se strecură cu eleganţă pe lângă el.

Intră şi Richard Tremayne. Îl privi cu atenţie pe Tanner, iar ceea ce văzu îl încântă în mod evident. La rândul său, Tanner îi simţi privirea şi îşi întoarse brusc capul. Tremayne nu avu timp să se uite în altă parte. Directorul de ştiri recunoscu în ochii avocatului privirea unui doctor care studia o fişă medicală.

Preţ de o clipă, amândoi sesizară inconştient încordarea. Apoi totul trecu, aşa cum se întâmplase şi cu familia Osterman. Nici unul din ei nu îndrăzni să

prelungească acea stare.

— Hei, John! Îmi pare rău că n-am primit mesajul tău. Ginny spunea că e vorba despre o chestiune juridică.

— Credeam că ai citit deja.

— Ce anume, pentru numele lui Dumnezeu?

— Nu s-a scris prea mult în ziarele din New York, dar o să citeşti în săptămânalul de lunea viitoare. O să ajungem celebri.

— Ce dracu' tot spui?

— Am fost jefuiţi, miercuri. Jefuiţi, răpiţi, adormiţi cu cloroform şi naiba mai ştie ce!

— Glumeşti!

— Glumeşte pe dracu'! Osterman veni în hol.

— Ce mai faci, Dick?

— Bernie! Cum o mai duci, bătrâne?

Cei doi îşi strânseră mâinile, dar Tremayne părea să nu-l scape din priviri John Tanner.

— Ai auzit ce-a zis? Ce s-a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu? Sunt în oraş de marţi. N-am avut timp nici să ajung acasă.

— O să-ţi povestim tot. Mai târziu. Acum o vă aduc ceva de băut.

Tanner se îndepărtă rapid. Nu se putea înşela în privinţa reacţiei lui Tremayne. Avocatul nu era doar surprins de ce auzise, ci de-a dreptul înspăimântat. Până într-atât, încât simţise nevoia să precizeze că plecase de marţi de acasă.

Tanner pregăti băuturile pentru cuplul Tremayne, apoi se duse în bucătărie şi se uită dincolo de piscină, către liziera pădurii. Deşi nu se vedea nimeni, el ştia că oamenii se aflau acolo. Cu binocluri, staţii radio, probabil şi cu mici difuzoare în care se auzeau conversaţiile ce aveau loc în orice colţ al casei lui.

— Hei, John, nu glumeam! Tremayne venise după el în bucătărie. Sincer, n-am ştiut nimic. Despre incidentul de miercuri. Cum naiba n-ai dat de mine?

— Am încercat. Am sunat chiar şi la un număr din Long Island. La Oyster Bay, mi se pare.

— Fir-ar să fie! Tu sau Ali trebuia să-i fi spus lui Ginny. Aş fi plecat imediat de la întrunire, doar ştii asta!

— Acum s-a terminat. Ia-ţi paharul!

Tremayne îl duse la buze. Putea să-l bage sub masă pe oricare dintre ei.

— Nu poţi să laşi lucrurile aşa. Dar mai întâi, spune-mi de ce m-ai sunat?

În mod stupid, Tanner nu era pregătit pentru acea întrebare.

— Nu... nu mi-a plăcut felul în care a condus poliţia ancheta.

— Poliţia? Grăsanul MacAuliff?

— N-am vorbit cu căpitanul MacAuliff.

— N-ai dat o declaraţie?

— Da... ba da, am dat. Lui Jenkins şi McDermott.

— Dar pe unde dracu’ umbla bătrânul şef?

— Nu ştiu. Nu era acolo.

— În regulă, Mac nu se afla acolo. Tu spui că Jenkins şi McDermott s-au ocupat de caz. Ali mi-a zis că ei v-au găsit...

— Da. Da, asta m-a scos din sărite.

— Ce?

— Nu mi-a plăcut felul cum au reacţionat. Acum m-am mai liniştit. Atunci era momentul, din cauza asta am încercat să te găsesc.

— Tu ce crezi? E neglijenţa poliţiei? Drepturi limitate? Ce anume?

— Nu ştiu, Dick! Am fost alarmat, asta-i tot. Când intri în panică, ai nevoie de un avocat.

— Eu, nu. Aş prefera să beau ceva.

Tremayne se uită în ochii lui Tanner. Acesta din urmă clipi – ca un băieţaş învins într-un joc al privirilor.

— Acum s-a terminat. Hai să mergem în casă.

— Poate că ar trebui să vorbim mai târziu, să stabilim natura acestui caz.

Tanner dădu din umeri, ştiind că Dick nu voia să mai abordeze acest subiect. Avocatul era înspăimântat, iar teama împiedica instinctul său profesional să cerceteze cu atenţie situaţia. În drum spre camera de zi, Tanner avu senzaţia că Tremayne spunea adevărul despre un aspect al după-amiezii de miercuri. El nu fusese acolo.

Dar ştia cine fusese?

Pe la ora şase, cuplul Cardone încă nu sosise. Nimeni nu întrebă de ce; timpul trecea repede, iar dacă cineva era îngrijorat, nu lăsa să se vadă acest lucru. La şase şi zece, Tanner observă o maşină ce trecea încet pe lângă casa lui. Era taxiul din Saddle Valley, a cărui capotă neagră reflecta intermitent razele soarelui. La geamul din spate, văzu pentru o clipă chipul lui Joe Cardone. Joe voia să fie sigur că toţi oaspeţii sosiseră. Sau dacă mai erau acolo.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, Cadillacul familiei Cardone intra pe alee. Când pătrunseră înăuntru, se văzu limpede că Joe băuse câteva pahare. Nu încăpea nici o îndoială, deoarece Joe nu era un băutor, nu prea încuraja consumul de alcool, iar vocea lui părea ceva mai ridicată decât de obicei.

— Bernie! Leila! Bun venit în sânul cercurilor oficiale din est!

Betty Cardone, afectata, durdulia, anglicana Betty, se alătură entuziasmului soţului ei şi toţi patru se îmbrăţişară.

— Betty, arăţi minunat, zise Leila. Joe, Doamne, Joe! Cum poate un bărbat să aibă o mină atât de sănătoasă?... Bernie şi-a construit o sală de gimnastică şi iată rezultatul!

— Nu te lega de Bernie al meu! spuse Joe, ţinându-l de umeri pe Osterman.

— Spune-i, Joe!

Bernie se apropie de soţia lui Cardone şi-o întrebă despre copii. Tanner se îndreptă spre bucătărie, întâlnindu-se în hol cu Ali care ducea un platou cu aperitive.

— Totul e pregătit. Putem să mâncăm oricând, aşa că o să stau puţin jos... Adu-mi ceva de băut, da, iubitule?

— Sigur. Au venit Joe şi Betty. Ali râse.

— Bănuiam eu... Ce s-a întâmplat, dragul meu? Arăţi ciudat.

— Nu, nimic. Mă gândeam doar că ar fi bine să sun la studio.

Ali se uită la soţul ei.

— Te rog. Au venit toţi. Cei mai buni prieteni ai noştri. Hai să ne distrăm! Uită ziua de miercuri, *te rog*, Johnny.

Tanner se întinse peste tava cu aperitive şi o sărută.

— Exagerezi, zise el, amintindu-şi de admonestarea lui Fassett. Chiar trebuie să sun la studio.

În bucătărie, Tanner se duse din nou la fereastră. Era trecut de ora şapte, iar soarele coborâse în spatele copacilor înalţi din pădure. Umbre se întindeau peste peluza din spate şi peste piscină. Iar dincolo de umbre se ghicea prezenţa oamenilor lui Fassett.

Asta era important.

Şi, după cum spusese Ali, se aflau cu toţii acolo. Cei mai buni prieteni.

Platoul de friptură cu legume şi încă o duzină de preparate se bucurară de aprecierea comesenilor. Soţiile puseră întrebările obişnuite, iar Ali le dădu şi de astă dată câteva amănunte culinare. Bărbaţii începură disputele privitoare la meritele diverselor echipe de base-ball, iar în pauze, Bernie le dezvăluia alte metode de lucru amuzante – şi extraordinare – ale televiziunii din Hollywood.

După ce femeile părăsiră sufrageria, Tremayne găsi ocazia să-l descoasă pe Tanner în legătură cu jaful.

— Ce dracu' s-a întâmplat miercuri? Lămureşte-ne. Nu cred povestea cu spargerea.

— De ce nu? întrebă Tanner.

— N-are sens.

— Nimeni nu foloseşte gaz în cazuri din astea, adăugă Cardone. Bâte, ochi legaţi, un glonţ în cap, poate. Dar nu gaz.

— Poate că aveau o gândire superioară. Au folosit mai curând un gaz inofensiv decât o bâtă.

— Johnny. Osterman coborî vocea şi se uită în sufragerie. Betty ieşi din bucătărie, începu să strângă nişte farfurii şi zâmbi.

El îi întoarse zâmbetul. Lucrezi la ceva care ţi-ar putea atrage duşmănia cuiva?

— Într-un fel sau altul, îmi închipui că întotdeauna e aşa.

— Mă gândesc la ceva gen afacerea San Diego.

Joe Cardone se uită cu atenţie la Osterman, întrebându-se dacă se gândise bine înainte de a invoca acel exemplu. San Diego fusese o operaţiune a Mafiei.

— Nu, din câte ştiu eu. Am oameni care fac anchete în multe zone, dar nu e nimic de genul ăsta. În orice caz, eu nu cred. Cei mai buni oameni ai mei au mână liberă... Încerci să stabileşti o legătură între evenimentele de miercuri şi actualele mele preocupări profesionale?

— Nu ţi-a dat prin minte? întrebă Tremayne.

— Nu, ce dracu'! Sunt jurnalist profesionist. Tu îţi faci probleme dacă lucrezi la un caz neclar?

— Uneori.

— Am citit despre emisiunea ta de duminica trecută. Cardone se aşeză pe canapea lângă Tremayne. Ralph Ashton are prieteni sus-puşi.

— Asta-i o prostie.

— Nu neapărat. Cardone avea o obsesie pentru acest cuvânt. L-am cunoscut. E un tip răzbunător.

— Nu e nebun, interveni Osterman. Nu cred că ar face aşa ceva.

— De ce ar face ceva? Orice, în afară de un jaf? Tanner îşi aprinse o ţigară şi încercă să studieze feţele celor trei.

— Fiindcă, ce naiba, nu e o cale firească de a da o spargere, exclamă Cardone.

— Zău? Tremayne se uită la Cardone, aşezat lângă el pe canapea. Eşti expert în jafuri?

— Nu mai mult decât tine, domnule avocat, zise Joe.

18

Începutul week-end-ului avea ceva artificial; Ali simţi asta. Poate fiindcă se vorbea mai tare decât de obicei, iar râsetele erau mai sonore.

De regulă, când soseau Bernie şi Leila, începeau cu toţii să se intereseze calm de problemele fiecărei familii. Starea de sănătate a unui copil sau a altuia, decizii în plan profesional – toate aceste subiecte erau întotdeauna abordate în primele câteva ore. Soţul ei îi dăduse denumirea de sindromul Osterman. Bernie şi Leila scoteau la iveală ce era mai bun în ei toţi. Îi făceau să vorbească, să *comunice* cu adevărat unii cu alţii.

Totuşi, acum, nici unul nu îndrăznise să vorbească despre vreo experienţă personală importantă. Nimeni nu adusese în discuţie ceva esenţial din viaţa sa recentă – desigur, în afară de întâmplarea oribilă de miercuri după-amiază.

Pe de altă parte, Ali încă îşi mai făcea griji în privinţa soţului său – pentru absenţa lui de la birou, pentru irascibilitatea lui, pentru purtarea lui stranie de miercuri încoace. Poate că asta o făcea să-şi închipuie tot soiul de lucruri despre ceilalţi.

Celelalte femei se alăturaseră soţilor lor; Ali strânsese resturile de mâncare. Copiii erau în pat. Iar ea se săturase s-o asculte pe Betty sau pe Ginny vorbind despre menajere. Ea îşi *putea* permite o menajeră! *Ei* îşi puteau permite o menajeră! Dar Ali nu voia *să aibă* una!

Tatăl ei avusese menajere. El le numea „discipole”. „Discipole” care spălau şi măturau şi aduceau bani şi...

Mama ei le spunea „menajere”.

Ali îşi alungă gândurile şi se întrebă dacă nu cumva băuse prea mult. Dădu drumul la robinet şi îşi stropi faţa cu apă rece. Joe Cardone intră pe uşa bucătăriei.

— Stăpânul casei mi-a spus că, dacă vreau ceva de băut, să-mi iau singur. Nu-mi spune de unde, am mai fost pe-aici.

— Dă-i drumul, Joe... Ai la îndemână tot ce-ţi trebuie?

— Sigur. Un gin grozav; un tonic minunat... Hei, care-i problema? Ai plâns?

— De ce să plâng? Mi-am stropit faţa cu apă.

— Ai obrajii umezi.

— Ăsta-i efectul apei asupra feţei.

Joe puse jos sticla de tonic şi se apropie de ea.

— Aveţi cumva necazuri, tu şi cu Johnny?... După-amiaza de miercuri... mă rog, a fost un jaf cam ciudat, mi-a zis Johnny... Dar dacă e vorba despre altceva, mi-aţi spune, nu-i aşa? Adică, dacă ar avea de-a face cu rechini, nu v-aţi feri de mine, nu?

— Rechini?

— Cămătari. Eu am clienţi la Standard Mutual. Chiar şi câteva acţiuni. Cunosc compania... Tu şi cu Johnny trăiţi foarte bine, dar şaizeci de mii de dolari pe an nu mai înseamnă mare lucru.

Alice Tanner îşi ţinu răsuflarea.

— John se descurcă foarte bine!

— E ceva relativ. După părerea mea, John e într-un mare rahat. Nu poate controla situaţia şi nici nu renunţă la micul lui regat ca să găsească ceva mai bun. Asta-i treaba lui şi a voastră. Dar vreau să-i spui tu din partea mea... Sunt prietenul lui. Bunul lui prieten. Şi sunt curat. Absolut *curat*. Dacă are nevoie de ceva, zi-i să mă sune, bine?

— Joe, sunt mişcată. Zău. Dar nu cred că e nevoie. Serios, nu cred.

— Dar o să-i spui?

— De ce n-o faci chiar tu? John şi cu mine avem un pact nescris. Nu mai vorbim despre salariul lui. La drept vorbind, fiindcă sunt de acord cu tine.

— Atunci aveţi probleme.

— Nicidecum. Ceea ce înseamnă o problemă pentru tine, s-ar putea să nu aibă nici o importanţă pentru noi.

— Sper să ai dreptate. Spune-i şi asta.

Cardone se întoarse rapid la bar şi îşi luă paharul. Înainte ca Ali să-i poată răspunde, ieşi pe uşă şi se întoarse în camera de zi.

Joe voise să-i spună ceva, iar ea nu înţelesese.

— Nimeni nu te-a însărcinat pe tine sau pe ceilalţi angajaţi ai *oricărui* canal de ştiri să vă erijaţi în paznici infailibili ai adevărului! M-am săturat de situaţia asta! O suport în fiecare zi. Tremayne stătea în faţa şemineului, clocotind de furie.

— Nu infailibili, sigur că nu, răspunse Tanner. Dar nimeni nu le-a dat tribunalelor dreptul de a ne împiedica să căutăm informaţii în mod cât se poate de obiectiv.

— Atunci când acele informaţii prejudiciază un client *sau* pe adversarul său, nu aveţi dreptul să le faceţi publice. Dacă au o bază reală, vor fi prezentate în instanţă. Aşteptaţi să se pronunţe verdictul.

— Asta-i imposibil şi tu ştii foarte bine. Tremayne făcu o pauză, schiţă un zâmbet şi oftă.

— Ştiu. Ca să fim realişti, nu există soluţie.

— Eşti sigur că vrei să găseşti una? întrebă Tanner.

— Bineînţeles.

— De ce? Te afli într-o poziţie privilegiată. Dacă câştigi un proces, e bine. Dacă pierzi, pretinzi că instanţa a fost influenţată de o presă părtinitoare. Faci recurs.

— Rareori se întâmplă să câştigi un proces la recurs, zise Bernard

Osterman, aşezat pe podea, în faţa canapelei. Până şi eu ştiu asta. Se face multă reclamă, dar sunt cazuri rare.

— Recursul costă bani, adăugă Tremayne, dând din umeri. De cele mai multe ori, fără nici un rezultat. Mai ales recursurile corporaţiilor.

— Atunci obligaţi presa să-şi restrângă activitatea în cazul dosarelor importante. E simplu.

Joe îşi goli paharul şi-l privi ţintă pe Tanner.

— Nu e simplu, spuse Leila, care stătea într-un fotoliu vizavi de sofa. E vorba despre o hotărâre. Cine defineşte restrângerea? Asta vrea să spună Dick. Nu există o definiţie limpede.

— Cu riscul de a-mi ofensa soţul, Doamne fereşte – Virginia râse în timp ce vorbea – eu cred că un public informat e la fel de important ca şi o instanţă nepărtinitoare. Poate că au chiar legătură una cu alta. Sunt de partea ta, John.

— Din nou e vorba despre judecată, zise soţul ei. Despre opinii. Ce este informaţie reală şi ce e informaţie interpretată?

— Adevărul e unul, spuse Betty cu nonşalanţă. Se uita la soţul său, care bea prea mult.

— Al cui adevăr? Care adevăr?... Să ne imaginăm o situaţie ipotetică. Între mine şi John. Să zicem că lucrez de şase luni la o fuziune complicată. Ca avocat cu principii morale, colaborez cu oameni în a căror cauză cred; prin reunirea unui anumit număr de companii, mii de slujbe sunt salvate, iar firma în pragul falimentului capătă deodată o viaţă nouă. Apoi vin câţiva oameni care au avut de suferit – din cauza propriei lor prostii – şi încep să ridice obiecţii. Să presupunem că ajung la John şi încep să ţipe: „Trădare!”. Fiindcă ei par – doar par, atenţie – nişte nedreptăţiţi, John acordă cauzei lor un *minut*, doar un *minut* de transmisie televizată în toată ţara. Imediat, procesul meu e prejudiciat. Şi să nu-mi spuneţi mie că instanţele nu sunt supuse presiunilor exercitate de mass-media. Un singur *minut* poate spulbera *şase luni* de muncă.

— Crezi că aş permite aşa ceva?

— Aveţi nevoie de subiecte. Mereu aveţi nevoie de subiecte! Sunt momente când nu înţelegi treaba asta!

Vocea lui Tremayne răsuna în întreaga încăpere.

Virginia se ridică în picioare.

— John al nostru n-ar face aşa ceva, iubitule... Eu aş mai bea o cafea.

— O aduc eu, spuse Alice, ridicându-se de pe sofa. Se uita la Tremayne, surprinsă de neaşteptata lui vehemenţă.

— Nu fi absurdă, zise Ginny, intrând în hol.

— Eu aş bea ceva.

Cardone ridică paharul, aşteptând să-i fie umplut.

— Sigur, Joe. Tanner îi luă paharul. Gin tonic?

— Asta am băut până acum.

— Chiar prea mult, adăugă soţia lui.

Tanner se duse în bucătărie şi începu să pregătească băutura lui Cardone. Ginny era lângă maşina de gătit.

— O să dau drumul la reşou; flacăra aragazului s-a stins.

— Mulţumesc.

— Şi eu păţesc mereu aşa. Se stinge focul şi cafeaua se răceşte.

Tanner chicoti şi turnă tonicul. Apoi înţelese substratul neplăcut al comentariului făcut de Ginny.

— I-am spus lui Ali să cumpere un filtru electric, dar ea refuză.

— John?

— Da.

— E o noapte minunate. Ce-ar fi să mergem cu toţii la piscină?

— Sigur. Bună idee. O să încălzesc apa din bazin. Stai să-i duc paharul lui Joe.

Tanner se întoarse în camera de zi, la timp ca să audă primele acorduri din „Tangerine”. Ali pusese un disc intitulat „Şlagăre de demult”. Urmară reacţiile aşteptate, râsetele de recunoaştere.

— Ţine, Joe. Mai doreşte cineva ceva?

Toată lumea refuză în cor. Betty se ridicase din fotoliu şi se postase în faţa lui Dick Tremayne, lângă şemineu. Tanner avea impresia că se certau. Ali era lângă combina stereo şi-i arăta lui Bernie coperta albumului; Leila Osterman stătea în faţa lui Cardone, privindu-l cum dădea ginul pe gât, aparent iritată de faptul că bea atât de repede.

— Ginny şi cu mine o să încălzim apa din piscină. O să facem o baie, de acord? V-aţi luat cu toţii costumele de baie; dacă nu, avem o grămadă în garaj.

Dick se uită la Tanner. Era o privire ciudată, îşi zise directorul de ştiri.

— N-o învăţa pe Ginny prea multe despre filtrul ăla de apă. Eu mă menţin ferm pe poziţie. Fără piscină.

— De ce nu? întrebă Cardone.

— Prea mulţi copii în preajmă.

— Construieşte un gard, zise Joe, cu o nuanţă de dispreţ. Tanner se îndreptă spre uşa din spate de la bucătărie.

Din salon se auzea un hohot de râs, dar nu era unul de bucurie. Părea forţat, întrucâtva aspru.

Avea Fassett dreptate? Omega îşi arăta semnele? Oare ostilităţile începeau, încet-încet, să se facă simţite?

Afară, se duse la marginea piscinei, la cutia filtrului.

— Ginny.

— Sunt aici, lângă tomatele lui Ali. Aracul ăsta a căzut şi nu pot să leg tulpina.

— Vin imediat. Se întoarse şi porni spre ea. Care din ele? N-o văd.

— Aici, zise Ginny, arătându-i.

Tanner îngenunche şi văzu aracul. Nu căzuse, fusese rupt.

— Unul din copii trebuie să fi trecut în fugă pe-aici. Smulse băţul rupt şi aşeză cu grijă planta pe pământ. O să rezolv mâine treaba asta.

Se ridică. Ginny stătea foarte aproape de el şi-i puse mâna pe braţ. El îşi dădu seama că nu puteau fi văzuţi din casă.

— Eu l-am rupt, spuse Ginny.

— De ce?

— Voiam să vorbesc cu tine. Singuri.

Îşi desfăcuse câţiva nasturi de la bluză. El îi putea vedea curbura sânilor. Tanner se întrebă dacă nu cumva era beată, însă Ginny nu se îmbăta niciodată, iar dacă o făcea, nimeni nu ştia.

— Despre ce vrei să vorbim?

— Despre Dick, în primul rând. Îmi cer scuze pentru el. Poate deveni grosolan… prost-crescut, când e supărat.

— A fost grosolan? Supărat? N-am observat.

— Ba ai observat. Te-am urmărit.

— Te-ai înşelat.

— Nu cred.

— Hai să terminăm cu piscina.

— Stai puţin. Ginny râse înecat. Nu te sperii, nu-i aşa?

— Prietenii mei nu mă sperie, spuse Tanner, zâmbind.

— Ştim multe unii despre alţii.

Tanner privi cu atenţie chipul lui Ginny, ochii ei, uşoara contracţie a buzelor. Se întrebă dacă nu cumva în acel moment incredibilul avea să-i fie dezvăluit. Dacă era aşa, el ar fi ajutat-o să vorbească.

— Probabil că întotdeauna credem că ne cunoaştem prietenii. Uneori mă întreb dacă e aşa.

— Mă simt foarte atrasă… fizic de tine. Ştiai asta?

— Nu, nu ştiam, zise Tanner, surprins.

— N-ar trebui să te deranjeze asta. N-ar afecta-o pe Ali pentru nimic în lume. Nu cred că atracţia fizică presupune neapărat asumarea unor obligaţii, nu-i aşa?

— Toată lumea are fantezii.

— Eviţi răspunsul.

— Cu siguranţă.

— Ţi-am spus, asta nu ţi-ar afecta în nici un fel viaţa.

— Sunt om. M-ar afecta.

— Şi eu sunt om. Pot să te sărut? Merit măcar un sărut.

Ginny îşi încolăci braţele pe după gâtul uluitului Tanner şi îşi apăsă buzele pe ale lui, deschizând gura. Tanner înţelegea că ea îşi dădea toată silinţa să-l excite, dar nu putea pricepe de ce. Dacă ea se purta aşa cu bună-ştiinţă, nu exista nici un loc unde-ar fi putut face dragoste.

Apoi înţelese. Ea îi dădea speranţe. Proceda aşa cu bună ştiinţă.

— Ah, Johnny! Ah, Doamne, Johnny!

— Bine, Ginny. Bine. Nu... Poate că era chiar beată, îşi zise Tanner. Avea să se simtă penibil a doua zi. O să vorbim mai târziu.

Ginny se retrase uşor. Buzele ei erau alături de gura lui.

— Sigur, o să vorbim mai târziu... Johnny... Cine e Blackstone?

— Blackstone?

— Te rog! Trebuie să ştiu! Nimic nu se va schimba, îţi promit. *Cine e Blackstone*?

Tanner o luă de umeri, obligând-o să-l privească în faţă. Ea plângea.

— Nu cunosc nici un Blackstone.

— Nu face asta, şopti ea. Te rog, pentru numele lui Dumnezeu, nu face asta! Spune-i lui Blackstone *să înceteze*!

— Dick te-a trimis aici?

— M-ar ucide dacă ar şti, zise ea încet.

— Hai să lămurim un lucru. Îmi oferi...

— Orice doreşti! Dar lasă-l în *pace...* Soţul meu e un om bun. Un om foarte, foarte cumsecade. E un bun prieten al tău! Te rog, nu-l răni!

— Îl iubeşti.

— Mai mult decât pe mine însămi. Aşa că, te rog, nu-i face rău. Şi spune-i lui Blackstone să înceteze!

Apoi Ginny plecă în fugă spre garaj.

Ar fi vrut să se ducă după ea şi să se poarte cu blândeţe, dar spectrul lui Omega îl reţinu. Se tot întreba dacă Ginny, care fusese în stare să i se ofere ca o târfă, ar fi fost capabilă şi de lucruri mult mai periculoase.

Dar Ginny nu era o târfă. Nepăsătoare, poate, chiar provocatoare într-un fel amuzant, inofensiv, dar lui Tanner sau vreunui cunoscut de-al lui nu-i trecuse niciodată prin cap că ea s-ar culca şi cu altcineva în afară de Dick. Nu părea să fie stilul ei.

Numai dacă nu cumva era târfa lui Omega.

Se auzi din nou un râs forţat în casă. Tanner desluşi primele acorduri ale clarinetului din „Amapola”. Îngenunche şi scoase termometrul din apă.

Deodată, îşi dădu seama că nu era singur. Leila Osterman stătea la câţiva paşi în spatele lui, în iarbă. Ieşise în linişte din casă; ori poate că fusese el prea ocupat ca să mai audă şi uşa de la bucătărie sau zgomotul paşilor ei.

— A, bună! M-ai speriat.

— Credeam că te ajută Ginny.

— Ea... a scăpat nişte pudră de filtru pe fustă... Uite, temperatura e de douăzeci şi două de grade. Lui Joe o să i se pară prea mult.

— Dacă mai poate vorbi.

— Înţeleg ce vrei să spui, zise Tanner, ridicându-se în picioare, zâmbitor. Joe nu e un băutor.

— Se străduieşte să fie.

— Leila, cum de-aţi venit, tu şi cu Bernie, acum două zile?

— Nu ţi-a spus el?

Leila ezită, aparent iritată de faptul că i se transferase ei sarcina de a da explicaţii.

— Nu. Evident.

— Se agită prin zonă. A participat la întruniri, dejunuri de afaceri.

— Ce caută?

— A, proiecte. Îl ştii pe Bernie; trece prin diverse etape. Nu uită niciodată că *The New York Times* l-a numit cândva palpitant... sau incisiv, niciodată nu-mi amintesc exact. Din nefericire, a căpătat gusturi costisitoare.

— Nu mai înţeleg.

— Cochetează cu ideea unui serial de clasă; ştii tu, genul de modă veche. Companiile cinematografice vorbesc mult despre îmbunătăţiri.

— Serios? N-am auzit.

— Tu lucrezi la ştiri, nu la programe.

Tanner scoase un pachet de ţigări şi-i oferi una Leilei. În timp ce i-o aprindea, observă îngrijorarea, încordarea din ochii ei.

— Bernie e un tip de valoare. Voi doi aţi câştigat mulţi bani cu companiile. N-o să aibă probleme; este extrem de convingător.

— Mă tem că e nevoie de ceva mai mult decât de putere de convingere, zise Leila. Dacă nu vrei să lucrezi pentru un procentaj în cultura non-profit... Nu, e nevoie de influenţă. Enormă. Cât să-i faci pe oamenii cu bani să-şi schimbe părerea.

Leila trase adânc din ţigară, evitând privirea lui Tanner.

— Şi el e în stare de aşa ceva?

— S-ar putea. Cuvântul lui Bernie are mai multă greutate decât acela al oricărui alt scriitor de pe coastă. Are „impact”, cum se spune... Ajunge până la New York, crede-mă pe cuvânt.

Tanner constată că nu mai voia să vorbească. Durea prea tare. Leila aproape că-i mărturisise, îşi zise el. Aproape că proclamase puterea Omegăi. Sigur că Bernie avea să fie consecvent cu sine. Bernie putea să-i facă pe oameni să se răzgândească, să răstoarne decizii. Însă Omega – iar el era inclus în ea – făcea parte din ei.

— Da, zise el încet. O să te cred pe cuvânt. Bernie e un om important.

Rămăseseră tăcuţi pentru o clipă, apoi Leila vorbi cu asprime:

— Eşti mulţumit?

— Ce?

— Te-am întrebat dacă eşti mulţumit. M-ai interogat ca un poliţai. Pot chiar să-ţi dau o listă a întâlnirilor lui, dacă vrei. E vorba despre frizerii, depozite, magazine – sunt sigur că toţi îţi vor confirma că am fost acolo.

— Ce dracu’ tot spui acolo?

— Ştii foarte bine! Aici nu are loc o petrecere prea plăcută, în caz că n-ai

observat. Ne purtăm cu toţii de parcă nu ne-am fi întâlnit niciodată, ca şi cum noile noastre cunoştinţe ar fi extrem de dezagreabile.

— Asta n-are nici o legătură cu mine. Poate că ar trebui să vă uitaţi la voi înşivă.

— De ce?

Leila făcu un pas înapoi. Tanner îşi zise că părea tulburată, dar nu putea fi sigur.

— De ce-am face-o? Ce *este*, John?

— Nu poţi să-mi spui *tu*?

— Doamne Sfinte, *eşti* pe urmele lui, nu-i aşa? Eşti pe urmele lui *Bernie*.

— Nu, nu sunt. Nu sunt pe urmele nimănui.

— Ascultă-mă, John! Bernie şi-ar da viaţa pentru tine! Nu ştii asta?

Leila Osterman aruncă ţigara şi se îndepărtă.

În timp ce Tanner se pregătea să ducă găleata cu clor în garaj, Ali ieşi din casă, împreună cu Bernie Osterman. Se întrebă preţ de o clipă dacă Leila vorbise cu el. Era limpede că nu. Soţia lui şi Bernie voiau doar să ştie unde pusese el apa minerală şi să-i spună că toţi îşi luaseră costumele de baie.

Tremayne era în uşa bucătăriei, cu paharul în mână, privindu-i pe cei trei care stăteau de vorbă. Lui Tanner i se păru nervos, neliniştit.

Directorul de ştiri intră în garaj şi puse găleata din plastic într-un colţ, lângă toaletă. Era cel mai răcoros loc. Uşa dinspre bucătărie se deschise şi Tremayne coborî treptele.

— Vreau să vorbim puţin.

— Sigur.

Tremayne se răsuci lateral şi se strecură pe lângă Triumph.

— Nu te-am văzut niciodată conducând maşina asta.

— O detest. E un chin să intri şi să ieşi din ea.

— Eşti băiat mare.

— E o maşină mică.

— Eu... voiam să-ţi spun că-mi pare rău din cauza tâmpeniilor pe care le-am debitat mai devreme. N-am motive de ceartă cu tine. M-a înfuriat un reporter, de la *The Wall Street Journal*, acum câteva săptămâni, în legătură cu un proces. Îţi dai seama? *The Journal*! Firma mea a hotărât să nu dea curs incidentului.

— O presă liberă sau un proces corect. Un argument al naibii de valabil! Eu n-aş considera asta o ofensă personală.

Tremayne se rezemă de Triumph. Vorbi cu prudenţă.

— Acum câteva ceasuri, Bernie te-a întrebat – vorbea despre întâmplarea de miercuri – dacă lucrezi la ceva asemănător cu povestea din San Diego. N-am ştiut niciodată mare lucru despre asta, în afară de faptul că mai e uneori amintită prin ziare...

— S-a exagerat mult. A fost vorba despre o serie de plăţi făcute în port. De către localnici către industriaşi, din câte ţin minte.

— Nu fi aşa modest.

— Nu sunt. A fost un reportaj grozav şi aproape că am luat premiul Pulitzer. Asta mi-a influenţat întreaga carieră.

— Foarte bine... În regulă... N-o s-o mai lungesc. Faci cercetări în legătură cu ceva care mă afectează pe mine?

— Nu, din câte ştiu... Asta-i spuneam lui Bernie; am o echipă de vreo şaptezeci de oameni, implicaţi direct în strângerea datelor. Nu le cer rapoarte zilnice.

— Vrei să spui că nu ştii ce fac ei?

— Mă subapreciezi, zise Tanner, cu un râs scurt. Eu aprob cheltuielile; nimic nu apare fără ştirea mea.

Tremayne se îndepărtă de Triumph.

— În regulă, hai să lămurim treaba asta... Ginny s-a întors în casă acum cincisprezece minute. Trăiesc cu fata asta de şaisprezece ani. O cunosc bine... Plânsese. A ieşit afară, după tine şi s-a întors plângând. Vreau să ştiu de ce.

— Nu pot să-ţi răspund.

— Ar fi bine să-ncerci!... Eşti invidios pe banii mei, nu-i aşa?

— Nu-i adevărat.

— Ba da! Crezi că n-am auzit ce spune Ali în spatele tău! Iar acum laşi să se înţeleagă subtil, cu nonşalanţă, că nimic *nu apare* fără ştirea ta! Asta i-ai spus soţiei mele? Trebuie să aud amănuntele de la *ea*? O soţie nu poate *depune mărturie*; ne *protejezi*? Ce *vrei*?

— Află singur! Te-ai implicat în ceva atât de cumplit încât ai devenit paranoic? Asta e? Vrei să-mi vorbeşti despre asta?

— Nu. Nu! De ce *plângea*?

— Întreab-o tu!

Tremayne îşi întoarse capul, iar John Tanner văzu trupul avocatului tremurând în vreme ce-şi trecea mâinile peste caroseria micului automobil sport.

— Ne cunoaştem de mult, dar tu nu m-ai înţeles niciodată... Nu emite judecăţi de valoare înainte de a-i înţelege pe oamenii respectivi.

Deci asta era, îşi spuse Tanner. Tremayne recunoştea. Făcea parte din Omega.

Apoi Tremayne vorbi din nou şi concluzia aceea se spulberă. Se întoarse spre el cu o privire disperată.

— S-ar putea să nu fiu ireproşabil, ştiu asta, însă mă încadrez în limitele legii. Ăsta-i sistemul. Poate că nu-mi place întotdeauna, dar respect acest *sistem*!

Tanner se întrebă dacă oamenii lui Fassett instalaseră vreun microfon în garaj. Dacă auziseră cuvintele, rostite cu atâta amărăciune, sunând atât de

adevărat. Se uită la omul distrus din faţa lui.

— Să mergem în bucătărie. Nici unuia dintre noi nu i-ar strica un pahar.

19

Alice întoarse comutatorul de sub pervazul ferestrei – de la camera de zi, astfel ca muzica să poată fi auzită în difuzoarele din curtea interioară. Erau cu toţii afară, pe marginea piscinei. Chiar şi soţul ei şi Dick Tremayne se sculaseră în cele din urmă de la masa din bucătărie; stătuseră acolo douăzeci de minute şi lui Ali i se păru ciudat faptul că vorbiseră foarte puţin.

— Hei, graţioasă doamnă!

Era vocea lui Joe şi Alice se încorda ca un arc. El venea dinspre hol, îmbrăcat cu slipul. Corpul lui Joe avea ceva neplăcut – făcea ca obiectele din jur să pară mai mici.

— Nu mai era gheaţă, aşa că am dat un telefon să ne aducă.

— La ora asta?

— E mai simplu decât să meargă cineva după ea.

— Pe cine-ai sunat?

— Pe Rudy, de la magazinul de băuturi.

— Acolo e închis.

Cardone veni spre ea, clătinându-se uşor.

— L-am sunat acasă; nu dormea... Îmi face mici servicii. I-am spus să lase două pachete la uşa din faţă şi să le treacă în contul meu.

— Nu era nevoie. Adică plata.

— Fiecare bănuţ contează.

— Scuză-mă.

Ea se îndreptă spre sofa, fie şi pentru a scăpa de damful de gin al lui Cardone. El o urmă.

— Te-ai gândit la ce ţi-am spus?

— Eşti foarte generos, dar nu avem nevoie de ajutor.

— Aşa a zis John?

— Aşa *ar zice*.

— Deci n-ai vorbit cu el?

— Nu.

Cardone îi luă mâna cu blândeţe. Ea încercă instinctiv să şi-o tragă, dar el i-o reţinu – ferm, fără ostilitate, doar prietenos; totuşi, i-o reţinea.

— S-ar putea să fiu puţin ameţit, dar vreau să mă iei în serios... Sunt un om norocos; n-a fost greu deloc... Sincer, mă simt chiar puţin vinovat, înţelegi ce vreau să spun? Îl admir pe Johnny. Am o părere foarte bună despre el, fiindcă el *contribuie...* Eu nu prea contribui; eu doar iau. Nu fac rău nimănui, dar iau... M-aş simţi mult mai bine dacă m-aţi lăsa să *ofer...* ca un fel de schimb.

El îi lăsă mâna şi, fiindcă fusese luată prin surprindere, antebraţul i se lovi de mijloc. Se simţi pentru moment stânjenită. Şi uimită.

— De ce eşti atât de hotărât să ne oferi ceva? Cardone se aşeză cu greutate pe braţul canapelei.

— Se mai află câte ceva. Zvonuri, bârfe, poate.

— Despre noi? Despre noi şi banii noştri?

— Oarecum.

— Ei bine, nu-i adevărat. Pur şi simplu nu-i adevărat.

— Atunci hai să pun problema altfel. Acum trei ani, când Dick, Ginny, Bernie şi Leila au mers cu noi să schiem la Gstaad, tu şi cu Johnny n-aţi vrut să veniţi. Corect?

Alice clipi, încercând să urmărească logica lui Joe.

— Da, îmi amintesc. Ne gândeam că ar fi mai bine să ducem copiii la Nassau.

— Dar acum John e foarte interesat de Elveţia, nu-i aşa? Corpul lui Joe se legăna uşor.

— Nu, din câte ştiu eu. Nu mi-a vorbit despre asta.

— Atunci, dacă nu Elveţia, poate Italia. N-ar fi exclus să-l intereseze Sicilia; e un loc foarte pitoresc.

— Pur şi simplu nu te înţeleg.

Cardone se ridică de pe braţul canapelei şi se ţinu pe picioare.

— Noi doi nu ne deosebim prea mult, nu-i aşa? Adică, încrederea de care ne bucurăm n-am moştenit-o... A trebuit să ne-o câştigăm, fiecare în felul său...

— Cred că asta-i ceva jignitor.

— Îmi cer scuze, n-am vrut să te ofensez... Nu doresc decât să fiu cinstit, iar cinstea începe acolo unde te afli... unde ai fost.

— Eşti beat.

— Cu siguranţă. Sunt beat şi nervos. O combinaţie groaznică... Vorbeşte cu John. Spune-i să nu-şi facă griji în legătură cu Elveţia sau Italia, în regulă?

Spune-i, nu contează cum, că eu sunt curat şi că îmi plac oamenii care contribuie, dar nu fac rău altora... Că o să plătesc.

Cardone făcu doi paşi spre Ali şi-i luă mâna stângă. Delicat, dar stăruitor, i-o duse la buze, cu ochii închişi, şi-i săruta palma. Ali mai văzuse genul ăla de sărut; în copilărie, îi surprinsese pe adepţii fanatici ai tatălui ei făcând la fel. Apoi Joe se întoarse şi porni şovăitor spre hol.

De la fereastră, o variaţie de lumină, o reflectare, o modificare a clarităţii îi atrase privirea lui Ali. Întoarse capul. Ceea ce văzu o făcu să îngheţe. Afară, pe pajişte, la numai doi metri de geam stătea Betty Cardone, într-un costum alb de baie, scăldată în lumina albastru-verzuie a piscinei.

Betty văzuse ce se întâmplase între Alice şi soţul ei. Alice îi citea asta în ochi.

Soţia lui Joe se uita cu atenţie pe fereastră, iar privirea ei era nemiloasă.

Vocea plină a tânărului Sinatra plutea în aerul cald al nopţii de vară, în timp ce cuplurile stăteau în jurul piscinei. Pe rând – lui John Tanner i se păru că nu erau niciodată doi – unul sau altul dintre ei intra în apă şi se bălăcea alene.

Femeile vorbeau despre şcoli şi copii, în vreme ce bărbaţii, de partea cealaltă a bazinului, discutau mai puţin calm despre bursă, politică şi o economie de neînţeles.

Tanner stătea la baza trambulinei, lângă Joe. Nu-l văzuse niciodată atât de beat şi-l ţinea sub observaţie. Dacă unii sau toţi cei de-acolo făceau parte din Omega, Joe era cea mai slabă verigă. Avea să cedeze primul.

Se iscară mici dispute, repede potolite. La un moment dat, vocea lui Joe se auzi mai tare şi Betty reacţiona rapid, însă calm.

— Eşti beat, bărbate. Fii atent!

— Joe are dreptate, Betty, spuse Bernie, bătându-l pe genunchi pe Cardone. A fost o zăpuşeală teribilă la New York azi, îţi aminteşti?

— Şi tu ai fost la New York, Bernie, interveni Ginny Tremayne, întinzându-şi picioarele peste marginea bazinului. A fost chiar aşa de cald?

— O zăpuşeală teribilă, iubito.

Vorbise Dick, de pe malul celălalt. Tanner îi surprinse pe Osterman şi Tremayne schimbând o privire. Comunicarea lor tăcută se referea la Cardone, dar asta nu însemna că el, Tanner, trebuia să înţeleagă sau să observe ceva. Apoi Dick se ridică şi întrebă cine mai voia să bea un pahar. Numai Joe îşi exprimă dorinţa.

— Mă duc eu, zise Tanner.

— Rămâi pe loc, răspunse Dick. Tu ai grijă de jucătorul de base-ball. Oricum, vreau s-o sun pe fată. I-am spus să se întoarcă la unu; e aproape două. În ziua de azi trebuie să verifici.

— Eşti un tată deplorabil, spuse Leila.

— Câtă vreme nu sunt bunic.

Tremayne traversă peluza spre uşa bucătăriei. Urmară câteva secunde de tăcere, apoi femeile reluară conversaţia lor relaxată, iar Bernie coborî de pe marginea bazinului în apă. Joe Cardone şi Tanner nu vorbeau.

Câteva minute mai târziu, Dick ieşi pe uşa de la bucătărie, aducând două pahare.

— Hei, Ginny! Peg era nervoasă că am trezit-o. Ce zici de asta?

— Cred că este plictisită de întâlnirea ei. Tremayne se apropie de Cardone şi-i întinse paharul.

— Ţine, fundaşule.

— Am fost mijlocaş. Îl încercuiam pe Levi Jackson al tău de la Yale Bowl!

— Sigur. Dar am vorbit cu Levi. Spunea că te fentau întotdeauna. Era de-ajuns să strige „sos tomat” şi tu o zbugheai pe tuşă!

— Al naibii de amuzant! L-am terminat pe ticălosul ăla negru!

— El vorbeşte frumos despre tine, zise Bernie, zâmbind de la marginea bazinului.

— Iar eu vorbesc frumos despre *tine*, Bernie! Şi despre marele Dick, prezent aici! Cardone se ridică greu în picioare. Vorbesc frumos despre voi *toţi*!

— Hei, Joe...

Tanner se depărta de trambulină.

— Zău, Joe, stai jos, îi ordonă Betty. O să cazi în apă.

— Da Vinci!

Era doar un nume, dar Cardone îl strigase. Apoi repetă:

— *Da Vinci...* Rosti sunetele lungindu-le, cu un pronunţat accent italian.

— Ce înseamnă *asta*? întrebă Tremayne.

— Tu să-mi spui! răcni Cardone în tăcerea încordată din jurul piscinei.

— E nebun, zise Leila.

— E beat mort, dacă nu deranjează pe nimeni exprimarea mea, adăugă Ginny.

— Fiindcă noi nu puteam – eu, cel puţin, nu – să-ţi spunem ce e un Da Vinci, poate că ne explici tu.

Bernie vorbise încet.

— Încetează! *Încetează*!

Cardone îşi strânse pumnii de două ori la rând. Osterman ieşi din apă şi se apropie de Joe. Mâinile îi atârnau pe lângă corp.

— Linişteşte-te, Joe. Te rog... Linişteşte-te.

— *Zürichhhhh*!

Tanner avu impresia că ţipătul lui Joe Cardone fusese auzit de la câţiva kilometri. Se întâmplase! O spusese!

— Ce vrei să zici, Joe?

Tremayne făcu un pas şovăitor spre Cardone.

— *Zürich*! Asta vreau să spun!

— E un oraş în Elveţia! Şi ce altceva? Osterman stătea în faţa lui

Cardone; n-avea de gând să fie îndurător. Spune ce înţelegi prin asta!

— Nu!

Tremayne îl luă pe Osterman de umăr.

— Să nu vorbeşti cu mine, ţipă Cardone. Tu eşti cel care...

— *Încetaţi*! *Toţi*!

Betty stătea în picioare pe suprafaţa betonată de la capătul piscinei. Tanner n-ar fi crezut niciodată că soţia lui Cardone putea avea atâta forţă.

Dar aşa era. Cei trei bărbaţi se depărtară unul de altul ca nişte câini bătuţi. Femeile se uitară la Betty, apoi Ginny şi Leila se îndepărtară, în timp ce Ali rămase nemişcată, fără să priceapă nimic.

Betty continuă, revenind la tonul de gospodină blândă, de periferie, care părea să fie:

— V-aţi purtat cu toţii ca nişte copii şi ar fi mai bine ca Joe să meargă acasă.

— Eu... cred că putem să bem cu toţii un pahar înainte de culcare, Betty, spuse Tanner. Ce zici?

— Pe-al lui Joe să-l diluezi, răspunse Betty cu un zâmbet.

— Nu se poate altfel, zise Bernie.

— Le aduc eu.

Tanner se întoarse către uşă.

— Vine toată lumea?

— Stai puţin, Johnny! Era Cardone, pe chipul căruia se aşternuse un rânjet larg. Eu sunt băiatul cel rău, aşa că lasă-mă să te ajut. În plus, vreau să merg la baie.

Tanner intră în bucătărie înaintea lui Cardone. Era tulburat, uluit. Se aşteptase ca, atunci când Joe strigase cuvântul „Zürich”, totul să se încheie. Zürich reprezenta cheia care ar fi trebuit să declanşeze prăbuşirea. Totuşi, nu se întâmplase aşa.

Dimpotrivă, intervenise o situaţie contrară. Fusese impus un control; provenind de la cea mai improbabilă sursă pe care şi-o putea imagina – Betty Cardone.

Deodată, în spatele lui se auzi o izbitură. Tremayne stătea în pragul uşii, uitându-se la Cardone, care se prăbuşise la pământ.

— Aşa! O masă de muşchi de la Princeton tocmai a leşinat!... Să-l ducem la maşina mea. Eu sunt şoferul în seara asta.

Leşinat? Tanner nu credea. Cardone era într-adevăr beat. Dar nu părea să fie pe punctul de a se prăbuşi.

20

Cei trei bărbaţi se îmbrăcară repede şi-l aşezară pe Cardone pe scaunul din faţă al maşinii lui Tremayne. Betty şi Ginny stăteau pe bancheta din spate. Tanner continua să observe faţa lui Joe, mai ales ochii, încercând să descopere vreun semn de prefăcătorie. Nu văzu însă nimic. Totuşi, ceva era fals, îşi zise el; mişcările exagerate ale lui Cardone aveau prea mare precizie. Oare Joe se acoperise cu o platoşă de tăcere ca să-i pună la încercare pe ceilalţi? se întrebă el.

Sau autocontrolul său fusese alterat de tensiunea crescândă?

— Fir-ar să fie! exclamă Tremayne. Mi-am uitat jacheta în casă.

— Ţi-o aduc eu la Club mâine dimineaţă, spuse John. Noi suntem programaţi la unsprezece.

— Nu, mai bine o iau acum Am lăsat nişte note în buzunar, s-ar putea să am nevoie de ele... Stai aici cu Bernie. Mă întorc imediat.

Dick alergă în casă şi îşi luă jacheta de pe un fotoliu din hol. Se uită la Leila Osterman, care lustruia tăblia unei mese din camera de zi.

— Dacă fac treaba asta acum, poate că familiei Tanner o să-i mai rămână ceva mobilă, zise ea.

— Unde-i Ali?

— În bucătărie.

Leila continuă să frece tăblia mesei. Când Tremayne intră în bucătărie, o găsi pe Ali umplând maşina de spălat vase.

— Ali?

— Ah!... Dick. Joe e în regulă?

— Joe e bine... Ce face John?

— Nu e afară cu voi?

— Eu sunt aici.

— E târziu; sunt prea obosită pentru glume.

— Nu prea-mi arde de glume... Noi suntem buni prieteni, Ali. Tu şi cu Johnny însemnaţi mult pentru noi, pentru mine şi Ginny.

— Şi noi avem aceleaşi sentimente pentru voi; ştii asta.

— Credeam că ştiu. Ascultă-mă...

Tremayne se înroşise la faţă; înghiţea mereu în sec, incapabil să-şi stăpânească zbaterea pronunţată a ochiului stâng.

— Nu judecaţi oamenii. Nu-l lăsa pe John să dea publicităţii... opinii care fac rău oamenilor înainte de a înţelege motivaţia faptelor lor.

— Nu pricep ce...

— E foarte important, o întrerupse Tremayne. El ar trebui să înţeleagă. E o greşeală pe care eu n-o comit niciodată în instanţă. Întotdeauna încerc să înţeleg.

Alice sesiză ameninţarea din tonul vocii lui.

— Îţi sugerez să-i spui lui ce ai de zis.

— Aşa am făcut, dar el nu mi-a răspuns. De aceea mă adresez ţie… Nu uita, Ali. Nimeni nu e în totalitate ceea ce pare a fi. Numai câţiva dintre noi sunt mai inventivi. Ţine minte lucrul ăsta!

Tremayne se răsuci pe călcâie şi plecă; câteva clipe mai târziu, Ali auzi uşa din faţă închizându-se. Uitându-se către uşa deschisă a bucătăriei, îşi dădu seama că altcineva era prin preajmă. Se auzea sunetul inconfundabil al unor paşi înăbuşiţi. Cineva trecuse prin sufragerie şi se oprise în cămara ei, după colţ, nevăzut. Ea se duse încet, în tăcere, spre arcadă. Când se întoarse spre mica încăpere, o văzu pe Leila stând nemişcată lângă perete, privind drept înainte.

Leila ascultase conversaţia din bucătărie. Rămase cu gura căscată când o văzu pe Ali, apoi râse, fără nici o urmă de veselie. Ştia că fusese surprinsă.

— Am venit să mai iau o cârpă.

Ridică mâna în care avea o cârpă de praf şi se întoarse în sufragerie fără alte comentarii.

Alice stătea în mijlocul cămării, întrebându-se ce lucru îngrozitor li se întâmplase tuturor. Era ceva ce tulburase profund vieţile celor aflaţi în acea casă.

Se urcaseră în pat; Ali stătea întinsă pe spate, John pe partea stângă, la distanţă de ea. Cuplul Osterman se afla dincolo de hol, în camera de oaspeţi. Era prima dată când rămăseseră singuri în acea noapte.

Alice ştia că soţul ei era extenuat, însă nu mai putea amâna întrebarea.

— Au apărut nişte probleme între tine, Dick şi Joe, nu-i aşa?

Tanner se răsuci în pat; ridică ochii spre tavan, aproape uşurat. Ştia că urma să vină acea întrebare şi învăţase pe de rost răspunsul. Era încă o minciună; începuse să se obişnuiască cu minciunile. Dar rămăsese foarte puţin timp – Fassett îl asigurase de lucrul ăsta. Îi vorbi cu nonşalanţă:

— Eşti teribil de isteaţă.

— Da?

Se întoarse pe o parte şi îşi privi soţul.

— E ceva neplăcut, dar o să treacă. Ţi-am pomenit de afacerea aia cu acţiuni despre care perora Jim Loomis în tren?

— Da. Nu voiai ca Janet să se ducă la prânz… adică la familia Loomis.

— Aşa e… Ei bine, Joe şi Dick s-au combinat cu Loomis. Eu le-am spus să n-o facă.

— De ce?

— Am verificat.

— Ce?

— Noi aveam câteva mii puse deoparte, care ne aduc cinci la sută

dobândă. Mi-am zis: de ce nu? Aşa că l-am sunat pe Andy Harrison – el e şeful departamentului juridic de la Standard, l-ai cunoscut anul trecut de Paşte. El a făcut nişte cercetări.

— Şi ce-a aflat?

— Toată afacerea pute. E o operaţiune putredă.

— E ilegală?

— Probabil că va fi săptămâna viitoare... Harrison sugera să facem ceva pe tema asta. Să realizăm o emisiune grozavă. Le-am spus asta lui Joe şi Dick.

— O, Doamne! Că o să faci un program pe tema asta?

— Nu-ţi face griji. Avem material pentru câteva luni de-acum încolo. Nu e o urgenţă. Şi chiar dacă am realiza emisiunea, i-aş preveni. Ar putea ieşi la timp din afacere.

Ali îşi aminti vorbele lui Cardone şi Tremayne: *A vorbit cu el*? *Ce-a spus*? *Nu-l lăsa să emită opinii...* Fuseseră alarmaţi, iar acum ea înţelegea de ce.

— Joe şi Dick sunt teribil de îngrijoraţi, ştii asta, nu?

— Da. Am presupus.

— Ai *presupus*? Pentru numele lui Dumnezeu, sunt prietenii tăi!... Sunt speriaţi de moarte!

— Bine. Bine. Mâine, la Club, o să le spun să stea liniştiţi... Vulturul de la San Diego nu mai iese la vânătoare.

— Zău, ai dat dovadă de cruzime! Nu-i de mirare că sunt cu toţii aşa de supăraţi! Ei îşi închipuie că pregăteşti ceva cumplit.

Ali îşi aminti de silueta nemişcată a lui Leila, lipită de zidul cămării, ascultându-l pe Tremayne care se ruga şi ameninţa în bucătărie.

— L-au spus şi cuplului Osterman.

— Eşti sigură? Cum?

— Nu contează, nu e important. Îşi închipuie, probabil, că eşti un monstru... Mâine dimineaţă, te rog să-i linişteşti.

— Ţi-am zis că aşa o să fac.

— Asta explică multe. Ţipătul ăla dement de la piscină, certurile... Zău că sunt supărată pe tine.

Dar Alice Tanner nu era supărată; necunoscutul îi devenise cunoscut. Putea face faţă situaţiei. Se lăsă pe spate, încă preocupată, îngrijorată, dar ceva mai calmă decât fusese cu câteva ceasuri în urmă.

Tanner închise ochii şi răsuflă adânc. Ali îi dăduse crezare. Mai repede decât şi-ar fi închipuit. Acum deveni mai stăpân pe sine, putea schimba realitatea mai uşor.

Fassett avusese dreptate, putea să-i dirijeze pe toţi.

Până şi pe Ali.

21

Stătea lângă fereastra dormitorului. Nu se vedea luna, doar norii se deplasau lent pe cerul nopţii. Coborî privirea spre zona laterală a peluzei şi către pădurea de dincolo de ea şi, deodată, se întrebă dacă nu cumva ochii îi jucau feste. Văzuse clar licărul unei ţigări aprinse. Cineva se plimba şi fuma fără să se ferească! Iisuse! Oare nu-şi dădea seama că scotea la iveală faptul că locuinţa era supravegheată?

Apoi se uită mai atent. Omul purta un halat de baie. Era Osterman. Văzuse Bernie ceva? Auzise ceva? Tanner se duse rapid, pe tăcute, spre uşa dormitorului şi ieşi afară.

— Mi-am închipuit eu că eşti treaz şi te plimbi prin casă, zise Bernie, care stătea într-un şezlong şi privea apa din piscină. Seara asta a fost un dezastru.

— Nu sunt aşa de sigur.

— Atunci, probabil că ţi-ai pierdut văzul şi auzul. A fost o noapte fierbinte. Dacă am fi avut cu toţii cuţite, piscina asta ar fi fost plină de sânge până acum.

— Exagerezi, cu mentalitatea ta hollywoodiană. Tanner se aşeză la marginea apei.

— Sunt scriitor. Observ şi extrag esenţialul.

— Cred că greşeşti, zise Tanner. Dick mi-a spus că era stresat din cauza programului său de lucru. Joe s-a îmbătat. Şi ce-i cu asta?

Osterman îşi răsuci piciorul peste şezlong şi se ridică în capul oaselor.

— Poate că te întrebi ce fac aici... A fost o presimţire, ceva instinctiv. Mă gândeam că o să cobori şi tu. Nu păreai în stare să dormi, ca şi mine.

— Mă intrigi.

— Fără glumă. E timpul să vorbim.

— Despre ce?

Osterman se ridică şi se duse lângă Tanner. Aprinse ţigară de la ţigară.

— Ce-ţi doreşti cel mai mult? Pentru tine şi familia ta? Lui Tanner nu-i venea să-şi creadă urechilor. Osterman începuse cu cea mai banală introducere imaginabilă. Totuşi, răspunse ca şi cum ar fi luat întrebarea în serios.

— Linişte, cred. Linişte, hrană, adăpost, bunuri pământeşti. Astea-s cuvintele-cheie?

— Le ai pe toate astea. În orice caz, pentru nevoile actuale.

— Atunci *chiar* că nu te înţeleg.

— Ţi-a trecut vreodată prin minte că nu mai ai posibilitatea de a opta? Întreaga ta viaţă e programată să îndeplinească o funcţie predeterminată, înţelegi?

— Îmi închipui că e ceva universal. Nu pun în discuţie treaba asta.

— Nici n-ai putea. Sistemul nu ţi-ar permite. Eşti antrenat pentru ceva anume; câştigi experienţă şi asta faci tot restul vieţii tale. Fără alte discuţii.

— Eu aş fi un fizician atomist sub orice critică; tu n-ai fi deloc potrivit în neurochirurgie, zise Tanner.

— Sigur că totul e relativ; nu vorbesc despre fantezii. Eu spun că suntem controlaţi de forţe pe care nu le mai putem stăpâni. Am ajuns la vârsta specializării, iar ăsta e semnul morţii. Trăim şi muncim înăuntrul unor cercuri date; nu ni se permite să le depăşim limitele, nici măcar să ne uităm înjur. Cred că afirmaţia e valabilă mai ales pentru tine. Eu, cel puţin, am o oarecare libertate de a alege rahatul cu care să lucrez. Oricum, tot rahat e... Suntem sufocaţi.

— Eu rămân la ce am şi nu mă plâng. În plus, riscurile mele sunt destul de bine calculate.

— Dar n-ai susţinere! Nimic! Nu-ţi poţi permite să te ridici şi să spui: *ăsta-s eu*! Nu în privinţa banilor, nu poţi! Nu având *astea* de plătit!

Osterman îşi învârti braţul, arătând spre casa şi terenul lui Tanner.

— E posibil să nu pot... În privinţa banilor. Dar cine poate? Osterman

trase şezlongul şi se aşeză. Se uită în ochii lui Tanner şi vorbi încet:

— Există o cale. Şi sunt dispus să te ajut. Se opri o clipă, de parcă şi-ar fi căutat cuvintele, apoi începu să vorbească din nou. Johnny...

Osterman tăcu iarăşi. Tanner se temea că n-o să continue, că n-o să aibă curaj.

— Te ascult.

— Trebuie să am nişte... asigurări; asta-i foarte important!

Osterman vorbea repede, cuvintele rostogolindu-se unul după altul. Deodată, atenţia celor doi se îndreptă spre casă. Lumina din dormitorul lui Janet Tanner se aprinsese.

— Ce-i asta? întrebă Bernie, fără să-şi ascundă teama.

— E Janet. Aia e camera ei. Am reuşit s-o convingem că trebuie să aprindă lumina atunci când se duce la baie. Altfel se loveşte de toate lucrurile din cale şi ne ţine pe toţi treji timp de douăzeci de minute.

Apoi străpunse aerul. Sfâşietor, plin de groază. Ţipătul unui copil.

Tanner ocoli în fugă piscina şi năvăli pe uşa bucătăriei. Ţipetele continuau şi luminile se aprinseră şi în celelalte trei dormitoare. Bernie Osterman şi Tanner alergară spre camera fetei. Fugiseră atât de repede încât Ali şi Leila abia avuseseră timp să iasă din dormitoarele lor.

John se năpusti pe uşă, fără să mai apese pe clanţă. Uşa se dădu de perete şi cei patru pătrunseră înăuntru.

Copila stătea în mijlocul camerei, deasupra corpului Welsh terrierului familiei Tanner. Fata nu se putea opri din ţipat.

Câinele zăcea într-o baltă de sânge. Capul îi fusese tăiat.

John Tanner îşi luă fiica şi alergă cu ea în hol. Mintea nu-i mai funcţiona. Avea în faţa ochilor doar imaginea teribilă a cadavrului din pădure, alternând cu cea a căţelului. Iar în urechi cuvintele oribile ale bărbatului din parcarea motelului Howard Johnson. „Un cap retezat înseamnă un masacru.”

Trebuia să preia controlul asupra situaţiei, *trebuia*.

O văzu pe Ali şoptind ceva la urechea lui Janet şi legănând-o în braţe. Îşi dădea seama că fiul lui plângea la câţiva paşi de el şi percepea silueta lui Bernie Osterman, care-l liniştea. Apoi auzi cuvintele Leilei.

— O iau eu pe Janet, Ali. Du-te la Johnny.

Tanner sări în picioare, înfuriat.

— Dacă o atingi, te *omor*! Ai auzit, te *omor*!

— *John*!

Ali ţipa la el, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Cum *vorbeşti*?

— Ea era vizavi! Nu înţelegi? *Ea era vizavi*! Osterman alergă spre Tanner, îl împinse şi-l lipi cu umerii de perete. Apoi îl plesni cu putere peste faţă.

— Câinele ăla e mort de ceasuri întregi! Acum încetează! *De ceasuri întregi. Nu puteau să fie ceasuri întregi.*

Abia se întâmplase. Se aprinsese lumina şi capul fusese tăiat. Cineva retezase capul căţelului... Iar Leila se afla vizavi de camera fetei. Ea şi cu Bernie. Omega! Un masacru!

Bernie îi luă capul în mâini.

— Trebuia să te lovesc. Îţi ieşiseşi din minţi... Haide, revino-ţi. E teribil, de-a dreptul teribil, ştiu. Şi eu am o fiică.

Tanner încercă să se concentreze. Mai întâi ochii, apoi gândurile. Toţi se uitau la el, chiar şi Raymond, care suspina lângă uşa camerei lui.

— Nu e nimeni aici?

Tanner nu se putu stăpâni. Unde erau oamenii lui Fassett. Unde Dumnezeu *erau*?

— Cine, iubitule? Ali îi înconjură talia cu braţul, ajutându-să nu cadă.

— Nu e nimeni aici. Afirmaţia fusese rostită încet.

— Noi *suntem* aici. Şi-o să chemăm poliţia. Chiar acum Bernie puse mâna lui Tanner pe balustradă şi coborî scării cu el. Tanner se uita la bărbatul suplu, puternic, ce-l sprijinea *N-a înţeles Bernie? El era Omega. Soţia lui era Omega! N*u *putea să telefoneze la poliţie*!

— Poliţia? Vrei să vină poliţia?

— Cu siguranţă. Dacă a fost o glumă, e cu siguranţă cea mai dezgustătoare pe care am văzut-o vreodată. Sigur că vreai să vină poliţia. Tu, nu?

— Ba da. Bineînţeles.

Ajunseră în camera de zi; Osterman prelua comanda.

— Ali, sună la poliţie! Dacă nu ştii numărul, sună *la* centrală! Apoi se duse în bucătărie.

Unde erau oamenii lui Fassett?

Alice traversă încăperea spre telefonul bej din spatele canapelei. Imediat, deveni limpede că nu mai era nevoie se sune.

Fasciculul unui reflector trecu prin fereastra din faţă luminând peretele camerei de zi. În sfârşit, oamenii lui Fassett sosiseră.

Auzind soneria la uşa din faţă, Tanner se ridică brusc de pe canapea şi intră în hol.

— Am auzit nişte ţipete şi am văzut luminile aprinse. S-a întâmplat ceva?

Era Jenkins, care-şi ascundea cu greu neliniştea.

— Aţi întârziat puţin! zise Tanner calm. Ar fi bine să intraţi! Omega a fost aici.

— Nu te enerva.

Jenkins pătrunse în hol, urmat de McDermott. Osterman ieşi din bucătărie.

— Iisuse! Da’ ştiu că vă mişcaţi repede!

— Schimbul de la douăsprezece la opt, domnule, spuse Jenkins. Am văzut luminile aprinse şi oameni agitându-se. E ceva neobişnuit la ora asta.

— Sunteţi foarte ageri, iar noi vă suntem recunoscători...

— Da, domnule, îl întrerupse Jenkins şi intră în sufragerie. Care-i problema, domnule Tanner? Poţi să ne spui sau preferi să vorbim între patru ochi?

— Nu e vorba de nici un secret, domnule poliţist. Osterman îl urmase pe ofiţer şi vorbise înainte ca Tanner să poată răspunde.

— În primul dormitor pe dreapta, la etaj, e un câine. E mort.

— Da?

Jenkins era nedumerit. Se întoarse către Tanner.

— I-a fost tăiat capul. Retezat. Nu ştiu cine a făcut-o. Jenkins vorbi calm:

— Înţeleg... O să ne ocupăm de asta. Se uită peste umăr la partenerul lui, rămas în hol. Adu-mi prelata pentru victime, Mac.

— Imediat.

McDermott ieşi afară.

— Pot să folosesc telefonul ăsta?

— Sigur.

— Trebuie informat căpitanul MacAuliff. O să-l sun acasă.

Tanner nu înţelegea. Asta nu ţinea de competenţa poliţiei. Era Omega! Ce făcea Jenkins? De ce-l suna pe MacAuliff? Trebuia să ia legătura *cu Fassett*! MacAuliff era un ofiţer al poliţiei locale; acceptabil, poate, însă cu o funcţie cert politică. MacAuliff răspundea în faţa consiliului municipal din Saddle Valley, nu în faţa guvernului Statelor Unite.

— Crezi că e necesar? La ora asta? Adică, e căpitanul... Jenkins îl întrerupse brusc pe Tanner:

— Căpitanul MacAuliff e şeful poliţiei locale. I s-ar părea foarte ciudat dacă nu i-aş raporta situaţia asta direct lui.

Imediat, Tanner înţelese. Jenkins îi oferise cheia. Orice s-ar fi întâmplat, oriunde şi oricum, nu trebuia să existe nici o abatere de la normă.

Asta era „Spărtura din Piele”.

Iar Tanner fu şi mai surprins de faptul că Jenkins dăduse telefon pentru Bernie şi Leila Osterman.

Căpitanul Albert MacAuliff intră în casa familiei Tanner şi imediat îşi făcu simţită autoritatea. Tanner îl urmărea dând instrucţiuni ofiţerilor de poliţie, cu o voce joasă, poruncitoare. Era un bărbat înalt, obez, cu o ceafă groasă, răsfrântă peste gulerul cămăşii. Avea mâinile masive, însă ciudat de imobile, atârnând pe lângă corp în timp ce mergea – semn că omul petrecuse mulţi ani patrulând pe străzi, mutându-şi bastonul dintr-o mână în alta.

MacAuliff fusese adus de la poliţia din New York şi era un exemplu grăitor al omului potrivit la locul potrivit. Cu mulţi ani în urmă, consiliul municipal dăduse de ştire că dorea un om eficient, care să ţină elementele indezirabile la distanţă de Saddle Valley. Şi cea mai bună apărare în aceste vremuri de

toleranţă excesivă era atacul.

Saddle Valley dorea un mercenar. Angajase un fanatic.

— În regulă, domnule Tanner. Vă rog să daţi o declaraţie. Ce s-a întâmplat aici azi-noapte?

— Am... am avut o mică petrecere cu prieteni.

— Câţi?

— Patru cupluri. Opt oameni.

— Ai angajat pe cineva la servit?

— Nu... Nu, fără ajutoare.

MacAuliff se uită la Tanner, punându-şi carnetul deoparte.

— Nici menajeră?

— Nu.

— Doamna Tanner a avut pe cineva în cursul după-amiezii? Ca s-o ajute?

— Nu.

— Eşti sigur?

— Întreab-o şi dumneata.

Ali era în camera lui de lucru, unde improvizaseră paturi pentru copii.

— Ar putea fi important. În timp ce dumneata erai la lucru, s-ar putea să fi trecut pe-aici nişte coloraţi sau portoricani.

Tanner îl văzu pe Bernie retrăgându-se scârbit.

— Am fost acasă toată ziua.

— În regulă.

— Căpitane. Osterman înainta spre el, părăsind-o pe Leila. Cineva a pătruns cu forţa în casa asta şi a tăiat beregata câinelui. Nu e posibil să fi fost un hoţ? Domnul şi doamna Tanner au fost jefuiţi miercurea trecută. Poate că ar trebui să verificăm...

Atât reuşi să mai spună. MacAuliff îl privi pe scriitor de-abia stăpânindu-şi dispreţul.

— O să mă ocup eu de asta, domnule... Şeful poliţiei se uită în carnet: Domnule Osterman. Aş vrea ca domnul Tanner să-mi explice ce s-a întâmplat aici azi-noapte. Ţi-aş fi recunoscător dacă l-ai lăsa pe *el* să răspundă. O să ajungem şi la dumneata, la momentul potrivit.

Tanner încerca să-i atragă atenţia lui Jenkins, dar poliţistul îi evita privirea. Directorul de ştiri nu ştia ce să spună – sau ce anume să nu spună.

— Aşadar, domnule Tanner... MacAuliff se aşeză şi întoarse carnetul, ţinând pixul în echilibru. Să începem cu începutul. Şi nu uita aspecte cum ar fi livrările de marfă.

Tanner dădu să vorbească, dar se auzi vocea lui McDermott de la etaj.

— Domnule căpitan! Vrei să vii puţin? În camera de oaspeţi. Fără să scoată un cuvânt, Bernie începu să urce scările în faţa lui MacAuliff, urmat de Leila. Imediat, Jenkins se apropie de fotoliul lui Tanner şi se aplecă.

— Am timp să-ţi spun doar atât. Ascultă şi fă cum îţi spun! Nu aduce în

discuţie afacerea Omega. Nimic despre ea. Nimic! Nu puteam să-ţi spun mai devreme, fiindcă familia Osterman se învârtea în jurul dumitale.

— De ce nu? Pentru numele lui Dumnezeu, asta *este* afacerea Omega!... Ce-ar trebui să declar? De ce să nu spun?

— MacAuliff nu e de-al nostru. Nu e verificat... Spune-i adevărul despre petrecerea dumitale. Asta-i *tot*!

— Vrei să spui că el nu ştie?

— Nu. Ţi-am zis, nu e verificat.

— Dar oamenii de afară, patrulele din pădure?

— Ăia nu-s oamenii lui... Dacă vorbeşti despre asta, o să creadă că eşti nebun. Iar cuplul Osterman va şti. Dacă te referi la mine, voi nega orice ai spune. Arăţi ca un psihopat.

— Voi credeţi că MacAuliff...

— Nu. E un poliţai bun. E şi un mic Napoleon, aşa că nu-l putem folosi. Nu pe faţă. Dar e conştiincios, ne poate ajuta. Determină-l să afle unde s-au dus familiile Tremayne şi Cardone.

— Cardone era beat. Tremayne i-a dus pe toţi acasă.

— Află dacă *s-au dus* direct acasă. MacAuliff adoră interogatoriile; o să-i prindă dacă mint.

— Cum aş putea... Eşti îngrijorat din cauza lor. E suficient. Şi nu uita, afacerea se apropie de sfârşit.

MacAuliff se întoarse. McDermott estimase „greşit” că zăvorul lateral de la fereastra camerei de oaspeţi fusese forţat.

— În regulă, domnule Tanner. Să începem cu momentul în care ţi-au sosit oaspeţii.

Şi astfel, John Tanner, funcţionând pe două niveluri, relată evenimentele tulburi ale serii. Bernie şi Leila Osterman coborâră la parter şi adăugară foarte puţine elemente. Ali ieşi din camera de lucru şi nu contribui cu nimic.

— Foarte bine, doamnelor şi domnilor. MacAuliff se ridică din fotoliu.

— N-o să-i interogaţi şi pe ceilalţi?

Tanner se sculase şi el în picioare şi venise în faţa căpitanului.

— Voiam să te întreb dacă puteam folosi telefonul dumitale. Avem de urmat nişte proceduri.

— Sigur.

— Jenkins, sună la Cardone. O să mergem la ei mai întâi.

— Da, domnule.

— Dar familia Tremayne?

— Procedura, domnule Tanner. După ce vorbim cu Cardone, o să sunăm la Tremayne şi *pe urmă* o să mergem la ei.

— În felul ăsta, nimeni nu ia legătura cu altcineva, corect?

— E corect, domnule Osterman. Eşti familiarizat cu munca de poliţie?

— Eu vă scriu replicile în fiecare săptămână.

— Soţul meu e scenarist de televiziune, zise Leila.

— Domnule căpitan. Jenkins vorbea de lângă telefon. Familia Cardone nu e acasă. Menajera e la aparat.

— Sună la Tremayne.

Întregul grup rămase tăcut în vreme ce Jenkins forma numărul. După o scurtă conversaţie, acesta puse receptorul în furcă.

— Aceeaşi poveste, domnule căpitan. Fiica lor spune că încă n-au ajuns acasă.

22

Tanner stătea cu soţia lui în camera de zi. Bernie şi Leila se duseseră sus; poliţia plecase în căutarea cuplurilor dispărute. Nici John, nici Ali nu se simţeau la largul lor. Ali, pentru că bănuia cine ucisese câinele, John fiindcă nu-şi putea scoate din minte implicaţiile morţii animalului.

— Dick a fost, nu-i aşa?

— Dick?

— M-a ameninţat. A venit la bucătărie şi m-a ameninţat.

— Te-a *ameninţat*? În cazul acesta, de ce nu apăruseră mai devreme oamenii lui Fassett, se gândi Tanner? Când? Cum?

— Când se pregătea să plece... Nu m-a ameninţat pe mine personal. În general, pe noi toţi.

— Ce-a spus?

Tanner spera că oamenii lui Fassett îi ascultau. Era un aspect pe care l-ar fi putut discuta mai târziu.

— Spunea că n-ar trebui să judeci oamenii. Să dai publicităţii propriile opinii.

— Altceva?

— Că mii... mii de oameni sunt mai inventivi. Asta spunea. Că ar trebui să nu uit că oamenii nu sunt întotdeauna ce par a fi... Că unii sunt măi inventivi decât alţii...

— S-ar putea să se fi referit la mai multe lucruri:

— Trebuie să fie vorba de o groază de bani?

— Cum adică, o groază de bani?

— Afacerile pe care el şi Joe le fac cu Jim Loomis. Chestia aceea pe care ai verificat-o.

O, Doamne, îşi zise Tanner. Realul şi irealul. Aproape că uitase minciuna pe care i-o spusese.

— E, într-adevăr, vorba despre o grămadă de bani, confirmă el, dându-şi seama că se afla pe un teren minat.

Lui Ali i-ar fi putut trece prin minte că banii nu reprezentau o motivaţie suficientă. Încercă să-i anticipeze reacţia.

— Şi mai mult decât atât, cred că reputaţiile lor s-ar putea duce pe apa sâmbetei.

Alice privea ţintă singura veioză aprinsă.

— Sus, tu... ai crezut că Leila a făcut-o, nu-i aşa?

— M-am înşelat.

— Ea *era* vizavi de camera fetei...

— Asta n-are nici o importanţă; am vorbit cu MacAuliff. El a fost de acord. Sângele era uscat, coagulat. Căţelul fusese omorât cu multe ceasuri în urmă.

— Cred că ai dreptate.

Ali şi-o amintea pe Leila, cu spatele lipit de perete, privind drept înainte şi ascultând conversaţia din bucătărie.

Ceasul de pe poliţa şemineului arăta ora cinci şi douăzeci. Conveniseră să se culce în camera de zi, în faţa biroului, aproape de copii.

La cinci şi treizeci, telefonul sună. MacAuliff nu găsise familiile Tremayne şi Cardone. Îi spuse lui Tanner că hotărâse să le declare persoane dispărute şi să difuzeze un comunicat la toate secţiile de poliţie.

— Poate că au decis să se ducă în oraş, la New York, zise repede Tanner. Un asemenea comunicat ar fi determinat Omega să se dea la fund, ar fi prelungit coşmarul. Există cârciumi deschise. Mai lasă-le puţin timp. Sunt prieteni, ce Dumnezeu!

— Nu sunt de acord. Nicăieri nu e deschis după ora patru.

— Poate au hotărât să se ducă la un hotel.

— O să ştim curând. Comunicatul se transmite în primul rând la hoteluri şi spitale.

— Ai căutat în oraşele din jur? Eu ştiu câteva cluburi private...

— Şi noi. Am verificat.

Tanner ştia că trebuia să găsească o soluţie. Aceasta i-ar fi lăsat lui Fassett răgazul necesar să controleze situaţia. Oamenii lui Fassett ascultau

convorbirea, asta era sigur; ar fi înţeles imediat primejdia.

— Ai căutat în zona din jurul vechii gări? Cea de pe Lassiter Road?

— Cine dracu' s-ar duce acolo? De ce?

— Miercuri, mi-am găsit soţia şi copiii acolo. Era doar o idee.

Sugestia fu reţinută.

— O să revin, zise MacAuliff. Mă duc să verific.

În clipa în care puse receptorul în furcă, Alice întrebă:

— Nici un semn?

— Nu... Iubito, încearcă să te odihneşti puţin. Ştiu câteva locuri – nişte cluburi – pe care poliţia s-ar putea să nu le cunoască. O să încerc să sun acolo. Ar fi mai bine să vorbesc de la telefonul din bucătărie. N-aş vrea să-i trezesc pe copii.

Fassett răspunse imediat.

— Sunt Tanner. Ştii ce s-a întâmplat?

— Da. Ai procedat foarte înţelept. Eşti angajat.

— Ăsta-i ultimul lucru pe care mi-l doresc. Ce-ai de gând să faci? Declanşarea cercetărilor la nivel naţional ar putea compromite întreaga acţiune.

— Ştim. Cole şi Jenkins ţin legătura. O să stopăm acţiunea.

— Şi pe urmă?

— Există mai multe mişcări posibile. N-am timp să-ţi explic. În plus, am nevoie de linia asta! Încă o dată, mulţumesc.

Fassett închise telefonul.

— Am încercat în două locuri, zise Tanner, când se întoarse în camera de zi. Degeaba... Hai să dormim puţin. Probabil că au găsit vreo petrecere şi au rămas acolo. De câte ori n-am făcut şi noi la fel.

— Nu în ultimii ani, spuse Ali.

Amândoi se prefăceau că dorm. Tic-tacul ceasului era ca un metronom, hipnotic, exasperant. În cele din urmă, Tanner îşi dădu seama că soţia lui adormise. Închise ochii, simţind greutatea pleoapelor, conştient de întunericul din mintea lui. Dar auzul său nu-şi găsea odihnă. La ora şase şi patruzeci, ascultă zgomotul unei maşini. Venea din faţa casei lui. Tanner se ridică din fotoliu şi se duse repede la fereastră. MacAuliff urca pe alee, singur. Tanner ieşi să-l întâmpine.

— Soţia mea doarme. Nu vreau s-o trezesc.

— Nu contează, spuse MacAuliff ameninţător. Eu am treabă cu dumneata.

— Ce?

— Am descoperit familiile Cardone şi Tremayne în stare de inconştienţă în urma administrării unei doze masive de eter. Au fost lăsaţi într-o maşină, dincolo de drumul aflat lângă gara Lassiter. Acum vreau să ştiu de ce ne-ai trimis acolo. De unde-ai ştiut?

Tanner îl privea în tăcere pe MacAuliff.

— Care-i răspunsul?

— Să mă bată Dumnezeu dacă am ştiut ceva! N-am ştiut *nimic...* N-o să uit după-amiaza aia de miercuri câte zile-oi avea. Şi dumneata ai fi făcut la fel, dacă ai fi fost în locul meu. Pur şi simplu mi-a venit în minte gara, îţi *jur*!

— Teribilă coincidenţă, nu?

— Ascultă, dacă aş fi ştiut, ţi-aş fi spus de la început! Nu mi-aş fi expus soţia unui asemenea stres. Pentru numele lui Dumnezeu, fii rezonabil!

MacAuliff se uită la el întrebător. Tanner continuă precipitat:

— Cum s-a întâmplat? Ce-au spus? Unde sunt?

— Sunt la spitalul Ridge Park. Nu vor fi externaţi mai devreme de mâine dimineaţă.

— Trebuie să fi vorbit cu ei.

Conform spuselor lui Tremayne, relată MacAuliff, cei patru coborâseră pe Orchard Drive mai puţin de opt sute de metri, când văzuseră o lumină roşie pe drum şi un automobil parcat lângă trotuar. Un bărbat bine îmbrăcat le făcea semne, arătând ca orice alt locuitor din Saddle Valley. Numai că nu era localnic. Îşi vizitase nişte prieteni şi se întorcea la Westchester. Maşina lui avusese o defecţiune la motor şi rămăsese blocat. Tremayne se oferise să-l conducă înapoi la casa prietenilor. Omul acceptase.

Asta era tot ce-şi aminteau Tremayne şi cele două femei. Cardone fusese inconştient în timpul incidentului. La gara pustie, poliţia găsise un spray neinscripţionat pe podeaua maşinii lui Tremayne. Urma să fie examinat în acea dimineaţă, dar MacAuliff bănuia că era vorba despre eter.

— Trebuie să existe vreo legătură cu ziua de miercuri, zise Tanner.

— E o concluzie evidentă. Totuşi, cine cunoaşte acea zonă ştie că gara e pustie. Mai ales cineva care a citit ziarele sau a auzit despre întâmplarea de miercuri după-amiază.

— Aşa cred. Au fost şi ei... jefuiţi?

— Nu de bani, portofele sau bijuterii. Tremayne spunea că-i lipseau nişte hârtii din haină. Era foarte supărat.

— Hârtii?

Tanner îşi aminti că avocatul spusese că lăsase nişte note în jachetă. Note de care ar fi putut avea nevoie.

— A spus despre ce hârtii era vorba?

— Nu direct. A făcut o criză – nu prea mai era coerent. Repeta întruna numele „Zürich”.

John îşi ţinu răsuflarea şi, aşa cum se deprinsese mai demult, îşi încorda muşchii abdomenului, încercând din răsputeri să-şi ascundă surpriza. Era atât de caracteristic pentru Tremayne să vină cu date scrise, semnificative, privind conturile din Zürich. În eventualitatea unei confruntări, el se înarmase cu

elemente concrete.

MacAuliff observă reacţia lui Tanner.

— Zürich are vreo semnificaţie pentru dumneata?

— Nu, de ce ar avea?

— Întotdeauna răspunzi la o întrebare cu altă întrebare?

— Cu riscul de a te deranja din nou, sunt interogat oficial?

— Desigur.

— Răspunsul e negativ. Numele „Zürich” nu are nici o semnificaţie pentru mine. Nu-mi pot da seama de ce l-a rostit! Sigur, firma lui de avocatură e internaţională.

MacAuliff nu încercă să-şi ascundă furia.

— Nu ştiu ce se întâmplă, dar află de la mine că sunt un ofiţer de poliţie cu experienţă şi am rezolvat câteva dintre cele mai grele cazuri pe care le poate avea un poliţist. Când am acceptat slujba asta, mi-am dat cuvântul că o să păstrez liniştea în oraşul ăsta. Nu glumeam.

Tanner se săturase de prezenţa poliţistului.

— Sunt sigur că întotdeauna ai vorbit serios, domnule căpitan.

Îi întoarse apoi spatele şi porni spre casă.

Fu rândul lui MacAuliff să-l privească surprins. Suspectul pleca, iar şeful poliţiei din Saddle Valley nu putea să facă nimic.

Tanner se opri în pragul uşii din faţă şi se uită după maşina lui MacAuliff care se îndepărta. Cerul era mai luminos, dar fără soare. Norii pluteau jos, prevestind venirea ploii, dar nu imediat.

Nu conta. Nimic nu mai conta. Pentru el, totul se terminase, în ceea ce-l priveşte, a respectat înţelegerea. Contractul dintre John Tanner şi Laurence Fassett era nul şi neavenit.

Deoarece garanţiile lui Fassett se dovediseră a fi false. Omega nu se limita la familiile Tremayne, Cardone şi Osterman. Depăşea cercul participanţilor la week-end.

Acceptase să joace – *trebuia* să joace – după regulile lui Fassett, atâta vreme cât ceilalţi participanţi la joc fuseseră femeile şi bărbaţii pe care-i cunoştea.

Dar nu acum.

Acum exista altcineva – cineva care putea să oprească o maşină pe un drum întunecos, în primele ore ale dimineţii şi să declanşeze teroarea. Cineva pe care nu-l cunoştea. Nu putea fi de acord cu aşa ceva.

Tanner aşteptă până la prânz să se ducă în pădure. Familia Osterman hotărâse să tragă un pui de somn până pe la unsprezece şi jumătate, iar acum sosise momentul să-i propună acelaşi lucru lui Ali. Erau cu toţii epuizaţi. Copiii stăteau în biroul lui şi se uitau la desenele animate de sâmbătă dimineaţă.

Se plimba agale în jurul piscinei, cu o crosă de golf în mână, prefăcându-

se că-şi exersează lovitura, dar în realitate observând ferestrele din spatele casei: cele de la camerele copiilor şi cea a băii de la etaj.

Se apropie de marginea pădurii şi îşi aprinse o ţigară. Nimeni nu-i remarcă prezenţa. Nu se vedea nici un semn, nimic în afara liniştii din pădurice. Tanner vorbi încet:

— Aş vrea să-l găsesc pe Fassett. Te rog să răspunzi. E o urgenţă.

Lovi aerul cu crosa de golf în timp ce vorbea.

— Repet! Vreau să iau legătura cu Fassett! Să-mi răspundă cineva.

Nici o mişcare. Tanner se întoarse, improviza un gest către nimeni şi intră în pădure. Ajuns printre copacii înalţi, îşi folosi coatele şi braţele ca să înainteze în hăţiş, spre arborele la care se dusese Jenkins să ia staţia radio.

Nimeni! O luă spre nord; lovind, retezând crengi la întâmplare, căutând. În cele din urmă, ajunse la drum.

Acolo nu era nimeni! Nimeni nu-i păzea casa! Nimeni nu supraveghea insula!

Nimeni!

Oamenii lui Fassett plecaseră!

Se întoarse, traversă în fugă pajiştea, ocoli piscina şi intră în bucătărie. Acolo, se opri la chiuvetă să-şi tragă sufletul şi dădu drumul la apa rece. Îşi stropi faţa, apoi rămase în picioare şi îşi arcui spatele, încercând să-şi vină în fire.

Nimeni! *Nimeni nu-i păzea casa*. *Nimeni nu-i păzea soţia şi copiii*!

Închise robinetul, pe urmă se hotărî să lase apa să curgă încet pentru a acoperi zgomotul paşilor lui. În timp ce ieşea pe uşa bucătăriei, auzi râsetele copiilor din camera de lucru. Se duse sus şi apăsă încet clanţa de la uşa dormitorului său. Ali zăcea în vârful patului, cu halatul căzut într-o parte şi cămaşa de noapte mototolită. Dormea adânc.

Închise uşa şi ascultă lângă camera de oaspeţi. Nu se auzea nici un zgomot.

Se întoarse în bucătărie, închise uşa după el şi merse către cămară pentru a se asigura că era şi aceea închisă. Apoi se duse la telefonul de pe peretele bucătăriei şi ridică receptorul. Nu formă nici un număr.

— Fassett! Dacă dumneata sau unul dintre oamenii dumitale vă aflaţi pe fir, răspundeţi! *Acum*!

Se auzea un ton continuu; Tanner încercă să recepţioneze un semnal cât de slab pe circuit. Tăcere deplină. Formă numărul de la hotel.

— Camera douăzeci şi doi, te rog.

— Îmi pare rău, domnule. Camera douăzeci şi doi nu e ocupată.

— Nu-i ocupată? Te înşeli! Am vorbit cu cineva de-acolo la ora cinci dimineaţa!

— Îmi pare rău, domnule. Au plecat.

Tanner puse receptorul în furcă, uitându-se la el şi nevenindu-i să creadă.

Numărul de la New York! Numărul pentru urgenţă!

Luă receptorul, încercând să-şi stăpânească tremurul mâinii. Declicul unui magnetofon se auzi înaintea vocii.

— Numărul pe care l-aţi format nu e înregistrat. Vă rog să verificaţi cartea de telefoane pentru a afla numărul corect.

Aceasta e o bandă magnetică. Numărul pe care l-aţi format...

John Tanner închise ochii. Era de neconceput. Fassett nu putea fi contactat! Oamenii lui Fassett dispăruseră!

Era singur!

Încercă să se concentreze. Trebuia să-l găsească pe Fassett! Era vorba despre o imensă eroare. Omul lucid, profesionist, al legii, în nenumăratele lui şiretlicuri şi născociri comisese o greşeală oribilă.

Totuşi, oamenii lui Fassett plecaseră. Poate că nu era nici o greşeală.

Tanner îşi aminti deodată că şi el avea relaţii. Standard Mutual Network stabilise legături inevitabile cu anumite agenţii guvernamentale. Formă numărul serviciului de informaţii din Connecticut şi obţinu numărul din Greenwich al lui Andrew Harrison, şeful departamentului juridic de la Standard.

— Alo, Andy?... Sunt John Tanner.

Se strădui să pară cât mai calm cu putinţă.

— Îmi pare foarte rău că te deranjez acasă, dar tocmai a sunat biroul din Asia. E o poveste din Hong Kong pe care vreau s-o lămuresc... aş prefera să nu-ţi spun acum despre ce e vorba, o să discutăm luni dimineaţă. S-ar putea să nu fie nimic, dar vreau să verific... Cred că la CIA ar fi cel mai bine. Ţine de ei. Au mai colaborat cu noi... Bine, rămân la aparat.

Directorul de ştiri puse receptorul sub bărbie şi îşi aprinse o ţigară. Harrison îi dădu un număr, iar Tanner îl scrise.

— Asta-i în Virginia, nu?... Mulţumesc foarte mult, Andy. Ne vedem luni dimineaţă.

Formă din nou un număr.

— Centrala de Investigaţii. Biroul domnului Andrews. Era o voce de bărbat.

— Numele meu e Tanner. John Tanner. Sunt director de ştiri la Standard Mutual din New York.

— Da, domnule Tanner. Îl căutaţi pe domnul Andrews?

— Da. Da, aşa cred.

— Îmi pare rău, azi nu e aici. Pot să te ajut eu?

— De fapt, încerc să-l găsesc pe Laurence Fassett.

— Cine?

— Fassett. Laurence Fassett. Lucrează la Agenţie. Trebuie să vorbesc urgent cu el. Cred că e în zona New York-ului.

— Are legătură cu departamentul ăsta?

— Nu ştiu. Ştiu doar că lucrează la Agenţia Centrală de Investigaţii. Ţi-am

spus, e urgent! Mai exact, o situaţie critică!

Tanner începea să transpire. N-avea timp să vorbească cu un funcţionar.

— În regulă, domnule Tanner. O să verific în registru şi o să dau de el. Revin imediat.

Trecură două minute până când omul se întoarse. Vocea era ezitantă, dar foarte clară.

— Eşti sigur că numele e corect?

— Bineînţeles.

— Îmi pare rău, dar nu există nici un Laurence Fassett la centrală sau în alte registre.

— E imposibil!... Ascultă, am lucrat cu Fassett!... Vreau să vorbesc cu şeful dumitale.

Tanner îşi aminti că Fassett, chiar şi Jenkins, făceau referiri la anumite persoane care fuseseră “puse la curent” în legătură cu Omega.

— Cred că nu înţelegi, domnule Tanner. Ăsta e un birou de priorităţi. L-ai cerut pe asociatul meu... subordonatul meu, dacă vrei. Numele meu e Dwight. Domnul Andrews îmi aduce mie spre aprobare deciziile acestui birou.

— Nu-mi pasă cine eşti! Eu îţi spun că e o situaţie critică! Cred că ar fi bine să iei legătura cu un superior al dumitale, domnule Dwight. Nu pot fi mai explicit. Asta-i *tot*! Dar fă-o *acum*! O să aştept!

— Foarte bine. S-ar putea să dureze câteva minute...

— O să aştept.

Cele şapte minute care se scurseră până la întoarcerea lui Dwight i se părură o veşnicie lui Tanner.

— Domnule Tanner, mi-am luat libertatea de a verifica identitatea dumitale, deci presupun că eşti un om responsabil. Totuşi, te asigur că ai fost indus în eroare. Nu există nici un Laurence Fassett la Agenţia Centrală de Investigaţii.

23

Tanner închise telefonul şi se sprijini de marginea chiuvetei. Apoi plecă de acolo şi ieşi pe uşa bucătăriei în curtea din spate. Cerul era întunecat. O briză făcea frunzele să foşnească şi încreţea suprafaţa apei din piscină. O să vină furtuna, îşi zise Tanner, uitându-se la nori.

Omega se apropia.

Cu sau fără Fassett, Omega era ceva real, nu mai încăpea nici o îndoială. Era reală fiindcă el îi văzuse şi-i simţise puterea, forţa pe care o genera, capabilă să-l îndepărteze pe Laurence Fassett, să manipuleze deciziile şi personalul celei mai importante agenţii de informaţii din ţară.

Tanner ştia că n-avea rost să ia legătura cu Jenkins. Ce-i spusese acesta în camera de zi, în primele ore ale dimineţii?... „Dacă arăţi spre mine, o să neg totul...” Atâta vreme cât Omega putea să-l reducă la tăcere pe Fassett, anihilarea lui Jenkins semăna cu o joacă de copii.

Trebuia să existe un punct de plecare, o trambulină care să-l proiecteze înapoi, printre minciuni. Nu-i mai păsa; voia doar ca totul să se termine, iar familia lui să fie în siguranţă. Nu mai era războiul lui: singura lui grijă o constituiau Ali şi copiii.

Tanner văzu silueta lui Osterman prin fereastra bucătăriei. Asta era! Osterman reprezenta punctul lui de plecare, breşa din Omega! Se duse repede înăuntru.

Leila se aşezase la masă, iar Bernie stătea lângă maşina de gătit, unde fierbea apă pentru cafea.

— Plecăm, zise Bernie. Ne-am făcut bagajele; o să chem un taxi.

— De ce?

— Ceva nu e în regulă, spuse Leila şi chestia asta nu mă priveşte. Nu suntem implicaţi şi nici nu vrem să fim.

— Despre asta vreau să vorbesc. Cu amândoi. Bernie şi Leila se uitară unul la altul.

— Dă-i drumul, zise Bernie.

— Nu aici. Afară.

— De ce afară?

— Nu vreau să audă Ali.

— Doarme.

— Trebuie să vorbim afară.

Cei trei trecură pe lângă piscină, îndreptându-se către capătul peluzei. Tanner se întoarse, stând cu faţa spre ei.

— Nu mai trebuie să minţiţi. Nici unul dintre voi. Vreau ca rolul meu să se termine. Nu-mi mai pasă. Făcu o pauză. Ştiu despre Omega.

— Despre ce? întrebă Leila.

— Omega... Omega! vocea lui Tanner – şoapta lui – era mâhnită. *Nu-mi pasă*! Să mă bată *Dumnezeu*, *nu-mi pasă*!

— Ce tot spui acolo?

Bernie îl privea cu atenţie pe directorul de ştiri, făcând un pas către el. Tanner se dădu înapoi.

— Care-i problema?

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu face asta!

— Ce să nu fac?

— Ţi-am spus! Pentru mine nu mai are nici o importanţă! Dar vă rog! *Vă rog*! Lăsaţi-i în pace pe copii şi pe Ali. Faceţi ce vreţi cu mine!... Dar lăsaţi-i *pe ei în pace*!

Leila întinse mâna şi îşi puse palma pe braţul lui Tanner.

— Nu eşti în toate minţile, Johnny. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Tanner se uită la mâna Leilei şi îşi stăpâni lacrimile.

— Cum poţi să faci asta? Te rog! Nu mai minţi! Nu cred că aş putea suporta.

— Să mint în legătură cu ce?

— N-ai auzit niciodată despre nişte conturi bancare în Elveţia? La Zürich?

Leila îşi retrase mâna şi soţii Osterman rămaseră nemişcaţi. Într-un târziu, Bernie vorbi calm:

— Da, am auzit despre nişte conturi bancare la Zürich. Avem şi noi vreo două.

Leila se uită la soţul ei.

— De unde aţi luat banii?

— Noi câştigăm mulţi bani, răspunse Bernie prudent. Ştii asta. Pentru liniştea ta, n-ai decât să-l suni pe contabilul nostru. L-ai cunoscut pe Ed Marcum. Nu e altul mai bun... sau mai curat... În California.

Tanner era zăpăcit. Simplitatea replicii lui Osterman îl încurca; suna atât de firesc.

— Dar soţii Cardone şi Tremayne? Şi ei au conturi la Zürich?

— Bănuiesc că da. Şi, în afară de ei, ar mai fi vreo cincizeci la sută din oamenii pe care-i cunosc pe Coastă.

— De unde au banii?

— De ce nu-i întrebi pe ei?

Osterman continua să-i răspundă cu un calm imperturbabil.

— *Tu* ştii!

— Eşti stupid, zise Leila. Atât Dick, cât şi Joe sunt oameni de mare succes. Joe, probabil că mai mult decât noi toţi.

— Dar de ce *Zürich*? *Ce e la Zürich*?

— O anume libertate, răspunse Bernie încet.

— Asta e! Îmi amintesc de reclama pe care o făceai aseară! “Ce-ţi doreşti cel mai mult?”, aşa spuneai.

— Se pot face mulţi bani la Zürich, n-o să neg asta.

— *Cu Omega*! Aşa-i faci tu, *nu-i aşa*? *Nu-i aşa*?

— Nu ştiu ce înseamnă asta, spuse Bernie neliniştit.

— *Dick şi Joe*! Ei sunt cu *Omega*! Ca şi tine! „Spărtura din Piele”! Informaţii pentru Zürich! *Bani pentru informaţii*!

Leila înhaţă mâna lui Bernie.

— Telefoanele, Bernie! Mesajele.

— Leila, te rog... Ascultă, Johnny. Îţi jur că nu ştiu despre ce vorbeşti. Aseară m-am oferit să te ajut şi vorbeam serios. Se pot face investiţii; îţi ofeream bani pentru investiţii. Asta-i tot.

— Nu pentru informaţii? Nu pentru Omega?

Leila apucă mâna soţului ei; Bernie se uită la ea, poruncindu-i din priviri să se calmeze. Se întoarse către Tanner.

— Mă îndoiesc că informaţiile de care dispui mi-ar putea fi de folos. Nu cunosc nici o Omega. Nu ştiu ce-i asta.

— Joe ştie! Dick ştie! Au vorbit amândoi cu Ali şi cu mine! Ne-au ameninţat.

— În cazul acesta, eu nu sunt partener cu ei. *Noi nu* suntem partenerii lor.

— O, Doamne, Bernie, s-a întâmplat ceva...

Leila nu se mai putea stăpâni. Bernie se întinse spre ea şi-o îmbrăţişa.

— Orice-ar fi, n-are nici o legătură cu noi... Spune-ne mai bine despre ce e vorba. Poate că stă în puterea noastră să te ajutăm.

Tanner se uită cu atenţie la ei şi realiză cât de tandră era îmbrăţişarea lor. Voia să-i creadă. Avea o nevoie disperată de aliaţi. Iar Fassett îi spusese: nu *toţi* erau Omega.

— *Chiar* nu ştiţi, nu? *Nu* ştiţi ce e Omega. Sau ce înseamnă „Spărtura din Piele”.

— Nu, zise Leila cu simplitate.

Tanner îi credea. Trebuia să-i creadă, fiindcă asta însemna că nu mai era singur. Aşa că le spuse. Totul.

După ce termină, cei doi rămaseră cu privirile aţintite asupra lui, fără să scoată un cuvânt. Începuse o ploaie măruntă, darnici unul dintre ei n-o simţea. În cele din urmă, Bernie vorbi:

— Şi tu ai crezut că eu mă refeream la... că *noi* aveam vreo legătură cu *asta*? Bernie îşi îngustă ochii, nevenindu-i să creadă. Doamne! E o nebunie!

— Nu, nu e. E adevărat. Eu am văzut.

— Spui că Ali nu ştie? întrebă Leila.

— Mi s-a spus să nu suflu o vorbă, asta mi-au *spus*!

— Cine? O persoană pe care n-o poţi găsi la telefon? Un individ de care Washingtonul nu a auzit? Cineva care te-a zăpăcit cu minciuni despre noi?

— Un om a fost *ucis*! Familia mea putea să fie omorâtă miercuri! Soţii

Cardone şi Tremayne au fost atacaţi cu gaz azi-noapte!

Osterman se uită la soţia lui, apoi din nou la Tanner.

— *Dacă* au fost într-adevăr atacaţi, zise el încet.

— Trebuie să-i spui lui Alice. Leila vorbise apăsat. Nu-i mai poţi ascunde adevărul.

— Ştiu. Aşa o să fac.

— Şi pe urmă trebuie să plecăm de-aici, spuse Osterman.

— Încotro?

— La Washington. Există unul sau doi senatori. Vreo doi congresmeni, care sunt prieteni cu noi.

— Bernie are dreptate. Noi avem prieteni la Washington. Ploaia începuse să se înteţească.

— Hai să intrăm în casă, zise Leila, atingând uşor umărul lui Tanner.

— Stai! Nu putem vorbi acolo. Casa e plină de microfoane.

Bernie şi Leila Osterman reacţionară de parcă ar fi fost pălmuiţi.

— Peste tot? întrebă Bernie.

— Nu sunt sigur... Nu mai sunt sigur de nimic.

— Atunci nu mai vorbim în casă; sau dacă vorbim, dăm drumul tare la radio şi discutăm în şoaptă.

Tanner se uită la prietenii lui. Slavă Domnului! Slavă *Domnului*! Era începutul drumului de întoarcere spre normalitate.

24

În mai puţin de o oră, vijelia de iulie se dezlănţuise. Buletinele posturilor de radio prognozau furtuni de proporţii; se transmiteau avertismente pentru ambarcaţiunile de dimensiuni medii, aflate între Hatteras şi Rhode Island. Localitatea Saddle Valley nu era nici atât de izolată, nici protejată pentru a scăpa de inundaţii.

Ali se sculă o dată cu primul tunet, iar John îi spuse – îi şopti – printre

zgomotele aparatelor de radio date tare, că trebuia să se pregătească să plece cu Bernie şi Leila. O strânse în braţe şi o imploră să nu pună întrebări, să aibă încredere în el.

Copiii fură aduşi în camera de zi; Ali pregăti două valize şi le duse lângă intrarea în garaj. Leila fierse nişte ouă, apoi împacheta ţelină şi morcovi.

Bernie spusese că s-ar putea să nu facă nici un popas timp de o oră sau două. Tanner urmărea pregătirile, iar gândurile îl duseră cu un sfert de secol în urmă.

Evacuarea!

Telefonul sună la ora două şi jumătate. Era Tremayne, sugrumat de emoţie, isterizat, care – pe un ton fals, îşi zise Tanner – relată întâmplarea de la gara Lassiter şi preciza că el şi cu Ginny erau prea şocaţi ca să mai poată veni la cină. Cina de sâmbătă seara, dintr-un week-end al lui Osterman.

— Trebuie să-mi spui ce se întâmplă!

Alice Tanner vorbea cu soţul ei în cămară. Un aparat portabil de radio era dat la maximum, iar ea încercă să-l închidă. Soţul ei îi prinse mâna, oprind-o şi-o trase spre el.

— Ai încredere. Te rog, *ai încredere* în mine. O să-ţi explic în maşină.

— În maşină? Ali făcu ochii mari de frică şi îşi duse mâna la gură. Vrei să spui că... *nu poţi* vorbi.

— Ai încredere.

Tanner se duse în bucătărie şi i se adresă, mai mult prin gesturi, lui Bernie:

— Hai să încărcăm bagajele.

Se duseră să ia valizele. Când se întoarseră din garaj, Tanner şi Osterman o găsiră pe Leila la fereastra bucătăriei, privind spre curtea din spate.

— Afară a început o adevărată furtună.

Telefonul sună şi Tanner se duse să răspundă. Cardone spumega de furie. Jura întruna că avea să-l facă fărâme pe ticălosul care-i gazase. Era şi tulburat, cu totul zăpăcit. Ceasul lui valora opt sute de dolari, dar nu-i fusese luat. Avusese în portofel două hârtii de o sută, care rămăseseră neatinse.

— Poliţia spunea că lui Dick i s-au furat nişte hârtii. Ceva în legătură cu Zürich, Elveţia.

Cardone icni scurt, apoi se făcu linişte. Când Joe vorbi din nou, vocea de-abia i se auzea:

— N-are nici o legătură cu *mine*!

Apoi, fără multă convingere, îi spuse în grabă lui Tanner că primise un telefon din Philadelphia, prin care era avertizat că tatăl lui se îmbolnăvise grav. El şi cu Betty erau nevoiţi să rămână acasă. Poate că aveau să se vadă cu toţii duminică. Tanner puse receptorul în furcă.

— Hei!

Leila se uita la ceva de pe peluză.

— Priveşte umbrelele alea. Pur şi simplu au fost smulse. Tanner se uită pe fereastra de deasupra chiuvetei. Cele două umbrele mari fuseseră aplecate de forţa vântului. Pânza fiecăreia era întinsă între spiţele metalice. În curând avea să se rupă sau să se întoarcă pe dos. Tanner ştia că ar fi părut ciudat să nu aibă grijă de ele. N-ar fi fost normal.

— O să le dau jos. Durează două minute.

— Vrei să te ajut?

— N-are rost să ne udăm amândoi.

— Trenciul tău e în dulapul din hol.

Vântul era puternic, ploaia cădea în rafale. Îşi proteja faţa cu mâinile şi îşi croi drum spre cea mai îndepărtată masă. Se întinse sub pânza ce flutura şi apucă scoaba metalică. Începu să tragă de ea.

Un zgomot asurzitor se auzi dinspre tăblia mesei din fier forjat. Zburară aşchii metalice, arzându-i braţul. Zgomotul se repetă. Fragmente de ciment de la picioarele lui ricoşară la baza mesei. Urmă apoi altă împuşcătură, de astă dată pe partea cealaltă.

Tanner se aruncă sub masa metalică, ghemuindu-se la capătul îndepărtat, în afara traiectoriei gloanţelor.

Asupra lui se abătu o salvă de împuşcături rapide, care împrăştiară particule de metal şi piatră. Începu să se furişeze în spate, spre pajişte, însă micile explozii din noroi îl blocară. Înhaţă un scaun şi-l ţinu strâns în faţa lui, de parcă ar fi fost ultimele fire ale unei frânghii destrămate, iar el s-ar fi aflat suspendat deasupra unei prăpăstii. Îngheţă de spaimă, aşteptându-şi moartea.

— Fugi! La naiba! Fugi!

Osterman trăgea de el, plesnindu-l peste faţă şi smulgându-i scaunul din mână. Porniră în patru labe spre casă; gloanţele se izbeau cu zgomot surd de ziduri.

— Stai deoparte! Nu te duce la uşă! ţipă Bernie.

Dar era prea târziu, ori soţia lui nu luase în seamă ordinul. Leila deschise uşa, iar Bernie Osterman îl aruncă pe Tanner înăuntru, sărind în acelaşi timp peste el. Leila se ghemui sub fereastră şi închise uşa.

Împuşcăturile încetară. Ali alergă spre soţul ei şi-l întoarse cu faţa în sus, îi luă capul în poală şi gemu când îi văzu sângele de pe braţele dezgolite.

— Eşti rănit? ţipă Bernie.

— Nu... nu, n-am nimic.

— Da’ de unde! O, Doamne! Uită-te la braţele lui! Ali încerca să şteargă sângele cu mâna.

— Leila! Caută nişte alcool! Iod! Ali, ai iod?

Ali nu putea răspunde – avea obrajii scăldaţi în lacrimi. Leila o prinse de umeri şi vorbi cu asprime:

— Încetează, Ali! Î*ncetează*! Unde ai pansamente, antiseptice? Johnny are nevoie de ajutor!

— Sunt nişte sprayuri... În cămară. Şi tifon.

Ea nu şi-ar fi lăsat soţul singur. Leila se strecură în cămară. Bernie examina braţele lui Tanner.

— Nu e grav. Doar nişte zgârieturi. Nu cred că i-a pătruns ceva în carne...

John ridică privirea recunoscătoare spre Bernie, simţind dispreţ faţă de sine.

— Mi-ai salvat viaţa... Nu ştiu ce să spun.

— Să mă săruţi la viitoarea mea zi de naştere... Bravo, Leila. Dă-l încoace.

Osterman luă sprayul şi stropi cu el braţele lui Tanner.

— Ali, sună la poliţie! Stai departe de fereastră, dar găseşte-l pe măcelarul ăla gras căruia-i spuneţi căpitan de poliţie!

Alice se ridică fără tragere de inimă de lângă soţul ei şi se furişă pe lângă chiuveta din bucătărie. Întinse mâna spre perete şi luă receptorul.

— E mort.

Leila icni de spaimă. Bernie se repezi la Ali şi-i smulse receptorul din mână.

— Are dreptate.

John Tanner se întoarse cu faţa în jos şi apăsă cu braţele podeaua bucătăriei. Era bine. Se putea mişca.

— Hai să vedem cum stăm, zise el încet.

— Ce vrei să spui? întrebă Bernie.

— Fetelor, voi staţi la podea... Bernie, întrerupătorul e lângă telefon. Ridică-te şi aprinde lumina după ce număr eu până la trei.

— Ce-ai de gând să faci?

— Fă cum ţi-am spus.

Tanner se strecură spre uşa bucătăriei, pe lângă bar şi se ridică în picioare lângă fereastră. Singurele zgomote erau ale ploii, vântului şi ale câte unui tunet.

— Eşti gata? Încep să număr.

— Ce vrea să facă?

Ali dădu să se ridice; dar Osterman puse mâna pe umărul ei şi n-o lăsă.

— Tu ai mai trecut prin asta, Bernie, spuse John. Manualul de infanterie. Capitolul: Patrule de noapte. Nu trebuie să-ţi faci griji. Şansele sunt de o mie la unu în favoarea mea.

— Nu potrivit cărţilor pe care le ştiu eu.

— Taci!... Unu, doi, *trei*!

Osterman răsuci întrerupătorul şi lumina din bucătărie se aprinse. Tanner sări către cămară.

A venit. Semnalul. Semnul că duşmanul era acolo.

Se auzi împuşcătura, geamul se sparse, iar glonţul se izbi de perete, făcând să zboare fragmente de tencuială. Osterman stinse lumina.

Pe podea, John Tanner, închise ochii şi vorbi calm.

— Aşadar, asta-i situaţia. Microfoanele au fost o minciună... Totul – o minciună.

— *Nu*! *Înapoi*! *Fugiţi înapoi*! ţipă Leila, fără ca nimeni să-şi dea seama cu cine vorbea.

Traversă în goană bucătăria, urmată de Alice, către uşă.

Copiii lui Tanner nu auziseră împuşcăturile de afară; zgomotele ploii, tunetele şi televizorul le acoperiseră. Dar auziseră focul de armă din bucătărie. Cele două femei se aruncară peste ei, trântindu-i la podea, protejându-i cu trupurile lor.

— Ali, du-i în sufragerie! Rămâneţi la podea! Ordonă Tanner. Bernie, nu ai cumva o armă?

— Îmi pare rău, n-am avut niciodată.

— Nici eu. Ciudat! I-am dezaprobat întotdeauna pe cei care-şi cumpără arme. Mi se părea un gest atât de primitiv.

— Ce-o să facem?

Leila încerca să rămână calmă.

— O să ieşim de-aici, răspunse Tanner. Împuşcăturile vin din pădure. Cel care trage nu ştie dacă avem sau nu arme. N-o să tragă din faţa casei... cel puţin eu nu cred. Pe Orchard trec maşini destul de des... O să ne îngrămădim în camionetă şi ieşim dracului de-aici.

— Eu o să deschid uşa, zise Osterman.

— Ai fost o dată erou în după-amiaza asta. E rândul meu... dacă ne sincronizăm mişcările, nu-i nici o problemă. Uşa de la garaj se ridică repede.

Se strecurară în garaj. Copiii se întinseră în spatele camionetei, între valize, înghesuiţi, dar protejaţi. Leila şi Ali se ghemuiră pe podea, în spatele scaunului din faţă. Osterman se instala la volan, iar Tanner, postat lângă uşa garajului, era pregătit s-o ridice.

— Dă-i drumul. Porneşte!

El urma să aştepte până când motorul se ambala la maximum, apoi ar fi deschis uşa şi-ar fi sărit în camionetă. Nu era nici o problemă. Maşina ar fi trecut pe lângă micul Triumph şi-ar fi luat uşor curba, pentru a ţâşni în jos pe alee.

— Dă-i drumul, Bernie! Ce naiba, porneşte!

Însă Osterman deschise uşa şi coborî. Se uită lung la Tanner.

— Motorul e mort.

Tanner învârti cheia în contactul. Triumph-ului. Motorul nu reacţiona. Osterman împinse capota camionetei şi-i făcu semn lui John. Cei doi se uitară la motor la flacăra unui chibrit aprins de Tanner. Toate firele fuseseră tăiate.

— Uşa garajului se deschide de afară? întrebă Bernie.

— Da. Dacă nu-i încuiată.

— Era?

— Nu.

— N-am fi auzit dacă era deschisă?

— Cu ploaia asta, probabil că nu.

— Atunci, s-ar putea să fie cineva aici.

Cei doi se uitară spre uşa băii. Era închisă. Era singura ascunzătoare posibilă din garaj.

— Hai să-i scoatem de-acolo, şopti Tanner.

Ali, Leila şi copiii se întoarseră în casă. Bernie şi John se uitară prin garaj, căutând obiecte ce-ar fi putut servi drept arme. Tanner luă un topor ruginit; Osterman, o furcă. Se apropiară de uşa închisă.

Tanner îi făcu semn lui Bernie s-o deschidă. Apoi se repezi înăuntru, cu lama toporului în faţa lui.

Încăperea era pustie. Dar pe perete, mâzgălită cu vopsea neagră, se vedea litera grecească **Ω**.

25

Tanner le ceru tuturor, să coboare în pivniţă. Ali şi Leila o luară pe scări în jos, cu copiii în braţe, încercând fără succes să le dea impresia că se jucau. Tanner îl opri pe Osterman la uşa din capul scării.

— Hai să instalăm nişte obstacole!

— Crezi c-o să se ajungă până acolo?

— Nu vreau să-mi asum riscuri.

Cei doi se furişară pe sub pervazurile ferestrelor şi împinseră trei fotolii grele, două suprapuse, iar al treilea într-o parte, lângă uşă. Apoi se strecurară către fiecare fereastră, fără să fie văzuţi, ca să verifice încuietorile de la geamuri.

În bucătărie, Tanner luă o lanternă şi o puse în buzunar. Mutară împreună masa din plastic lângă uşa ce dădea afară. Tanner împinse scaunele din

aluminiu, fixând stinghia unuia dintre ele sub clanţa uşii.

— Nu e bine, spuse Bernie. În felul ăsta, ne blochezi în casă. Trebuia să ne gândim cum să plecăm de-aici!

— *Tu* te-ai gândit?

În lumina slabă, Osterman vedea numai silueta lui Tanner. Dar îi simţea disperarea din voce.

— Nu. Nu, nu m-am gândit. Dar trebuie să *încercăm*!

— Ştiu. Până atunci, trebuie să ne luăm toate măsurile de precauţie... Nu ştim ce-i afară. Câţi sunt sau unde sunt.

— Atunci, să terminăm treaba.

Cei doi se furişară spre capătul îndepărtat al bucătăriei, dincolo de cămară, către intrarea în garaj. Uşa dinspre exterior a acestuia fusese încuiată, dar, ca o măsură suplimentară de siguranţă, proptiră ultimul scaun de bucătărie sub clanţă, apoi se strecurară înapoi în hol. Îşi luară armele improvizate – toporul şi furca – şi coborâră în pivniţă.

Se auzea zgomotul ploii torenţiale căzând pe ferestrele mici, dreptunghiulare, aflate la nivelul solului de deasupra pivniţei. Fulgere sporadice luminau pereţii din beton de zgură. Tanner vorbi:

— Aici e uscat. Suntem în siguranţă. Oricine s-ar afla afară, e ud până la piele şi nu poate sta acolo toată noaptea... E sâmbătă. Ştiţi cum patrulează maşinile poliţiei în week-end. Or să vadă că nu e lumină în casă şi-or să vină să verifice.

— De ce-ar face-o? întrebă Ali. Şi-ar putea închipui că am ieşit să cinăm în oraş...

— Nu după ce s-a întâmplat noaptea trecută. MacAuliff a spus clar că o să supravegheze casa. Patrulele lui nu pot vedea în curtea din spate, dar vor observa faţada casei. Sunt obligaţi... Uite.

Tanner o luă de cot pe soţia sa şi-o conduse către singura fereastră din faţă, aflată deasupra solului, lângă treptele de piatră de la intrare. Ploaia şiroia pe geam; era greu să se vadă ceva. Nici măcar stâlpul de iluminat de pe Orchard Drive nu era tot timpul vizibil. Tanner scoase lanterna din buzunar şi-i făcu semn lui Osterman.

— După cum îi spuneam lui Ali, MacAuliff mi-a promis azi-dimineaţă că-şi va pune oamenii să supravegheze casa. Şi el are de gând s-o facă. Nu mai are nevoie de necazuri... O să stăm pe rând la fereastra asta. În felul ăsta, nimeni n-o să-şi obosească ochii şi n-o să aibă vedenii. De îndată ce unul dintre noi zăreşte maşina poliţiei, îi facem semne cu lanterna. Or să le vadă şi-or să oprească.

— E bine, zise Bernie. E foarte bine! Trebuia să-mi fi spus asta sus.

— Nu eram sigur. E ciudat, însă nu-mi aminteam dacă se vede în stradă de la fereastra asta. Am curăţat pivniţa asta de-o sută de ori, dar nu eram sigur.

Le zâmbi.

— Deja mă simt mai bine, spuse Leila, încercând să le insufle şi celorlalţi încrederea lui John.

— Ali, tu faci primul schimb. Câte cincisprezece minute fiecare. Bernie, tu şi cum mine o să ne deplasăm între celelalte ferestre. Leila, vrei să stai tu cu Janet?

— Eu ce să fac, tati? întrebă Raymond. Tanner îşi privi fiul, mândru de el.

— Stai la fereastra din faţă cu mama. Tu o să fii permanent acolo. Uită-te după maşina poliţiei.

Tanner şi Osterman începură să patruleze între cele două ferestre care dădeau în spatele casei şi cea laterală. După cincisprezece minute, Leila o înlocui pe Ali la fereastra din faţă. Ali găsi şi o pătură veche, din care făcu o mică saltea pentru Janet. Băiatul rămase cu Leila la geam, ştergându-l din când în când cu mâna, de parcă ar fi putut îndepărta apa ce curgea pe partea cealaltă.

Nimeni nu vorbea; răpăiala ploii şi rafalele de vânt păreau să se înteţească. Veni rândul lui Bernie să se posteze la fereastra din faţă. În timp ce lua lanterna de la soţia lui, o strânse câteva clipe în braţe.

Îşi făcu şi Tanner schimbul, iar Ali veni în locul lui. Nimeni nu spunea lucrul ăsta, dar începeau să-şi piardă speranţa. Dacă MacAuliff patrula prin zonă, concentrat asupra proprietăţii lui Tanner, părea absurd ca o maşină a poliţiei să nu fi trecut pe-acolo de mai bine de o oră.

— Uite-o! Uite-o, tati! Vezi lumina roşie?

Tanner, Bernie şi Leila alergară la fereastră, lângă Alice şi băiat. Ali aprinsese lanterna şi o agita în toate părţile. Maşina poliţiei încetinise. De-abia se mişca, dar nu se oprea.

— Dă-mi lanterna!

Tanner ţinu fasciculul nemişcat, până când reuşi să vadă, slab, dar sigur, silueta înceţoşată a maşinii albe prin perdeaua de apă. Apoi mişcă lanterna vertical, cu repeziciune.

Oricine ar fi fost la volan nu putea să nu fi observat lumina. Fasciculul trebuia să fi trecut prin geamul maşinii atrăgând atenţia şoferului.

Dar maşina poliţiei nu se opri. Ajunse în dreptul aleii, apoi se îndepărtă încet.

Tanner stinse lanterna, nedorind să se întoarcă şi să vadă feţele celorlalţi. Bernie vorbi încet:

— Nu-mi place asta.

— Trebuia s-o fi văzut. *Trebuia*!

Ali îşi ţinu fiul, care continua să se uite pe fereastră.

— Nu-i obligatoriu, minţi John Tanner. Afară e o vreme cumplită. Poate că geamurile de la maşina lui sunt la fel de aburite ca şi ale noastre. Poate chiar mai mult. Geamurile maşinilor se înceţoşează uşor. O să se întoarcă. Data

viitoare o să fim pregătiţi. Data viitoare, o să fug afară.

— Cum? întrebă Bernie. N-ai ajunge la timp. Am îngrămădit mobilă în faţa uşii.

— O să ies pe fereastra asta.

Tanner măsură spaţiul în minte. Era mult prea mic. Ce uşor rostea minciunile!

— Eu mă pot strecura pe-acolo, tati!

Băiatul avea dreptate. Poate că vor fi nevoiţi să-l trimită pe el. Dar ştia că n-ar fi făcut-o. N-ar fi putut. Oricine s-ar fi aflat în maşina poliţiei văzuse lumina lanternei şi nu se oprise.

— Să ne întoarcem la ferestre. Leila, tu stai aici. Ali, vezi ce face Janet. Mi se pare că a adormit.

Tanner ştia că trebuia să-i menţină activi, chiar dacă agitaţia lor era fără rost. Fiecare avea gândurile sale, propria teamă.

Se auzi zgomotul asurzitor al unui tunet. Un fulger lumină pivniţa.

— Johnny! Osterman se afla lângă fereastra din stânga care dădea în spate. Vino încoace!

Tanner alergă spre Osterman şi se uită afară. Printre rafalele de ploaie, văzu un scurt fascicul vertical de lumină, ridicându-se din pământ. Se mişca dinspre capătul îndepărtat al peluzei, dincolo de piscină, lângă pădure. Lumina se legăna încet, intermitent. Apoi, un fulger lumină silueta care ţinea lanterna. Cineva venea spre casă.

— Cineva se teme să nu cadă în piscină, şopti Bernie.

— Ce este?

Vocea încordată a lui Ali se auzea dinspre salteaua improvizată, unde stătea cu fiica sa.

— E cineva afară, răspunse Tanner. Toată lumea să stea absolut nemişcată... Ar putea fi... foarte bine. Ar putea fi poliţia.

— Sau cel care a tras în noi! O, Doamne!

— Şşt. Taci!

Leila plecă de lângă fereastra din faţă şi se duse lângă Alice.

— Nu sta la geam, Bernie!

— Se apropie. Înconjură piscina.

Cei doi bărbaţi se retraseră spre părţile laterale ale ferestrei. Omul de afară purta un poncho larg, iar pe cap avea o glugă. În timp ce se apropia de casă, stinse lanterna.

Deasupra lor, prizonierii auziră zgomotul uşii de la bucătărie, apoi cel al unui corp izbindu-se de lemnărie. Bubuiturile încetară curând şi nu se mai auzi decât ploaia. Silueta se îndepărtă de la uşa bucătăriei, iar Tanner, văzu, din locul în care stătea, lumina lanternei mişcându-se în sus şi-n jos. Apoi dispăru la capătul îndepărtat al casei, lângă garaj.

— Bernie! Leila se ridică în picioare, lângă Alice şi fată. Uite! Acolo!

Prin fereastra din dreptul ei se vedeau razele intermitente ale altei lanterne. Deşi era departe, lumina era puternică; se apropia într-un balans rapid. Cel care ţinea în mână lanterna venea în fugă spre casă.

Deodată, lumina dispăru şi din nou rămaseră doar ploaia şi fulgerele din jur. Tanner şi Osterman se duseră la fereastra laterală, fiecare pe câte-o parte şi priviră cu prudenţă afară. Nu vedeau pe nimeni, nici o siluetă, nimic în afara ploii ce cădea în rafale împrăştiate de vânt.

Se auzi un trosnet puternic dinspre capul scărilor. Apoi altul, mai ascuţit – lemn izbindu-se de lemn. Tanner se duse către scară. Încuiase uşa pivniţei, dar lemnul era subţire; o lovitură zdravănă ar fi smuls-o din balamale. Ridică toporul, pregătit să atace pe oricine ar fi coborât pe scară.

Tăcere.

Din casă nu se mai auziră zgomote. Deodată, Alice Tanner ţipă. O mână masivă ştergea geamul ferestrei din faţă. Fasciculul unei lanterne puternice străpunse întunericul. Cineva se lăsase pe vine în spatele luminii, cu faţa ascunsă de o glugă...

Tanner alergă spre soţia şi fiica sa, ridicând copilul de pe pătură.

— Înapoi! Lipiţi-vă de perete!

Cizma străinului sparse geamul şi cioburile zburară în toate direcţiile. Loviturile continuară. Noroi, cioburi şi aşchii de lemn aterizară în pivniţă. Ploaia pătrundea prin fereastra spartă. Cei şase prizonieri se îngrămădiră lângă peretele din faţă, în timp ce lumina lanternei mătura podeaua, peretele şi scările.

Ceea ce urmă îi încremeni de groază.

Ţeava unei puşti apăru la marginea ferestrei şi o rafală asurzitoare de gloanţe lovi podeaua şi peretele din spate. Praful de beton începu să se rotească în aerul pivniţei; în lumina puternică a lanternei, păreau nişte nori învolburaţi de ceaţă. Rafalele începură din nou, cumplite, trase la întâmplare. Fostul infanterist Tanner pricepu ce se întâmplase. Al doilea încărcător fusese fixat la o puşcă automată.

Apoi patul altei puşti sparse geamul ferestrei din spate, în stânga, aflată exact în faţa lor. Un fascicul lat lumină grupul de fiinţe umane lipite de perete. Tanner îşi văzu soţia strângând-o în braţe pe fiica lor, protejând-o cu trupul ei şi se simţi copleşit de furie.

Alergă la fereastră, răsucind toporul către geamul spart şi silueta ghemuită din dreptul lui. Individul sări înapoi; gloanţele se loviră de tavan, deasupra ţestei lui Tanner. Acum era luminat de fasciculul ce pătrundea prin fereastra din faţă. S-a terminat, îşi zise John. Totul avea să se încheie pentru el. Însă Bernie răsucise cu furca ţeava puştii, deviind gloanţele din direcţia lui Tanner. Directorul de ştiri se strecură înapoi lângă soţie şi copii.

— Treceţi aici! strigă el, împingându-i spre zidul din fund, dinspre garaj.

Janet ţipa tot timpul.

Bernie înşfacă încheietura soţiei lui şi o trase către un colţ al pivniţei. Fasciculele luminoase se încrucişară. Urmară alte împuşcături; aerul era plin de praf; devenise imposibil de respirat.

Brusc, lumina de la fereastra din spate dispăru; cea din faţă îşi continua căutarea la întâmplare. A doua puşcă îşi schimbă poziţia. Apoi, de la fereastra laterală se auzi altă izbitură şi zgomotul de geam spart. Fasciculul lat de lumină străluci din nou, orbindu-i. Tanner îşi trase soţia şi fiul lângă colţul îndepărtat de lângă scări. Urmară nenumărate împuşcături; Tanner simţea-vibraţiile gloanţelor înfigându-se în zid, deasupra şi în jurul lui.

Foc încrucişat!

Apucă strâns coada toporului, apoi se năpusti înainte, printre împuşcături, înţelegând perfect că orice glonţ l-ar fi putut răpune. Dar nu înainte de a-şi atinge ţinta. Nimic nu-l mai putea împiedica!

Ajunse la fereastra laterală şi repezi toporul în diagonală prin ea. Se auzi un ţipăt ascuţit şi sângele ţâşni prin deschizătură împroşcând faţa şi braţele lui Tanner.

Puşca de la fereastra din faţă încercă să ţintească în direcţia lui John, dar era imposibil. Gloanţele loveau podeaua. Osterman alergă spre trăgătorul rămas pe poziţie, ţinând furca la nivelul umărului. În ultimul moment, o aruncă prin geamul spart al ferestrei, de parcă ar fi fost o suliţă. Un strigăt de durere; rafalele încetară.

Tanner se sprijini de peretele de sub fereastră. În lumina fulgerelor, văzu sângele curgând pe podea.

Trăia, iar asta era extraordinar.

Se întoarse la soţie şi copii. Ali o ţinea în braţe pe Janet, care continua să ţipe. Băiatul îşi întorsese faţa la perete şi nu se putea opri din plâns.

— Leila! Iisuse, Doamne Sfinte! *Leila*!

Răcnetul isteric al lui Bernie prevestea ce era mai rău.

— Sunt aici, zise calm Leila. N-am păţit nimic, iubitule. Tanner o găsi pe Leila lângă zidul din faţă. Nu-i ascultase ordinul de-a se mişca de-acolo.

Apoi Tanner văzu ceva ce-i biciui nervii întinşi la maximum. Leila purta o broşa mare, verzuie, pe care n-o observase până atunci. Acum o vedea limpede, fiindcă strălucea în întuneric. Avea irizaţii – una din acele bijuterii ce se vând în magazinele de modă. Era imposibil să n-o remarci în întuneric.

Licărul vag al unui fulger lumină peretele în jurul ei. Tanner nu era sigur, ci aproape sigur: nu se vedeau urme de gloanţe lângă ea.

Tanner îşi cuprinse soţia şi fata cu un braţ, iar cu celălalt acoperi capul fiului său. Bernie alergă spre Leila şi o îmbrăţişa. Vaietul unei sirene se auzi printre zgomotele furtunii, adus de rafalele de vânt prin ferestrele sparte.

Rămaseră nemişcaţi, cu forţele secătuite. Câteva minute mai târziu, auziră voci şi bătăi la uşa din faţă.

— Tanner! Tanner! Deschide uşa!

El îşi lăsă fiul şi soţia şi se duse la fereastra spartă din fată.

— Suntem aici. Suntem aici, jigodii împuţite!

26

Tanner îi văzuse de multe ori pe cei doi poliţişti în oraş, dirijând traficul şi patrulând în maşini prevăzute cu staţii radio, dar nu le cunoştea numele. Fuseseră angajaţi cu mai puţin de un an în urmă şi erau mai tineri decât Jenkins şi McDermott.

Acum, el ataca. Îl împinse cu violenţă pe primul poliţist în peretele holului. Sângele de pe mâinile lui murdări haina de ploaie a ofiţerului. Colegul lui alergase la pivniţă, după ceilalţi.

— Ce naiba, dă-mi drumul!

— *Ticălos* împuţit! *Jigodie ordinară*! Puteam să... *era* cât pe ce să fim ucişi acolo jos! Toţi! Soţia mea! Copiii mei! *De ce-ai făcut asta*? Să-mi răspunzi, dar repede!

— Ce dracu', dă-mi drumul! Ce răspuns vrei, pentru numele lui Dumnezeu?

— Ai trecut pe lângă casa asta acum o jumătate de oră! Ai văzut lanterna şi ai plecat! Ai fugit de-aici!

— Eşti nebun! Eu şi Ronnie eram în capătul de nord! Am primit un mesaj, să venim încoace acum vreo cinci minute. Un tip pe nume Scanlan a auzit împuşcături...

— Cine-i în cealaltă maşină? Vreau să ştiu cine-i în cealaltă *maşină*!

— Dacă-ţi iei mâinile de pe mine, o să vă aduc programarea traseelor. Am uitat cine e – dar ştiu *unde* sunt. Sunt pe Apple Drive. A fost un jaf acolo.

— Familia Cardone stă pe Apple Drive!

— Nu la casa lor. O ştiu pe aia. La Needham. Un cuplu de bătrâni.

Ali apăru în hol dinspre scări, ţinând-o pe Janet în braţe. Fata vomita şi respira greu. Ali plângea încet, legănându-şi fata în braţe.

Băiatul lor le urma îndeaproape, cu faţa murdară de praf şi mânjită de lacrimi. Soţii Osterman veneau ultimii. Bernie o ţinea pe Leila de mijloc, ajutând-o să urce scările. O strângea atât de tare, de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea drumul.

Al doilea poliţist ajunse încet în pragul uşii. Expresia de pe chipul lui îl surprinse pe celălalt ofiţer.

— Sfântă Fecioară, zise el încet. În pivniţă parcă a fost măcel... Pe crucea mea dacă pricep cum au scăpat cu viaţă.

— Sună-l pe MacAuliff. Cheamă-l încoace.

— Telefonul e mort, spuse Tanner, conducând-o pe Ali cu blândeţe spre canapeaua din camera de zi.

— O să-l chem prin staţie.

Poliţistul numit Ronnie se duse spre uşa din faţă.

— N-o să-i vină să creadă, zise el calm.

Colegul lui luă un fotoliu pentru Leila. Ea se prăbuşi în el şi începu să plângă pentru prima dată. Din spatele ei, Bernie se aplecă şi-i mângâie părul. Raymond se ghemui lângă tatăl lui, în faţa mamei şi a surorii sale. Era atât de terorizat încât nu putea decât să se uite la chipul lui John.

Poliţistul se duse spre scara pivniţei. Fără îndoială voia să coboare, nu atât din curiozitate, cât mai ales pentru a nu tulbura scena de familie din camera de zi.

Uşa se deschise şi al doilea poliţist pătrunse în casă.

— I-am spus lui Mac. A prins mesajul pe frecvenţa staţiei din maşina lui. Iisuse, să-l fi auzit. E pe drum.

— Cât durează? întrebă Tanner de pe canapea.

— Nu mult, domnule. Locuieşte la vreo doisprezece kilometri de aici şi drumurile sunt mizerabile. Dar după felul cum vorbea, o să fie aici cât ai clipi din ochi.

— Am postat o duzină de oameni în jurul proprietăţii, iar doi oameni vor sta în casă. Unul, la parter, celălalt la etaj. Nu ştiu ce-aş mai putea face.

MacAuliff se afla cu Tanner în pivniţă. John voia să discute între patru ochi cu căpitanul de poliţie.

— Ascultă-mă! Cineva, unul dintre oamenii *dumitale*, a trecut pe lângă casa asta şi a refuzat să se oprească! Sunt convins că a văzut lumina lanternei! A văzut-o şi a plecat mai departe!

— Nu cred asta. Am verificat. Nimeni din maşinile de patrulare n-a remarcat ceva deosebit în zona asta. Ai văzut programarea traseelor. Locul ăsta e marcat pentru a fi supravegheat cu maximă atenţie.

— Eu *am văzut* maşina poliţiei plecând!... Unde-i Jenkins? McDermott?

— E ziua lor liberă. Am de gând să-i chem înapoi la treabă.

— E ciudat că sunt liberi în week-end, nu?

— Oamenii mei sunt liberi în week-end prin rotaţie. Sfârşitul de săptămână e foarte bine acoperit. Exact cum a stabilit Consiliul municipal.

Tanner observă tonul de autojustificare din vocea lui MacAuliff.

— Mai trebuie să faci ceva.

MacAuliff nu-l asculta. Inspecta zidurile curţii de beton, îşi aplecă trupul imens şi culese câteva gloanţe de plumb de pe podea.

— Vreau să se ridice toate probele de aici şi să fie trimise la analiză. O să apelez la FBI dacă la Newark nu se poate... Ce ziceai?

— Ar mai fi ceva. Un lucru foarte important pe care numai noi doi îl putem face.

— Ce anume?

— O să mergem să căutăm un telefon, iar dumneata o să suni în două locuri.

— La cine?

MacAuliff pusese întrebarea, deoarece Tanner făcuse câţiva paşi spre scara pivniţei, să se asigure că nu-i asculta nimeni.

— La familiile Cardone şi Tremayne. Vreau să ştiu unde sunt. Unde *au fost*.

— Ce dracu'...!

— Fă cum ţi-am spus!

— Crezi că...

— Nu cred *nimic*! Vreau doar să ştiu unde sunt... Să zicem că sunt încă îngrijorat de soarta lor.

Tanner porni spre scări, dar MacAuliff rămase nemişcat în mijlocul încăperii.

— Stai puţin! Vrei să dau telefoanele alea şi pe urmă să fac verificări. În regulă, o s-o fac... Acum e rândul meu. Dumneata mă calci pe nervi. Îmi agravezi ulcerul. Ce dracu' se întâmplă? Afacerea asta pute prea tare şi nu-mi convine deloc! Dacă dumneata şi prietenii dumitale aveţi necazuri, veniţi şi spuneţi-mi clar! Nu pot să fac nimic dacă nu ştiu încotro s-o iau. Şi-ţi mai spun ceva – MacAuliff coborî vocea şi îşi îndreptă arătătorul spre directorul de ştiri, ţinându-se cu cealaltă mână de burtă – n-am de gând să-mi pătez dosarul din cauza figurilor dumitale. N-o să admit un măcel pe teritoriul meu, pentru că dumneata nu-mi dezvălui ce-ar trebui să ştiu, ca să preîntâmpin aşa ceva!

Tanner rămase unde se afla, cu un picior pe treapta de jos. Privea şi stătea în cumpănă. Putea să-i spună imediat, îşi zise.

— În regulă... Omega... Ai auzit de Omega?

Tanner se uita atent la ochii lui MacAuliff, încercând să sesizeze şi cea mai slabă reacţie.

— Scuză-mă, am uitat. Dumneata nu eşti verificat pentru Omega, nu-i aşa?

— Ce dracu' tot spui acolo?

— Întreabă-l pe Jenkins. Poate că o să afli mai multe de la el... Hai, să mergem.

MacAuliff dădu trei telefoane din maşina de poliţie. Informaţiile primite erau clare, exacte. Familiile Tremayne şi Cardone nu se aflau nici acasă, nici în împrejurimi.

Soţii Cardone se găseau în Rockland County, lângă New York. Ieşiseră să cineze, spunea menajera; iar dacă poliţistul i-ar fi găsit, era atât de amabil să le spună să sune acasă? Primiseră un mesaj urgent din Philadelphia.

Deoarece Virginia era bolnavă, cuplul Tremayne se dusese la doctorul din Ridge Park. Acesta confirmase vizita lor la cabinet. Era sigur că plecaseră la New York. De fapt, el le recomandase o cină în doi şi un spectacol. Recidiva bolii doamnei Tremayne era în primul rând de natură psihică. Trebuia să-şi scoată cu totul din minte întâmplarea de la gara Lassiter.

Totul era atât de exact, îşi zise Tanner. Atât de bine pus la punct prin intermediari sau terţe părţi.

Totuşi, nici unul din cupluri nu avea o motivaţie întemeiată.

Şi, în vreme ce Tanner trecea în revistă evenimentele din pivniţă, îşi dădu seama că una din persoanele ce încercaseră să-i ucidă ar fi putut fi o femeie.

Fassett îi spusese că Omega era constituită din ucigaşi şi fanatici. Bărbaţi şi femei.

— Ăsta-i răspunsul pentru dumneata.

Cuvintele lui MacAuliff întrerupseră şirul gândurilor lui Tanner.

— O să-i verificăm după ce se întorc. E uşor de controlat ce ne vor spune... după cum ştii.

— Da... Da, sigur. Să mă suni după ce vorbeşti cu ei.

— Nu-ţi promit. O s-o fac dacă o să consider că trebuie să afli.

Sosi mecanicul, să repare automobilele. Tanner îl conduse prin bucătărie în garaj şi-i urmări expresia de pe chip în vreme ce inspecta firele tăiate.

— Ai avut dreptate, domnule Tanner. Toate contactele sunt întrerupte. O să fac nişte legături provizorii şi mai târziu le vom definitiva la atelier. Cineva ţi-a jucat o festă urâtă.

Întors în bucătărie, Tanner îi găsi acolo pe soţii Osterman şi pe soţia lui. Copiii erau sus, în camera lui Raymond, unde unul dintre poliţiştii lui MacAuliff acceptase să stea şi să le ţină companie şi să se joace cu ei, având grijă să fie cuminţi cât timp cei mari stăteau de vorbă.

Osterman era ferm pe poziţie. *Trebuia* să plece din Saddle Valley, să ajungă la Washington. După ce camioneta avea să fie reparată, ei urmau să

plece, dar nu cu maşina, ci până la Aeroportul Kennedy, ca să ia un avion. N-aveau încredere în taxiuri sau limuzine închiriate. Nu i-ar fi dat nici o explicaţie lui MacAuliff; pur şi simplu s-ar fi suit în maşină şi-ar fi plecat. MacAuliff n-avea nici un drept legal să-i reţină.

Tanner stătea lângă Ali, vizavi de soţii Osterman şi o ţinea de mână. De două ori, Bernie şi Leila aproape că-l somaseră să-i explice totul soţiei sale şi de fiecare dată Tanner spusese că avea s-o facă între patru ochi.

Soţii Osterman păreau să fi înţeles acest lucru.

Nu însă şi Ali, motiv pentru care John o ţinea de mână. Şi ori de câte ori vorbea Leila, Tanner îşi amintea de broşa ei strălucind în întunericul din pivniţă şi de zidul neatins de gloanţe din spatele ei.

Se auzi soneria de la uşa din faţă, iar John se duse să răspundă. Se întoarse zâmbind.

— Veşti din lumea reală. Au venit depanatorii de la telefoane.

Tanner nu se întoarse la locul lui. Conturul vag al unui plan începu să i se schiţeze încet în minte. Avea nevoie de Ali. Soţia lui se întoarse şi-l privi, citindu-i gândurile.

— Mă duc sus să văd ce fac copiii.

Plecă, iar Tanner se duse la masă. Îşi luă pachetul de ţigări şi-l puse în buzunarul de la cămaşă.

— Te duci să-i spui? întrebă Leila.

— Da.

— Spune-i totul. Poate că ea o să găsească vreo logică în această... Omega.

Bernie privea neîncrezător.

— Eu nu sunt în stare. Dumnezeu mi-e martor.

— Ai văzut semnul de pe perete. Bernie se uită ciudat la Tanner.

— Am văzut un semn pe perete.

— Scuză-mă, domnule Tanner. Poliţistul ce făcea de pază la parter stătea în uşa bucătăriei. Oamenii de la telefoane vor să te vadă. Sunt în biroul dumitale.

— Bine. Vin acum.

Se întoarse către Bernie Osterman.

— O să încerc să-ţi împrospătez memoria. Semnul pe care l-ai văzut era litera grecească Omega.

Ieşi în grabă pe uşa bucătăriei şi se duse în camera de lucru. Afară, norii negri pluteau ameninţători, iar ploaia, deşi se mai domolise, continua să cadă în rafale. În cameră era aproape întuneric; doar veioza de pe birou împrăştia puţină lumină.

— Domnule Tanner. Vocea venea din spate şi el se întoarse. Era omul pe care-l chema Cole, îmbrăcat cu bluza albastră a companiei telefonice, privindu-l cu atenţie. Alt bărbat stătea lângă el. Te rog să nu ridici vocea.

Tanner era atât de şocat încât îşi pierdu controlul. Se repezi la agent.

— Ticălosule!...

Fu oprit de cei doi. Aceştia îi răsuciră braţele la spate, lipite de talie. Cole îl înşfacă de umeri şi vorbi precipitat:

— Te rog! Ştiu prin ce-ai trecut! Nu mai putem face nimic, dar te asigurăm că s-a terminat! S-a *terminat* totul, domnule Tanner! Omega a fost demascată!

— Nu-mi spuneţi nimic! Ticăloşilor! Ticăloşi ordinari! Voi nu existaţi! Nimeni n-a auzit de Fassett! Telefoanele voastre sunt deconectate! Voi...

— A trebuit să plecăm repede! îl întrerupse agentul. Am fost nevoiţi să abandonăm ambele posturi. N-aveam de ales. Ţi se va explica totul.

— Nu cred o iotă din ce-mi spui!

— Ascultă-mă! Iei mai târziu o hotărâre, dar acum *ascultă*. Fassett e la mai puţin de trei kilometri de aici, punând cap la cap ultimele elemente. El şi cei de la Washington se apropie tot mai mult. Până mâine dimineaţă o să capturăm Omega.

— Ce Omega? Ce Fassett? Am sunat la Washington! Am vorbit la McLean, Virginia!

— Ai vorbit cu un tip numit Dwight. Formal, e superiorul lui Andrews, da' nu şi în realitate. Dwight n-a fost autorizat să se ocupe de Omega. A verificat la serviciile sub acoperire, iar mesajul a ajuns la director. Nu exista altă soluţie decât negarea, domnule Tanner. În astfel de cazuri, negăm întotdeauna. *Trebuie* s-o facem.

— Unde sunt paznicii de-afară? Ce s-a întâmplat cu faimoasa voastră supraveghere electronică? Cu trupele voastre de şoc, care n-ar fi permis să fim atacaţi?

— Ţi se poate explica totul... Eu n-o să te mint. Se fac greşeli. O imensă eroare, dacă vrei. Nu le putem niciodată compensa, ştim asta. Dar nici n-am mai avut de-a face până acum cu o organizaţie ca Omega. Esenţial e că obiectivul se află acum în faţa noastră. Suntem cu ochii pe ţintă!

— Astea-s prostii! Esenţial e că soţia şi copiii mei au fost la un pas de moarte!

— Uite. Uită-te la asta.

Cole scoase un mic disc metalic din buzunar. Colegul lui eliberă braţele lui Tanner.

— Haide, ia-l. Priveşte-l cu atenţie.

Tanner luă obiectul în mână şi-l întoarse spre lumină. Văzu că era corodat, cu suprafaţa găurită.

— Ei şi?

— Ăsta-i unul dintre discurile miniaturizate. Agentul de coroziune e un acid. S-a picurat acid pe el, ca să-l distrugă. Discurile din toate camerele au fost stricate în felul ăsta. N-am reuşit să auzim nimic.

— Cum puteau fi găsite?

— Cu aparatură adecvată, e destul de uşor. Nu există nici o urmă pe ele, nici o amprentă. Asta e Omega, domnule Tanner.

— Cine e?

— Nici măcar nu ştiu. Doar Fassett ştie. El ţine totul sub control. El e cel mai bun, de pe trei continente. Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe secretarul de stat. Pe preşedinte, dacă vrei. Nu se va mai întâmpla nimic rău în casa asta.

John Tanner respiră adânc de câteva ori şi se uită la agent.

— Îţi dai seama că nu mi-ai explicat tot.

— Ţi-am spus. Mai târziu.

— Nu-i de-ajuns!

Cole îl privi întrebător pe Tanner.

— Ai altă soluţie?

— Să-l chem pe poliţistul ăla aici şi să încep să ţip.

— La ce ţi-ar folosi? Ai câştiga câteva ceasuri de linişte. Cât crezi că ar dura?

Tanner trebuia să-i mai pună o întrebare. Oricare ar fi fost răspunsul, nu mai conta. Planul din mintea lui John Tanner începea să se cristalizeze. Dar Cole n-avea să ştie asta.

— Ce mi-a rămas de făcut?

— Nimic. Absolut nimic.

— De câte ori spuneţi voi asta, mortierele încep să lovească plaja.

— Nu mai sunt mortiere. S-a terminat.

— Înţeleg. S-a terminat... În regulă. Eu... nu fac... nimic. Pot să mă întorc acum la soţia mea?

— Sigur.

— Apropo, telefonul s-a reparat?

— Da.

Directorul de ştiri porni încet spre hol, simţind împunsătura durerii din braţe.

Nu mai putea avea încredere în nimeni.

Trebuia să forţeze singur mâna lui Omega.

27

Stătea pe marginea patului şi asculta relatarea soţului ei. Erau momente când se întreba dacă nu-şi pierduse minţile. Ştia că oameni ca soţul ei, care lucrau mult timp în condiţii de stres, puteau să clacheze psihic. Îi putea înţelege pe maniacii nocturni, avocaţi şi agenţi de bursă în pragul dezastrului iminent, chiar şi tendinţa irezistibilă a lui John de a îmbunătăţi ceea ce nu se putea îmbunătăţi. Totuşi, ce-i spunea el acum depăşea puterea ei de înţelegere.

— De ce-ai fost de acord? îl întrebă ea.

— Pare ciudat, însă am fost prins în capcană. N-aveam de ales. Trebuia să merg până la capăt.

— Tu te-ai oferit! zise ea.

— Nu chiar. De îndată ce am acceptat ca Fassett să-mi dezvăluie numele, am semnat o depoziţie sub jurământ prin care deveneam pasibil de pedeapsă, în temeiul Actului de Securitate Naţională. După ce am aflat cine erau ei, am fost ca şi agăţat. Fassett ştia că aşa o să fie. Era imposibil să am în continuare relaţii normale cu ei. Şi dacă n-aş fi făcut-o, aş fi încălcat înţelegerea şi aş fi fost pus sub acuzare.

— Ce cumplit, spuse Ali încet.

— „Imoral” e mai aproape de adevăr.

Îi vorbi despre episoadele succesive cu Ginny şi Leila, de lângă piscină. Şi cum îl urmase Dick Tremayne în garaj. În sfârşit, cum Bernie începuse să-i spună ceva, chiar înainte ca ţipetele lui Janet să scoale toată casa.

— Nu ţi-a mai spus despre ce era vorba?

— A zis că nu voia decât să-mi oferte bani pentru investiţii, îi acuzasem

pe amândoi că făceau parte din Omega... Apoi, el mi-a salvat viaţa.

— Nu. Stai puţin. Ali se aplecă în faţă. Când tu ai ieşit să iei umbrelele şi noi ne uitam la tine cum stăteai în ploaie... pe urmă s-au auzit împuşcăturile şi ne-am speriat cu toţii... eu am încercat să ies afară, dar Leila şi Bernie m-au oprit. Aşa că am ţipat şi am încercat să fug. Leila – nu Bernie – mă ţinea lângă perete. Deodată s-a uitat la Bernie şi-a zis: „Poţi să te duci, Bernie! E în regulă, Bernie!”... Din câte am înţeles, i-a dat un ordin.

— O femeie nu-şi trimite soţul în faţa plutonului de execuţie.

— La asta mă gândeam şi eu. Mă întrebam dacă eu aş avea curajul să te trimit... să-l ajuţi pe Bernie.

Pe urmă, Tanner îi spuse soţiei sale despre broşa şi despre zidul fără urme de gloanţe.

— Dar ei erau *în* pivniţă, dragul meu. Nu erau *afară*. Nu ei trăgeau în noi.

Ali tăcu. Amintirea acelei scene o copleşea. Nu mai putea vorbi despre ea. În schimb, îi relată istericalele lui Joe din camera de zi şi despre faptul că Betty Cardone îi urmărise prin fereastră.

— Deci aici am ajuns, zise el după ce Ali îşi încheie relatarea. Cu toate că nu prea ştiu unde.

— Dar bărbatul de la parter zicea că totul o să se termine.

— Mi-au spus o grămadă de lucruri... Dar care dintre ei o fi? Sau sunt toţi trei?

— Cine? întrebă ea.

— Omega. Trebuie să fie vorba despre cupluri. Ei operează în cupluri... Dar soţii Tremayne şi Cardone au fost gazaţi în maşină şi părăsiţi la Lassiter... Sau poate că nu-i adevărat?

Tanner îşi vârî mâinile în buzunare şi începu să se plimbe prin cameră. Se duse la fereastră şi se aplecă peste pervaz, privind spre peluza din faţa casei.

— Sunt mulţi poliţişti afară. Se plictisesc de moarte. Sunt sigur că n-au văzut pivniţa. Mă întreb...

Geamul se sparse. Tanner se răsuci, cu sângele ţâşnindu-i pe cămaşă. Ali ţipă şi alergă spre soţul ei, care căzu pe podea.

Se auziră mai multe împuşcături, dar niciuna nu mai lovi fereastra. Se trăgea afară.

Poliţistul de pe hol se năpusti pe uşă şi alergă spre Tanner; în câteva secunde, colegul lui de la parter intră în fugă, cu pistolul în mână. Afară se auzeau voci strigând. Veni şi Leila, icni de spaimă şi alergă spre Ali şi soţul ei prăbuşit la podea.

— Bernie! Fir-ar să fie, *Bernie*! Dar Osterman nu apăru.

— Puneţi-l pe pat! Răcni poliţistul de la etaj. Vă rog, doamnă, daţi-i drumul! Lăsaţi-mă să-l pun pe pat!

Îl auziră pe Osterman ţipând pe scări.

— Ce dracu’ s-a întâmplat? Intră în cameră. O, *Doamne*! O, Iisuse

Hristoase!

Tanner îşi recapătă cunoştinţa şi privi înjur. MacAuliff stătea în picioare, lângă doctor; Ali şedea pe pat. Bernie şi Leila se aflau la capul patului, încercând să-i zâmbească încurajator.

— O să te faci bine. Rana e foarte superficială, zise doctorul. Dureroasă, dar nimic serios. Cartilajul de la umăr, despre asta-i vorba.

— Am fost împuşcat?

— Ai fost împuşcat, admise MacAuliff.

— Cine m-a împuşcat?

— Nu ştim asta.

MacAuliff încerca să-şi ascundă mânia, dar până la urmă izbucni. Căpitanul nutrea convingerea fermă că era ignorat; că i se ascundeau nişte informaţii esenţiale.

— Dar uite ce-ţi spun: am de gând să-l interoghez pe fiecare dintre voi, chiar dacă o să dureze toată noaptea până când o să aflu ce se petrece aici. V-aţi purtat cu toţii prosteşte, iar eu n-o să admit asta!

— Rana e pansată, zise doctorul, punându-şi haina. Ai voie să te scoli şi să te plimbi de îndată ce simţi că poţi, numai s-o laşi mai moale, domnule Tanner. Nu e mai grav decât o tăietură adâncă. Ai pierdut foarte mult sânge.

Doctorul zâmbi şi dispăru rapid. N-avea de ce să mai stea. De îndată ce se închise uşa, MacAuliff interveni brusc:

— Vă rog să aşteptaţi cu toţii la parter, vă rog! Vreau să rămân singur cu domnu' Tanner.

— Domnule căpitan, tocmai a fost împuşcat, zise hotărât Bernie. Nu-l poţi interoga acum; n-o să-ţi permit.

— Sunt ofiţer de poliţie, într-o anchetă oficială; n-am nevoie de permisiunea dumitale. L-ai auzit pe doctor. Nu e rănit grav.

— Îi ajunge prin câte-a trecut! Ali îl privea ţintă pe MacAuliff.

— Îmi pare rău, doamnă Tanner. E necesar. Acum, dacă vreţi, vă rog...

— Nu, *nu* vrem!

Osterman plecă de lângă soţia sa şi se apropie de şeful poliţiei.

— Nu el trebuie interogat, ci *dumneata*. Toată afurisita dumitale de forţă poliţienească ar trebui luată la întrebări... Aş vrea să ştiu de ce n-a oprit maşina aia de patrulare, domnule căpitan! Ţi-am auzit explicaţia şi n-o accept!

— Continuă în acelaşi fel, domnule Osterman, şi-o să cer unui poliţist să te aresteze!

— Eu n-aş face asta...

— Nu mă pune la încercare! Am mai avut de-a face cu de-al de dumneata! Eu *am lucrat* la New York, ovreiule!

Osterman rămase nemişcat.

— Ce-ai spus?

— Nu mă provoca. Dumneata mă provoci!

— Las-o baltă! zise Tanner din pat. Nu mă deranjează, serios.

Rămas doar cu MacAuliff, Tanner se ridică în capul oaselor. Umărul îl durea, dar se putea mişca liber. MacAuliff se duse la capătul patului şi prinse tăblia cu ambele mâini. Vorbi calm:

— Acum vorbeşte. Îmi spui tot ce ştii sau te acuz de tăinuire de informaţii într-o tentativă de omor.

— Au încercat să *mă* ucidă.

— Tot omor e. O-m-o-r. Nu contează dacă victima eşti dumneata sau ticălosul ăla de evreu!

— De ce eşti atât de pornit? întrebă Tanner. Spune-mi! Ar trebui să mă rogi în genunchi. Eu sunt un contribuabil, iar dumneata nu mi-ai asigurat protecţia.

MacAuliff încercă de câteva ori să vorbească, dar se sufoca de furie. În cele din urmă, reuşi să se stăpânească:

— În regulă. Ştiu că multora dintre voi nu le place cum îmi fac treaba. Voi, ticăloşilor, vreţi să mă daţi afară şi să aduceţi vreun nenorocit de hippy de la cine ştie ce stupidă facultate de drept! Ei bine, nu puteţi face asta decât dacă eu încurc lucrurile. Şi eu *n-am de gând* să fac una ca asta! Dosarul meu rămâne curat! Oraşul ăsta rămâne curat! Aşa că o să-mi spui ce se întâmplă, iar dacă o să am nevoie de ajutor, o să-l cer! Dar nu pot face asta fără un punct de plecare!

Tanner se ridică din pat, la început şovăielnic, apoi, spre surprinderea lui, sigur pe picioare.

— Ai dreptate. Mulţi dintre noi *nu* te plac. Dar asta poate fi ceva umoral, aşa că hai s-o lăsăm baltă... Totuşi, n-o să-ţi răspund la întrebări. În schimb, îţi dau un ordin. O să supraveghezi casa asta zi şi noapte, până când o să-ţi spun eu că nu mai e nevoie! Ai priceput?

— Eu nu *primesc* ordine!

— O să le primeşti de la mine. În caz contrar, o să transmit imaginea dumitale pe şaizeci de milioane de ecrane de televizor, descriindu-te drept un exemplu tipic de poliţist depăşit, needucat, confuz, o adevărată ameninţare la adresa serviciilor însărcinate cu respectarea legii! Eşti scos din circulaţie. Îţi iei pensia şi dispari.

— N-o să faci asta...

— Crezi? Întreabă-i pe alţii.

MacAuliff stătea în faţa lui Tanner. Vinele de la gât îi erau atât de umflate încât directorul de ştiri crezu că aveau să plesnească.

— Vă urăsc, ticăloşilor! zise el cu răceală. Detest tupeul vostru.

— Şi eu pe-al dumitale... Te-am văzut acţionând... Dar acum nu contează asta. Stai jos.

Zece minute mai târziu, MacAuliff ieşi în grabă din casă, în ploaia potolită de iulie. Trânti uşa din faţă în urma lui şi dădu ordine rapide câtorva poliţişti de pe peluză. Oamenii schiţară saluturi, iar MacAuliff se sui în maşină.

Tanner luă o cămaşă din sertarul biroului şi o puse pe el, cu greutate. Ieşi din dormitor şi o luă pe scări în jos.

Ali stătea de vorbă cu un poliţist în hol şi-l văzu. Alergă în întâmpinarea lui pe palier.

— Poliţiştii mişună peste tot. Mi-aş fi dorit să fie o armată... O, Doamne! Încerc să fiu calmă, zău că da! Însă nu pot! Îl îmbrăţişa, ştiind că avea un bandaj pe sub cămaşă. Ce-o să facem? La cine o să *apelăm*?

— Totul o să fie în regulă... Trebuie doar să aşteptăm puţin mai mult.

— Pentru ce?

— MacAuliff mi-a dat nişte informaţii.

— Ce informaţii?

Tanner o trase pe Ali lângă perete. Vorbi încet asigurându-se mai întâi că poliţistul nu-l asculta:

— Cei care au fost la ferestrele de la pivniţă sunt răniţi. Despre unul ştiu sigur că e lovit rău – în picior. De celălalt nu suntem siguri, dar Bernie crede că l-a lovit în umăr sau în piept. MacAuliff s-a dus la familiile Cardone şi Tremayne. O să mă sune atunci. S-ar putea să dureze mai mult, dar o să se întoarcă aici.

— I-ai spus ce să caute?

— Nu. Nimic. I-am cerut doar să le verifice alibiurile. Asta-i tot. Nu vreau ca MacAuliff să ia decizii. Asta-i treaba lui Fassett.

Dar nu era treaba lui Fassett, îşi zise Tanner. De-acum nu-l mai privea decât pe el. Avea să-i spună şi lui Ali la momentul oportun. În ultima clipă. Aşa că-i zâmbi, îşi petrecu braţul în jurul taliei ei şi îşi dori să poată fi liber s-o iubească din nou.

Telefonul sună la ora zece patruzeci şi şapte.

— John? Sunt Dick. MacAuliff a venit să mă vadă.

Tremayne respira greu în receptor, dar vocea era destul de calmă. Totuşi, se controla cu dificultate... N-am idee în ce eşti implicat – tentativă de omor, Doamne Sfinte!

— Şi nici nu *vreau* să ştiu, dar eu nu mai rezist! Îmi pare rău, John, însă o să-mi iau familia de-aici. Am rezervat locuri la Pan Am, la ora zece dimineaţa.

— Unde te duci?

Tremayne nu răspunse. Tanner vorbi din nou:

— Te-am întrebat unde te duci.

— Îmi pare rău, John... s-ar putea să sune aiurea, dar nu vreau să-ţi spun.

— Cred că înţeleg... Totuşi, fă-ne o favoare. Treci pe-aici în drum spre aeroport.

— Nu-ţi promit. La revedere.

Tanner ţinu degetul apăsat pe furca telefonului, apoi îi dădu drumul. Formă numărul secţiei de poliţie din Saddle Valley.

— Poliţia. Sunt sergentul Dale.

— Cu căpitanul MacAuliff, te rog. Îl caută John Tanner.

— Nu e aici, domnule Tanner.

— Poţi să dai de el? E ceva urgent.

— O să încerc la staţia radio din maşină; vreţi să rămâneţi pe fir?

— Nu, spune-i doar să mă sune cât mai repede. Tanner îi dădu numărul de telefon şi închise. MacAuliff era probabil în drum spre Cardone. Trebuia să fi ajuns până acum. Avea să sune curând. Se întoarse în camera de zi. Voia să-i demoralizeze pe soţii Osterman. Făcea parte din planul lui.

— Cine-a sunat? întrebă Bernie.

— Dick. A auzit ce s-a întâmplat... Îşi ia familia şi pleacă. Soţii Osterman se uitară unul la altul.

— Unde?

— N-a spus. Or să plece cu un avion de dimineaţă.

— N-a precizat unde anume?

Bernie se ridică în picioare ca din întâmplare, însă nu-şi putea ascunde neliniştea.

— Ţi-am zis. N-a vrut să-mi spună.

— Nu asta ai zis. Osterman se uită la Tanner. Ai zis „n-a spus”. Nu-i acelaşi lucru cu faptul că n-a vrut să-ţi spună.

— Probabil... Tot mai crezi că ar trebui să mergem la Washington?

— Ce? Osterman o privea pe soţia lui. Nu auzise întrebarea lui Tanner.

— Tot mai crezi că ar trebui să mergem la Washington?

— Da. Bernie se uită la Tanner. Acum mai mult ca niciodată. Ai nevoie de protecţie. Adevărată... Ei încearcă să te ucidă, John.

— Mă întreb dacă pe mine vor să mă lichideze.

— Ce vrei să spui?

Leila se ridică în picioare, înfruntându-l pe Tanner. Telefonul sună. John se întoarse repede în birou şi ridică receptorul. Era MacAuliff.

— Ascultă, zise Tanner calm. Vreau să-mi spui exact – *exact* – unde era Tremayne în timp ce-l interogai.

— În camera lui de lucru.

— *Unde* anume?

— În biroul lui. De ce?

— S-a ridicat în picioare? S-a plimbat? A venit să-ţi strângă mâna, de exemplu?

— Nu... Nu, nu cred. Nu, nu s-a plimbat.

— Dar soţia lui? Ea ţi-a deschis uşa?

— Nu. Menajera. Soţia lui Tremayne era sus. Bolnavă. Am verificat asta; am sunat doctorul, îţi aminteşti?

— În regulă. Acum spune-mi despre soţii Cardone. Unde i-ai găsit?

— Am vorbit întâi cu soţia. Unul din copii mi-a deschis. Ea zăcea pe sofa, iar soţul ei era în garaj.

— Unde ai vorbit cu el?

— Ţi-am zis. În garaj. Nici acolo n-am ajuns prea repede. E în drum spre Philadelphia. Tatăl lui e bolnav. Se duc să-l pregătească de înmormântare.

— În Philadelphia?... Mai exact, unde era el?

— În *garaj*, am spus! Împachetase bagajele. El era în maşină: mi-a spus să fiu scurt. Se grăbea să plece.

— El era *în* maşină?

— Corect.

— Nu ţi s-a părut ciudat?

— De ce să mi se pară? Ce naiba, taică-su e pe moarte! Voia să ajungă la Philadelphia. O să verific.

Tanner închise telefonul. Nici unul din cupluri nu-l întâmpinase pe MacAuliff în condiţii fireşti. Nici unul nu stătuse în picioare, nici unul nu se deplasase. Ambele familii invocaseră motive să nu vină la el acasă duminică.

Tremayne stătuse în spatele unui birou, înspăimântat, nemişcat Cardone se aflase într-un automobil, nerăbdător să plece.

Unul sau amândoi – *răniţi*.

Unul sau amândoi, poate, fiind Omega.

Venise momentul. Afară, ploaia se oprise; drumul avea să fie mai uşor, deşi pădurea era încă umedă.

În bucătărie, se îmbrăcă cu hainele pe care le adusese din dormitor: pantaloni negri, o jachetă neagră cu mâneci lungi şi pantofi de tenis. Puse banii în buzunar, verificând dacă avea măcar şase fise printre monede. La urmă, agăţă o lanternă-stilou în buzunarul jachetei.

Apoi se duse spre uşa dinspre hol şi o chemă pe Ali în bucătărie. Se temea de acest moment mai mult decât orice lăsase în urmă. Totuşi, n-avea altă soluţie. Ştia că trebuie să-i spună.

— Ce faci? De ce...

Tanner îşi duse degetele la buze şi o trase spre el. Se îndreptă spre capătul bucătăriei, aflat lângă uşa de la garaj, în locul cel mai îndepărtat de hol. Îi vorbi calm, în şoaptă:

— Îţi aminteşti că ţi-am cerut să ai încredere în mine? Ali dădu încet din cap.

— O să ies puţin afară. Mă întâlnesc cu doi oameni care ne pot ajuta. MacAuliff mi-a făcut legătura cu ei.

— De ce nu vin ei aici? Nu vreau să te duci afară. Nu poţi să te duci afară!

— Nu există altă soluţie. Totul e aranjat, minţi el, ştiind că ea bănuia minciuna. O să te sun cât pot de repede. Atunci ai să te convingi că totul e în regulă. Între timp, te-aş ruga să le spui soţilor Osterman că am ieşit să mă

plimb... Că sunt supărat, sau ce crezi tu de cuviinţă. E important să le inoculezi propria convingere că eu am ieşit să mă plimb. Că o să mă întorc dintr-un moment în altul.

— Cu cine o să te *întâlneşti*? Trebuie să-mi spui.

— Cu oamenii lui Fassett.

Ea îi susţinu privirea. Minciuna se instalase între ei, iar Ali nu mai ştia ce să creadă.

— E neapărat necesar să faci asta? întrebă ea încet.

— Da.

O îmbrăţişa strâns, nerăbdător să plece şi ieşi în grabă pe uşa bucătăriei.

Afară, începu să se plimbe agale pe proprietatea lui, sub ochii poliţiştilor din faţa şi din spatele casei, până când bănui că nu mai era observat cu atenţie. Iar atunci, când simţi că nimeni nu se mai uita la el, dispăru în pădure.

Făcu un ocol larg spre vest, folosind mica lanternă pentru a evita obstacolele. Umezeala şi moliciunea pământului făceau înaintarea dificilă, dar până la urmă văzu luminile de la curtea din spate a vecinilor lui, familia Scanlan, cam la o sută de metri de hotarul proprietăţii lui. Era ud leoarcă atunci când ajunse la poarta din spate a casei lui Scanlan şi sună.

Cincisprezece minute mai târziu – din nou mai mult decât prevăzuse iniţial – Tanner se suia în Mercedesul coupé al lui Scanlan şi pornea motorul. Pusese pistolul Smith & Wesson la centură şi trei încărcătoare în buzunar.

Tanner coti la stânga de pe Orchard Drive, către centru. Trecuse de miezul nopţii; întârziase simţitor în raport cu programul pe care-l stabilise.

Făcu o succintă evaluare a propriilor sale calităţi şi defecte. Nu se considerase niciodată un om extrem de curajos. Bravura pe care o manifestase uneori apăruse în situaţii conjuncturale. Iar acum nu se simţea curajos.

Era ciudat. Teama lui – teroarea profundă în care trăise în ultimele zile – îşi crease propriul echilibru, cedând locul furiei. Mânia de a fi manipulat. Nu mai putea accepta aşa ceva.

În oraş domnea liniştea; strada principală era blând luminată de imitaţii ale lămpilor cu gaz, iar vitrinele magazinelor reflectau prosperitatea tihnită a locuitorilor. Nu existau lămpi cu neon şi nici reflectoare.

Tanner trecu de Village Pub, depăşi taxiul din faţă, făcu o întoarcere şi parcă. Telefonul public se afla vizavi de Mercedes. Maşina staţiona suficient de departe astfel încât putea supraveghea întreaga zonă. Traversă strada şi dădu primul telefon.

— Sunt, Tanner, Tremayne. Taci şi ascultă-mă... Omega e terminată. A fost dizolvată. Am anulat-o. Zürich a anulat-o. Te-am supus testului final şi ai eşuat. Cu toţii au dat dovadă de o stupiditate incredibilă! Voi da ordinele de retragere în noaptea asta. Să vii la gara Lassiter la ora două treizeci. Şi nu încerca să mă suni acasă. Telefonez din oraş. O să iau un taxi până acolo. Casa mea e supravegheată, din cauza *voastră*! Să veniţi amândoi la gară la două şi

jumătate. Omega s-a prăbuşit! Dacă vrei să scapi cu viaţă, să fii acolo... La două treizeci!

Tanner apăsă furca telefonului. Urmau soţii Cardone.

— Betty? Sunt Tanner. Ascultă-mă cu atenţie. Găseşte-l pe Joe şi spune-i că Omega e terminată. Nu-mi pasă cum, dar fă-l să înţeleagă asta. E un ordin de la Zürich. Spune-i asta!... Omega s-a prăbuşit. A fost o tâmpenie să-mi stricaţi maşinile. Voi da ordinele de retragere în noaptea asta, la gara Lassiter, la ora două treizeci. Tu şi cu Joe să fiţi acolo! Zürich vă aşteaptă. Şi *nu* încerca să mă suni acasă. Vorbesc din oraş. Casa mea e supravegheată. O să iau un taxi. Nu uita – gara Lassiter. Spune-i lui Joe.

Tanner puse receptorul în furcă. Al treilea telefon îl dădu acasă.

— Ali? Totul e în regulă, iubito. N-ai de ce să-ţi faci griji. Acum, să nu vorbeşti! Dă-mi-l imediat pe Bernie la telefon... Ali, *acum*! Dă-mi-l pe Bernie la *telefon*!... Bernie, sunt John. Scuză-mă că am plecat pe nepusă masă, dar trebuia s-o fac. Am aflat cine e Omega. Mai târziu o să am nevoie de o maşină... nu acum; mai târziu. Nu vreau ca maşina mea să fie văzută în oraş. O să iau un taxi. Ne întâlnim la gara Lassiter la ora două treizeci. O iei la dreapta de pe alee şi mergi spre est pe Orchard – face o curbă către nord – cam vreo doi kilometri. O să vezi un iaz mare, înconjurat de un gard alb. Pe partea cealaltă e Lassiter Road. Mergi pe Lassiter vreo trei kilometri şi-o să dai de gara... S-a terminat, Bernie. O să demasc Omega la gară, la două şi jumătate. Pentru numele lui Dumnezeu, n-o *da în bară*! Ai încredere în mine! Nu suna pe nimeni şi nu face nimic! Doar vino acolo!

Tanner închise telefonul, deschise uşa cabinei şi alergă spre Mercedesul coupé.

28

Stătea într-un loc întunecat, în faţa uşii unui magazin de jucării. Îi trecuse prin minte că Mercedesul lui Scanlan era o maşină cunoscută în oraş, iar soţii Tremayne, Cardone şi poate chiar şi Osterman ştiau că Scanlan era cel mai apropiat vecin al lui. Asta putea fi în avantajul lui, îşi zicea Tanner. Dacă cineva presupunea că împrumutase automobilul, ar fi putut să-şi închipuie şi că posesorul lui se afla în zonă. Atunci, căutarea ar fi fost minuţioasă. N-avea altceva de făcut decât să aştepte. Până după ora două, când urma să se îndrepte spre gara Lassiter.

Va rămâne în centrul oraşului, ca să vadă cine o să vină după el; cine îl va împiedica să ajungă la întâlnire. Care cuplu? Sau toate trei? Fiindcă Omega trebuia să fi fost de-acum înspăimântată. Misterul fusese scos la lumină.

Acum, Omega va încerca să-l oprească. Dacă spusele lui Fassett conţineau măcar un sâmbure de adevăr, asta era singura lor direcţie de acţiune. Să-l intercepteze înainte de a ajunge la gară.

Miza pe asta. Nu l-ar fi putut opri – îşi luase măsuri de siguranţă – dar voia să ştie dinainte cine era duşmanul.

Se uită în susul şi-n josul străzii. Nu se vedeau decât patru persoane. Un cuplu care plimba un dalmaţian, un bărbat ce ieşea din restaurant şi şoferul unui taxi, care dormea pe scaunul din faţă.

Dinspre capătul de est al oraşului, Tanner văzu farurile unei maşini ce se apropia încet. Îşi dădu seama imediat că era camioneta lui. Se lipi cu spatele de uşa întunecată a magazinului.

Şoferul era Leila Osterman. Singură.

Pulsul lui Tanner se înteţi. Ce făcuse? Nu-i trecuse prin minte că vreunul din cupluri s-ar fi separat într-o situaţie de criză! Şi Leila era singură! Nimic nu-l va împiedica pe Osterman să-i ia ostatici pe Alice şi pe copii! Osterman era unul dintre cei protejaţi, nu urmărit. Putea să acţioneze în voie, să plece de-acolo, dacă voia. Să-i oblige pe Ali şi pe copii să meargă cu el, dacă aşa considera necesar!

Leila parcă maşina în faţa restaurantului, coborî şi se duse în grabă la şoferul taxiului, trăgând de el ca să-l trezească. Discutară în şoaptă câteva clipe; Tanner nu le auzea vocile. Pe urmă, Leila se întoarse spre restaurant şi intră acolo. Tanner rămase în pragul uşii, aşteptând-o să iasă. Timpul trecea chinuitor de greu. Trebuia să ajungă la telefon şi să vorbească cu poliţia ca să se convingă că familia lui era în siguranţă!

În cele din urmă, ea apăru, se sui în maşină şi plecă. După cinci sau şase clădiri, coti la dreapta şi maşina nu se mai văzu.

Tanner traversă în fugă strada, spre cabina telefonică. Vârî o fisă şi formă numărul.

— Alo.

Slavă Domnului! Era Ali!

— Eu sunt.

— Unde eşti...

— Nu contează acum. Totul e-n regulă... Tu n-ai păţit nimic?

Ascultă cu atenţie, încercând să sesizeze vreo notă falsă în vocea ei.

— Sigur că nu. Suntem foarte îngrijoraţi din cauza ta. Ce faci?

Vorbea pe un ton firesc. Totul era bine.

— N-am timp. Vreau... Ea îl întrerupse.

— Leila a ieşit să te caute. Ai făcut o greşeală teribilă... Am stat mult de vorbă. Noi doi ne-am înşelat, iubitule. Foarte *tare*. Bernie a fost atât de îngrijorat încât se gândea...

El îi tăie vorba. N-avea timp de pierdut; nu vorbind despre Osterman, nu acum.

— Stai cu poliţiştii. Fă cum îţi spun. Nu-i scăpa din ochi! Închise înainte ca ea să-i răspundă. Trebuia să ia legătura cu poliţia. Fiecare clipă conta acum.

— Poliţia. Jenkins la telefon.

Aşadar, singurul poliţist din Saddle Valley care ştia despre Omega se întorsese. Îl chemase MacAuliff.

— Poliţia, repetă morocănos ofiţerul.

— Sunt John Tanner...

— Iisuse, unde-ai fost? Te-am căutat peste tot!

— N-o să mă găseşti. Până când n-o să vreau eu... Acum, ascultă-mă! Cei doi poliţişti din casa mea – vreau să stea cu soţia mea. Nu trebuie lăsată singură! Nici copiii! nici o clipă! Nu trebuie lăsaţi singuri cu Osterman!

— Sigur! Ştiu asta! Unde eşti? Nu fi stupid!

— Te sun mai târziu. Nu încerca să afli de unde vorbesc. O să plec de-aici.

Trânti receptorul şi deschise uşa cabinei, căutând din priviri un punct de observaţie mai bun decât uşa magazinului. Nu putea alerga neobservat de-acolo. Traversă iarăşi strada. Taximetristul adormise la loc.

Pe neaşteptate, Tanner auzi zgomotul unui motor. Silueta neclară a unei maşini cu farurile stinse ţâşni spre el. Venea din neant cu o viteză enormă, iar el era ţinta. Alergă spre trotuarul opus, la câţiva paşi de maşina ce gonea. Se aruncă pe bordură, răsucindu-se pentru a evita automobilul.

În aceeaşi clipă, simţi o lovitură puternică în piciorul sting. Se auzi un zgomot ascuţit de roţi scrâşnind pe asfalt. Tanner căzu, rostogolindu-se şi văzu maşina neagră trecând la câţiva centimetri de Mercedes, apoi îndepărtându-se spre Valley Road.

Durerea din picior era chinuitoare; în umăr îl săgeta o durere violentă. Spera din tot sufletul să poată merge!

Şoferul de taxi alerga spre el.

— Doamne! Ce s-a întâmplat?

— Ajută-mă să mă ridic, te rog.

— Sigur! Sigur! Ai păţit ceva?... Tipu' ăla tre' să fi fost beat mort! Iisuse! Putea să te omoare! Vrei să chem un doctor?

— Nu. Nu. Nu cred că e nevoie.

— E un telefon chiar acolo. Sun la poliţie! Or să aducă imediat un doctor!

— Nu! Nu suna! N-am nimic... Ajută-mă doar să fac câţiva paşi.

Deşi greu, Tanner constată că se putea mişca. Asta era important. Durerea nu mai conta. Nimic nu mai conta, în afară de Omega. Iar Omega ieşise la lumină!

— Mai bine sun la poliţie, zise şoferul, ţinându-l pe Tanner de braţ. Papagalu' ăla ar trebui scos cu forţa de pe şosea.

— Nu... Adică, nu i-am luat numărul. Nici n-am văzut ce maşină era. N-ar ajuta la nimic.

— Nici eu nu cred. Totuşi, ar merita să nimerească într-un copac.

— Da. Aşa e.

Tanner mergea acum singur. Avea să se facă bine. Sună telefonul din staţia de taxiuri.

— Ăsta-i pentru mine... Te simţi bine?

— Sigur. Mulţumesc.

— E sâmbătă noaptea. Probabil că-i singura comandă din tot schimbul. Sâmbătă noaptea lucrează doar un taxi. Şi nu-i prea mult. Şoferul se îndepărtă. Noroc, amice. Sigur nu vrei un doctor?

— Nu, serios. Mulţumesc.

Îl urmări pe şofer cum nota o adresă, apoi îl auzi repetând-o:

— Tremayne. Peachtree, şaisprezece. Ajung în cinci minute, doamnă.

Închise şi-l văzu pe Tanner privindu-l.

— Ce zici de asta? Vrea s-o duc la un motel de lângă Aeroportul Kennedy. Cu cine s-o regula ea acolo?

Tanner era stupefiat. Soţii Tremayne aveau două maşini... Intenţiona oare Tremayne să nesocotească ordinul de a se întâlni la gara Lassiter? Sau, asigurându-se că singurul taxi de noapte era ocupat, spera să-l izoleze în oraş?

Oricare variantă era posibilă.

Tanner merse şchiopătând spre o alee de lângă restaurant, folosită mai ales pentru aprovizionare. De acolo, fiindcă drumul dădea într-o parcare municipală, putea scăpa neobservat la nevoie. Se opri pe alee şi îşi masă piciorul. Peste o oră, avea să i se umfle cât o butie. Se uită la ceas. Era douăsprezece şi patruzeci şi nouă. Încă o oră până la plecarea spre gară. Poate că se întorcea maşina neagră. Poate că alte maşini aveau să apară.

Simţea nevoia să fumeze, dar nu voia să aprindă un chibrit lângă stradă. Putea ascunde în palmă licărul unei ţigări, nu şi flacăra unui chibrit. Merse vreo zece metri pe alee şi îşi aprinse ţigara. Auzi ceva. Erau paşi?

Se întoarse încet spre intrarea în Valley Road. Oraşul era pustiu. Singurele zgomote, înăbuşite, veneau de la restaurant. Apoi, uşa acestuia se deschise şi trei oameni ieşiră în stradă. Jim şi Nancy Loomis, însoţiţi de un bărbat pe care nu-l recunoscu. Râse trist, doar pentru sine.

John Tanner, respectatul director de ştiri de la Standard Mutual, ajunsese să se ascundă pe o alee întunecată – murdar, ud, cu o rană de glonţ în umăr şi o vânătaie la picior, făcută de un şofer decis să ucidă – urmărindu-i în tăcere pe Jim şi Nancy care ieşeau din restaurant. Jim Loomis. Fusese contactat de Omega şi el n-avea să ştie niciodată.

Dinspre capătul de vest al lui Valley Road – în direcţia Autostrăzii Cinci – venea încet un automobil, cu o viteză de vreo cincisprezece kilometri pe oră. Şoferul părea să caute pe cineva sau ceva pe Valley Road.

Era Joe.

Nu se dusese la Philadelphia. Nu exista nici un tată muribund la Philadelphia. Soţii Cardone minţiseră.

Tanner nu fu surprins să constate acest lucru.

Se lipi cu spatele de zidul aleii, încercând să se facă neobservat, însă era un bărbat masiv. Doar pentru siguranţa lui, Tanner scoase pistolul de la centură. La nevoie l-ar fi ucis pe Cardone.

Când maşina ajunse la vreo zece metri de el, două explozii scurte din alt automobil, ce venea din direcţia opusă, îl făcură pe Cardone să se oprească.

A doua maşină se apropia în viteză. Era Tremayne. Când trecu prin dreptul aleii, Tanner îi văzu spaima întipărită pe chip.

Avocatul opri lângă Cardone şi cei doi vorbiră repede, în şoaptă. Tanner nu auzea cuvintele, dar remarcă neliniştea cu care erau rostite. Tremayne întoarse şi cele două auto-mobile porniră în aceeaşi direcţie.

Tanner se relaxa şi îşi întinse corpul plin de răni. Acum era lămurit în privinţa tuturor acelora pe care îi cunoştea şi a omului necunoscut. Omega plus unu, socoti el. Cine fusese în automobilul negru? Cine încercase să-l lichideze?

N-avea nici un rost să mai zăbovească acolo. Văzuse ceea ce trebuia să vadă. Acum o să se ducă cu maşina până la câteva sute de metri de gara Lassiter şi o să aştepte ca Omega să-şi dea arama pe faţă.

Ieşi de pe alee şi porni către maşină. Apoi se opri. Ceva nu era în regulă cu maşina. În lumina slabă a lămpilor cu gaz văzu că partea din spate a automobilului se lăsase pe suprafaţa şoselei. Bara de protecţie se afla la câţiva centimetri de pavaj.

Alergă spre maşină şi scoase lanterna-stilou. Amândouă roţile din spate erau turtite, jantele metalice susţinând greutatea automobilului. Se lăsă pe vine şi văzu două cuţite ieşind din cauciucurile dezumflate.

Cum? Când? Fusese tot timpul la mai puţin de douăzeci de metri distanţă! Strada era pustie! Nimeni nu putea să se fi strecurat în spatele Mercedesului fără să fie văzut!

În afară, poate, de acele câteva clipe cât stătuse pe alee. Când îşi aprinsese ţigara şi se lipise de perete, urmărindu-i pe Tremayne şi Cardone. Acele momente când i se păruse că auzea paşi.

Cauciucurile fuseseră tăiate cu mai puţin de cinci minute în urmă!

O, Doamne! îşi zise Tanner. Manipularea nu înceta nici o clipă. Omega era pe urmele lui. Ştiind. Cunoscând fiecare mişcare pe care-o făcea. În fiecare moment!

Ce începuse Ali să spună la telefon? Bernie... ce? Porni spre cabina telefonică, scoţând ultima fisă din buzunar. Scoase pistolul de la centură şi privi în jur în timp ce traversa strada. Cel care găurise roţile putea să-l urmărească.

— Ali?

— Iubitule, pentru numele lui Dumnezeu, vino acasă!

— Curând, iubito. Zău, nu-i nici o problemă. Niciuna... Vreau doar să-ţi pun o întrebare. E important.

— La fel de important e să vii *acasă*!

— Spuneai mai devreme că Bernie hotărâse ceva. Despre ce era vorba?

— A... când ai sunat prima dată. Leila s-a dus după tine; Bernie nu voia să ne lase singuri. Dar s-a gândit că poate tu n-o s-o asculţi pe ea, aşa că, profitând de faptul că poliţia e aici, s-a hotărât să plece el să te caute.

— A luat Triumph-ul?

— Nu. A împrumutat o maşină de la un poliţist.

— O, Doamne!

Tanner nu voise să strige în cabină, dar nu se putuse stăpâni. Automobilul negru apărut din neant! Acel *plus unu* făcea parte dintre cei trei!

— S-a întors?

— Nu. Doar Leila. Ea credea că Bernie s-ar putea să se fi rătăcit.

— Te mai sun eu.

Tanner închise. Sigur că Bernie se „rătăcise”. Nu mai avusese timp să se întoarcă. Deoarece Tanner se aflase pe alee, iar roţile fuseseră dezumflate.

Acum înţelese că trebuia să ajungă cumva la gara Lassiter. Să ajungă şi să se posteze undeva, înainte ca vreun membru din Omega să-l poată opri sau să descopere unde se afla.

Lassiter Road se găsea în partea de nord-vest a oraşului, în diagonală, la vreo cinci kilometri de centru. Până la gară mai erau doi sau trei kilometri. Avea s-o ia pe jos. Nu exista altă soluţie.

Porni cât putea de repede, şchiopătând tot mai puţin pe măsură ce înainta, apoi se opri în dreptul unei uşi, uitându-se în urmă. Nu-l urmărea nimeni.

Îşi continuă drumul mergând în zigzag spre nord-vest, până când ajunse la periferia oraşului – unde nu erau trotuare, ci doar păşuni întinse. Nu mai rămăsese mult de mers până la Lassiter. De două ori se întinse la pământ, în timp ce nişte automobile trecură în viteză pe lângă el, şoferii stând cu ochii

aţintiţi asupra drumului din faţa lor.

În sfârşit, trecând printr-un pâlc de copaci din spatele unei peluze îngrijite, la fel ca a lui, ajunse la Lassiter Road.

O luă la stânga pe suprafaţa aspră a şoselei, parcurgând ultima parte a călătoriei sale. După socotelile lui, nu era o distanţă mai mare de un kilometru şi jumătate sau doi. Putea ajunge la gara pustie în cincisprezece minute, dacă-i rezista piciorul. Dacă nu, avea să meargă mai încet, dar tot ar fi ajuns acolo. Ceasul lui arăta ora unu patruzeci şi unu. Avea timp.

Omega n-o să vină mai devreme. Nu-şi putea permite. Membrii ei nu ştiau ce-i aştepta.

Şchiopătând pe drum, Tanner constată că se simţea mai bine – mai în siguranţă – cu pistolul lui Scanlan în mână. Văzu un licăr luminos în spatele lui. Faruri, la trei sau patru sute de metri distanţă. Se retrase în pădurea de la marginea drumului şi se întinse pe pământul noroios.

Maşina trecu pe lângă el mergând încet. Era acelaşi vehicul care-l doborâse pe Valley Road. Nu-l vedea pe şofer; absenţa stâlpilor de iluminat făcea imposibilă identificarea lui.

După ce automobilul dispăru din vedere, Tanner se întoarse pe şosea. Se gândise s-o ia prin pădure, dar înainta mai repede pe suprafaţa netedă. Îşi continuă drumul, tot şchiopătând, întrebându-se dacă maşina neagră aparţinea vreunui poliţist postat la el acasă. Şi dacă şoferul era un scriitor pe nume Osterman.

Străbătuse aproape opt sute de metri, când farurile apărură din nou, de astă dată în faţa lui. Intră în tufişuri, sperând că nu fusese observat şi trase piedica pistolului în vreme ce zăcea culcat la pământ.

Automobilul se apropie cu o viteză excesivă. Cel care conducea se întorcea să caute pe cineva.

Îl căuta pe el?

Sau pe Leila Osterman?

Sau voia să ajungă la Cardone, care *n-avea nici un* tată muribund în Philadelphia. Sau La Tremayne, care *nu era* în drum spre motelul de lângă Aeroportul Kennedy.

Tanner se ridică şi porni anevoie la drum, cu pistolul strâns în mână.

Înconjură o curbă a drumului şi ajunse. Un singur felinar înclinat lumina clădirea năruită a gării. Vechea clădire din stuc era astupată cu scânduri bătute în cuie, buruieni gigantice atârnând ameninţător din crăpăturile lemnului putred. Bălării cu aspect hidos se înălţau din temelia clădirii.

Nu bătea vântul, nu ploua, nu se auzea nici un zgomot în afara picuratului ritmic al apei de pe mii de crengi şi frunze – singurul indiciu al furtunii care trecuse.

Se opri la marginea parcării năpădite de ierburi, încercând să hotărască unde să se instaleze. Era aproape ora două şi trebuia să găsească un loc ferit.

Chiar clădirea gării! Poate că reuşea să pătrundă înăuntru. O luă într-acolo, printre pietre şi buruieni.

O lumină orbitoare îi intră în ochi; cu un gest reflex se aruncă înainte. Se rostogoli pe umărul rănit, fără să simtă durerea. Un reflector puternic străpunsese întunericul din preajma gării, apoi răsunară împuşcături în acea zonă pustie. În jurul lui se înfipseră gloanţe în pământ şi şuierară deasupra capului. Continua să se rostogolească, iar şi iar, dându-şi seama că un cartuş îi lovise braţul stâng.

Ajunse la marginea pantei cu pietriş, unde înălţă pistolul spre lumina orbitoare. Trase rapid în direcţia duşmanului. Reflectorul explodă; urmă un ţipăt. Tanner ţinu degetul pe trăgaci până când goli tot încărcătorul. Încercă să ia alt încărcător din buzunar cu mâna stingă, însă constată că nu-şi putea mişca braţul.

Se aşternu din nou tăcerea. John puse jos pistolul şi scoase cu greu alt încărcător, folosindu-se de mâna dreaptă, întoarse pistolul şi, ţinând ţeava fierbinte cu dinţii, împinse un încărcător nou în magazie.

Aşteptă să se mişte duşmanul. Să facă vreun zgomot Totul era neclintit.

Se ridică încet, cu braţul stâng absolut nemişcat. Ţinea pistolul în faţa lui, pregătit să apese pe trăgaci la cea mai mică mişcare în iarbă.

Nu se văzu nimic.

Tanner se întoarse către uşa gării, ţinând arma ridicată, pipăind atent terenul cu picioarele, pentru a evita vreun obstacol care l-ar fi făcut să cadă. Ajunse la uşa blocată cu scânduri, ştiind că n-ar fi putut s-o spargă dacă fusese bătută în cuie. Aproape tot corpul îi era plin de răni. Se simţi sleit de puteri.

Totuşi, împinse cu spatele în uşă, iar lemnul gros cedă puţin, trosnind puternic. Tanner întoarse capul, doar cât să vadă că deschizătura nu depăşea opt sau zece centimetri. Balamalele vechi erau pline de rugină. Izbi cu umărul drept marginea uşii şi aceasta cedă, făcându-l pe Tanner să plonjeze în întuneric şi să cadă pe podeaua putrezită a gării.

Rămase acolo câteva clipe. Uşa gării era pe trei sferturi deschisă, cu partea de sus sărită din balamale. Felinarul aflat la cincizeci de metri distanţă lumina slab încăperea. Tablourile electrice stricate din tavan reprezentau a doua sursă inutilă de lumină.

Deodată, Tanner auzi un scârţâit în spatele lui. Sunetul inconfundabil al unui pas pe podeaua veche. Încercă să se întoarcă, încercă să se ridice. Prea târziu. Ceva îl izbi la baza craniului. Ameţeala îl năucea, dar văzu piciorul. Un picior acoperit de bandaje.

Înainte de a se prăbuşi pe podea, învăluit de întuneric, ridică privirea spre un chip.

Tanner ştia că găsise Omega.

Era Laurence Fassett.

29

Nu ştia cât timp îşi pierduse cunoştinţa. Cinci minute? O oră? Greu de spus. Nu-şi vedea ceasul, nu-şi putea mişca braţul stâng. Stătea cu faţa lipită de podeaua aspră a clădirii dărăpănate a gării. Sângele îi curgea

încet din braţul rănit; îl durea capul. Fassettt! Manipulatorul. Omega.

În vreme ce zăcea acolo, îi veneau în minte fragmente izolate din conversaţii trecute.

„... ar trebui să ne întâlnim... soţiilor noastre le-ar face plăcere să se cunoască...”

Dar soţia lui Laurence Fassett fusese ucisă în Berlinul de est. Aceea reprezentase cea mai emoţionantă rugăminte a lui.

Şi mai era ceva. Ceva legat de emisiunea lui Woodward... Emisiunea despre CIA, cu un an în urmă.

„... Eram în State atunci. Am văzut-o.”

Dar nu fusese în State în acea perioadă. La Washington, Fassett îi spusese că în urmă cu un an se aflase la graniţa albaneză. „... patruzeci şi cinci de zile de târguială.” Pe teren. De aceea îl contactase pe John Tanner, seriosul, nepătatul director de ştiri de la Standard Mutual, locuitor al zonei obiectivului, „Spărtura din Piele”.

Mai erau şi alte contradicţii – niciuna la fel de evidentă, dar existau. Acum nu-l mai ajutau cu nimic. Avea să-şi sfârşească viaţa între ruinele gării Lassiter.

Mişcă din cap şi-l văzu pe Fassett stând în picioare deasupra lui.

— Trebuie să-ţi mulţumim pentru multe lucruri. Dacă eşti un tip atât de important pe cât cred eu că ai fi, ai creat martirul perfect. Un erou mort. Chiar dacă e doar rănit, va muri în curând... A, el este cealaltă parte a noastră, cu toate acestea ar înţelege excelenta contribuţie a sacrificiului său... Vezi, nu te-am minţit. Suntem fanatici. Trebuie să fim.

— Şi acum ce urmează?

— Îi aşteptăm pe ceilalţi. Unul sau doi sunt obligaţi să se arate. Apoi totul se va sfârşi. Vieţile lor, ca şi a dumitale, mă tem. Iar Washingtonul va avea Omega sa. Apoi, cine ştie, un agent de teren pe nume Fassett va fi acoperit de laude. Dacă nu sunt atenţi, mă vor face într-o bună zi director de operaţiuni.

— Eşti un trădător.

În întuneric, Tanner găsi ceva lângă mâna dreaptă. Era o bucată de traversă de vreo şaizeci de centimetri lungime şi trei centimetri lăţime. Se ridică cu mare greutate în capul oaselor, trăgând scândura lângă el.

— Nu şi în opinia mea. Un dezertor, poate. Nu însă un trădător. Să nu intrăm în amănunte. N-ai înţelege şi nici n-ai aprecia punctul meu de vedere. Să zicem doar că, după părerea mea, dumneata eşti trădătorul. Voi *toţi*. Uită-te în jur...

Tanner ridică bucata de lemn şi lovi cu toată puterea piciorul bandajat din faţa lui. Sângele ţâşni imediat, împrăştiindu-se pe pansament. Tanner se aruncă asupra lui Fassett, încercând cu disperare să ajungă la mâna care ţinea arma. Fassett ţipă de durere. Tanner găsi încheietura mâinii agentului cu mâna dreaptă, folosindu-şi braţul stâng, imobil, doar ca pe un tentacul fără vlagă. Îl împinse pe Fassett la perete şi îşi repezi călcâiul în piciorul rănit al agentului,

izbindu-l în neştire.

Tanner îi smulse pistolul şi acesta căzu pe podea, alunecând către uşa deschisă şi pe unde pătrundea fâşia palidă de lumină. Cu un ţipăt sfâşietor, Fassett se prăbuşi lângă perete.

John se aruncă după pistol, îl luă şi-l ţinu strâns în mână. Se ridică, săgetat de durere în tot corpul şi cu sângele şiroindu-i din braţ.

Fassett era vag conştient, gemând de durere. Tanner voia ca Omega să rămână în viaţă. Dar îşi aminti de pivniţă, de Ali şi de copii, aşa că ţinti cu grijă şi trase de două ori, o dată în masa de carne şi sânge care era rana lui Fassett, a doua oară în rotula genunchiului.

Se retrase spre uşă, sprijinindu-se de cadrul ei. Făcu un efort să se uite la ceas: două şi treizeci şi şapte. Şapte minute după ora de întâlnire cu Omega.

N-avea să mai vină nimeni. Jumătate din Omega zăcea în chinuri în clădirea gării; restul, în iarba înaltă şi umedă de dincolo de parcare. Se întrebă cine era.

Tremayne?

Cardone?

Osterman?

Tanner sfâşie o bucată de mânecă şi încercă s-o lege în jurul rănii de la braţ. Măcar de-ar fi reuşit să oprească sângerarea, fie şi puţin. În cazul acesta, ar fi putut traversa vechea parcare spre locul unde fusese reflectorul.

Dar nu izbuti şi, dezechilibrându-se, căzu pe spate la podea. Nu se simţea mai bine decât Fassett. Vieţile lor aveau să se stingă încet, chiar acolo. În vechea gară.

Se auzi o sirenă; Tanner nu ştia dacă imaginaţia îi juca feste sau era un zgomot real. Nu, nu se înşela! Se auzea tot mai tare.

Sirena, apoi huruitul motoarelor. Pe urmă, scrâşnet de firme, pe pietriş şi noroi. Tanner se ridică într-un cot. Încercă din răsputeri să se ridice – fie şi în genunchi, ar fi fost de-ajuns. Ar fi fost de-ajuns ca să se târască. Până la uşă.

Razele reflectoarelor pătrunseră printre scânduri şi crăpăturile din ziduri, un fascicul fiind aţintit spre intrare. Apoi se auzi un glas, amplificat de portavoce:

— Aici e poliţia! Suntem împreună cu autorităţile federale! Dacă aveţi arme, aruncaţi-le şi ieşiţi cu mâinile sus!... Dacă îl ţineţi ostatic pe Tanner, eliberaţi-l! Sunteţi înconjuraţi. Nu aveţi unde fugi!

Tanner încercă să vorbească în timp ce se târa spre uşă. Vocea se auzi din nou.

— Repetăm. Aruncaţi armele...

Tanner auzi altă voce ţipând, dar nu în megafon.

— Aici! Luminaţi aici! Lângă maşina asta! Aici, în iarbă! Cineva găsise cealaltă parte din Omega.

— Tanner! John Tanner! Eşti înăuntru?

Tanner ajunse la intrare şi se sprijini de marginea uşii, ridicându-se în lumină.

— Acolo e! Doamne, *uită-te* la el!

Tanner căzu în faţă. Jenkins alergă spre el.

— Aşa, domnule Tanner. Te-am bandajat cât am putut de bine. O să ţină până vine ambulanţa. Vezi dacă poţi să mergi.

Jenkins îl luă pe Tanner de talie şi-l ridică în picioare. Alţi doi poliţişti îl cărau pe Fassett.

— El e... El e Omega.

— Ştim. Eşti un tip formidabili Ai reuşit ceea ce nimeni n-a fost în stare să facă în cinci ani de căutări. Ai găsit Omega în locul nostru.

— Mai e cineva. Acolo... Fassett spunea că era cealaltă parte a lor.

— L-am găsit. E mort. E tot acolo. Vrei să vezi cine e? Să le povesteşti nepoţilor într-o bună zi.

Tanner se uită la Jenkins şi răspunse şovăitor:

— Da. Da, aş vrea. Cred că ar fi bine să ştiu.

Cei doi bărbaţi porniră prin iarbă. Tanner era fascinat şi dezgustat în egală măsură de momentul care se apropia, cel în care avea să vadă cu ochii lui a doua faţă a lui Omega. Intuia că Jenkins îşi dădea seama de importanţa momentului. Descoperirea trebuia s-o facă el, nu să afle din alte surse. Avea să depună mărturie despre cea mai teribilă parte din Omega.

Trădarea dragostei.

Dick. Joe. Bernie.

Câţiva oameni examinau automobilul negru cu reflectorul avariat. Cadavrul zăcea cu faţa în jos, lângă uşa maşinii. În întuneric, Tanner observă că era un bărbat masiv.

Jenkins aprinse lanterna şi întoarse corpul cu o lovitură de picior. Fasciculul luminos se opri pe faţa lui.

Tanner încremeni.

Trupul ciuruit de gloanţe, ce zăcea în iarbă, aparţinea căpitanului Albert MacAuliff.

Un ofiţer de poliţie se apropie şi vorbi cu Jenkins la marginea parcării.

— Vor să vină încoace.

— De ce nu? Face parte din obligaţii. Plaja e asigurată. Jenkins vorbise cu un dispreţ accentuat.

— Veniţi! Strigă McDermott spre nişte bărbaţi aflaţi în întuneric, de partea cealaltă a parcării.

Tanner văzu trei siluete înalte traversând prundişul, cu paşi şovăielnici.

Bernie Osterman, Joe Cardone, Dick Tremayne. John merse şchiopătând prin iarbă, cu ajutorul lui Jenkins, îndepărtându-se de Omega. Cei patru prieteni

se aflau faţă în faţă; nici unul nu ştia ce să spună.

— Să mergem, îi zise Tanner lui Jenkins.

— Scuzaţi-ne, domnilor.

PARTEA A PATRA

Duminică după-amiază

30

Duminică după-amiaza în localitatea Saddle Valley, New Jersey. Cele două maşini de patrulare cutreierau străzile ca de obicei, însă mergeau cu viteză redusă, întorcând alene pe drumurile umbrite. Şoferii le zâmbeau copiilor şi făceau semne cu mâna localnicilor ocupaţi cu treburile casnice de duminică. În maşini decapotabile străine şi în camionete lucitoare se vedeau saci de golf şi rachete de tenis. Soarele strălucea; arborii şi pajiştile scânteiau, împrospătate de ploaia de iulie.

Locuitorii din Saddle Valley se treziseră şi se pregăteau pentru o minunată după-amiază de duminică. Se dădeau telefoane, se făceau planuri, uneori se cereau scuze pentru purtarea din seara precedentă. Acestea din urmă nu erau luate în serios – ce naiba, seara precedentă fusese sâmbătă seara. În Saddle Valley, New Jersey, oamenii dădeau repede uitării serile de sâmbătă.

O berlină de ultimul tip, bleumarin, cu pneuri albe, intră pe aleea casei lui Tanner. Înăuntru, John Tanner se ridică de pe canapea şi se duse cu greutate la fereastră. Pieptul şi tot braţul stâng îi erau strânse în bandaje. La fel şi piciorul stâng, de la coapsă până la gleznă.

Tanner se uită pe fereastră la cei doi bărbaţi care urcau aleea. Pe unul din ei îl recunoscu, doar după ce-l privi mai atent – era Jenkins, care nu purta uniforma de poliţist. Acum arăta ca un localnic din Saddle Valley – un bancher sau directorul unei firme de publicitate. În schimb, Tanner nu-l cunoştea pe al doilea bărbat. Nu-l mai văzuse niciodată.

— Am venit, strigă el spre bucătărie.

Ali veni şi se opri în hol. Era îmbrăcată neglijent, cu pantaloni largi şi o cămaşă, dar privirea ei nu exprima câtuşi de puţin nepăsare.

— Cred că trebuie să isprăvim repede. Dădaca a ieşit cu Janet. Ray e la club... Presupun că Bernie şi Leila sunt deja la aeroport.

— Dacă au terminat la timp. Au avut de dat declaraţii, de semnat acte. Dick e avocatul tuturor.

Se auzi soneria, iar Ali se duse la uşă.

— Stai jos, iubitule. În reprize scurte, aşa a zis doctorul.

— Bine.

Jenkins şi colegul lui necunoscut intrară în casă. Alice aduse cafele şi toţi patru se aşezară – soţii Tanner pe canapea, iar Jenkins şi bărbatul pe care-l prezentă drept Grover în fotolii.

— Dumneata eşti cel cu care am vorbit la New York, nu-i aşa? întrebă John.

— Da, eu sunt. Lucrez la Agenţie. Întâmplător şi Jenkins. A fost detaşat aici de un an şi jumătate.

— Ai jucat foarte convingător rolul de poliţist, domnule Jenkins, zise Ali.

— N-a fost greu. E un loc plăcut, oamenii sunt drăguţi.

— Credeam că aici e „Spărtura în Piele”. Ostilitatea lui Tanner era evidentă. Sosise momentul să primească explicaţii. El le ceruse.

— Şi asta, desigur, adăugă încet Jenkins.

— Atunci ar fi bine să discutăm despre acest aspect.

— Foarte bine, spuse Grover. O să rezum în câteva cuvinte. „Dezbină şi ucide.” Asta a fost deviza lui Fassett. Deviza Omegăi.

— Deci a existat un Fassett. Adică, ăsta era numele lui?

— Cu siguranţă. De zece ani, Laurence Fassett era unul dintre cei mai buni oameni din Agenţie. Un dosar excelent, un tip devotat. Pe urmă, i s-a întâmplat ceva.

— S-a vândut.

— Niciodată nu e aşa de simplu, zise Jenkins. Să zicem că angajamentele lui s-au modificat. S-au alterat în mod drastic. A devenit duşmanul.

— Şi voi nu ştiaţi?

Grover ezită înainte de a răspunde. Părea să caute cuvinte mai puţin dure. Dădu imperceptibil din cap.

— Ştiam... Am aflat treptat, după câţiva de ani. Dezertori de calibrul lui Fassett nu sunt niciodată demascaţi peste noapte.

E un proces lent; o serie de însărcinări cu obiective conflictuale. Mai devreme sau mai târziu, se desprinde un model. Iar atunci îl exploatezi la maximum... Exact asta am făcut noi.

— Metoda asta mi se pare teribil de periculoasă şi complicată.

— Există un anume pericol, poate; dar nu e ceva complicat, serios. Fassett era manevrat, după cum el vă manipula pe dumneata şi pe prietenii dumitale. Fusese cooptat în Operaţiunea Omega deoarece prestigiul lui îi garanta succesul. Era un tip strălucit, iar aceasta reprezenta o situaţie explozivă... În spionaj, anumite legi sunt fundamentale. Am presupus corect că duşmanul avea să-i dea lui Fassett responsabilitatea de a păstra Omega *intactă*, fără să-i *permită* distrugerea ei. El era în acelaşi timp generalul din apărare şi forţa de atac. Strategia era bine gândită, crede-mă pe cuvânt. Începi să înţelegi?

— Da, spuse Tanner abia auzit.

— „Dezbină şi ucide.” Omega a existat. „Spărtura din piele” *era* Saddle Valley. În urma verificării localnicilor *au ieşit* la iveală conturile elveţiene ale familiilor Cardone şi Tremayne. Când a apărut Osterman şi despre el s-a aflat că avea un cont la Zürich. Împrejurările erau ideale pentru Fassett. Găsise trei cupluri, asociate la nişte speculaţii financiare ilegale sau, cel puţin dubioase, în Elveţia.

— Zürich. De aceea la auzul numelui Zürich deveneau cu toţii nervoşi. Cardone se îngrozea de fiecare dată.

— Avea toate motivele. El şi Tremayne. Primul, fiindcă era asociatul unei agenţii de brokeraj extrem de riscante, care folosea mulţi bani ai Mafiei; al doilea, deoarece îşi oferise serviciile de avocat unei firme implicate în fuziuni imorale – Tremayne, specialistul. Puteau să fie minaţi. Osterman avea cel mai puţin de pierdut, însă făcea parte din mass-media, astfel încât o punere sub acuzare ar fi putut avea efecte dezastruoase. După cum ştii – mai bine decât noi – companiile de televiziune sunt foarte sensibile.

— Da, spuse Tanner, din nou fără convingere.

— Dacă, în timpul week-end-ului, Fassett ar fi putut amplifica neîncrederea dintre cele trei cupluri în asemenea măsură încât acestea să înceapă să se acuze reciproc, următorul pas ar fi fost violenţa. Imediat după crearea *acestei posibilităţi*, adevărata Omega intenţiona să ucidă cel puţin două dintre cupluri, iar Fassett ne-ar fi putut prezenta o falsă Omega. Cine l-ar fi contrazis? Subiecţii ar fi fost morţi. O... idee strălucită.

Tanner se ridică cu efort de pe canapea şi merse şchiopătând spre şemineu. Se sprijini de poliţă, clocotind de furie.

— Mă bucur că puteţi sta acolo, făcând evaluări profesionale. Se întoarse către oamenii legii. Nu aveţi dreptul, *nici un* drept! *Soţia* mea, *copiii* mei erau gata să fie *ucişi*! Unde se aflau oamenii voştri de afară? Ce s-a întâmplat cu echipamentul ăla de protecţie, furnizat de cea mai mare corporaţie din lume? Cine-a ascultat la acele... chestii electronice instalate în toată casa? *Unde erau toţi*? *Am fost părăsiţi în pivniţa aia ca să murim*!

Grover şi Jenkins aşteptară să se calmeze lucrurile. Acceptară cu calm şi înţelegere izbucnirea lui Tanner. Mai trecuseră prin astfel de momente. Grover vorbi liniştit, încercând să contracareze mânia lui Tanner:

— În operaţiuni de acest gen, noi anticipăm că nişte erori – să fiu sincer în general o mare eroare – pot apărea. E inevitabil, dacă te gândeşti la mijloacele de care dispunem.

— *Ce eroare*? Jenkins vorbi:

— Aş vrea să răspund eu... Eroarea îmi aparţine. Eu am fost ofiţerul superior în operaţiunea asta şi singurul care ştia despre trădarea lui Fassett. Sâmbătă după-amiază, McDermott mi-a spus că ofiţerul Cole descoperise nişte informaţii. N-am verificat la Washington, n-am confirmat nimic. M-am dus în oraş cât am putut de repede... Am crezut că fie Cole, fie cineva de aici descoperise cine era în realitate Fassett. Dacă aşa stăteau lucrurile, un nou set de instrucţiuni trebuia să vină de la Washington.

— Eram pregătiţi, îl întrerupse Grover. Urmau să fie aplicate imediat planuri alternative.

— M-am dus la New York, am urcat în apartamentul de hotel... dar Cole nu era acolo. Ştiu că pare greu de crezut, dar ieşise să cineze. Pur şi simplu plecase *la masă*. A lăsat numele restaurantului, aşa că m-am dus acolo. Toate astea mi-au luat timp. Taxiuri, trafic. Nu puteam folosi telefonul; toate

conversaţiile erau înregistrate.

Fassett ar fi prins de ştire. Până la urmă, l-am găsit pe Cole. Nu ştia despre ce era vorba. El nu trimisese nici un mesaj.

Jenkins se opri; relatarea episodului îl înfuriase şi-l zăpăcise.

— Asta era eroarea? întrebă Ali.

— Da. I-am dat lui Fassett răgazul de care avea nevoie. *Eu* i l-am dat.

— Fassett nu risca prea mult? Să cadă singur în capcană? Cole a negat existenţa oricărui mesaj.

— A calculat riscul. L-a programat. Deoarece Cole se afla permanent în legătură cu operaţiunea, un singur mesaj, mai ales prin intermediar, putea fi deformat. Şi faptul că am înghiţit găluşca i-a spus ceva. Mai pe şleau, urma să fiu ucis.

— Asta nu explică absenţa gardienilor de afară. Plecarea dumitale la New York nu ne lămureşte de ce nu erau acolo.

— Spuneam că Fassett a acţionat strălucit, continuă Grover. Când o să-ţi dezvăluim motivul pentru care nu se aflau acolo, la aceasta adăugându-se absenţa oricărui poliţist pe o rază de câţiva kilometri, o să înţelegi cât de inteligent a fost... A retras pe rând toţi oamenii de pe proprietatea dumitale, susţinând *că dumneata erai Omega*. Omul pe care-l apărau cu preţul vieţii lor reprezenta, în realitate, duşmanul.

— *Cum*?

— Gândeşte-te. Dacă ai fi murit, cine ar mai fi putut dovedi contrariul?

— Şi oamenii lui de ce-ar fi crezut asta?

— Din cauza dispozitivelor electronice de supraveghere, încetaseră să funcţioneze în toată casa. Unul câte unul, nu mai transmiteau. Dumneata erai singurul de aici care ştia de existenţa lor. Prin urmare, *dumneata* le anihilaseşi.

— Dar nu ştiam unde sunt plasate! Nici acum nu ştiu!

— N-avea nici o importanţă dacă ştiai sau nu. Acum vorbea Jenkins. Acele emiţătoare pot transmite de oriunde, însă funcţionează doar între treizeci şi şase şi patruzeci şi opt de ore. Nu mai mult. Ţi-am arătat unul aseară. Fusese tratat cu acid. De fapt, toate. Acidul a corodat plăcile miniaturizate şi a dus la întreruperea transmisiilor... Dar oamenii de pe teren nu ştiau decât că ele nu funcţionau. Fassett le-a mărturisit atunci că el comisese o eroare. *Dumneata* erai Omega, iar el nu-şi dăduse seama. Mi s-a spus că a fost foarte convingător. E ceva teribil ca un om de talia lui Fassett să recunoască o eroare majoră. A retras patrulele, apoi el şi cu MacAuliff au venit pentru a ucide. Puteau s-o facă, deoarece eu nu eram acolo ca să-i împiedic. Mă îndepărtase de la locul faptei.

— Ştiai de implicarea lui MacAuliff?

— Nu, răspunse Jenkins. Nici măcar nu era suspect. Avea o acoperire genială. Un poliţist fanatic dintr-un oraş mic, veteran al poliţiei newyorkeze şi pe deasupra, de extremă dreaptă. Sincer vorbind, l-au bănuit pentru prima dată că este implicat în afacere atunci când ne-ai spus că maşina poliţiei n-a

oprit atunci când ai semnalizat din pivniţă. nici o maşină de patrulare nu era prin preajmă la acea oră; avusese grijă MacAuliff. Totuşi, ţine în portbagaj o lampă roşie de semnalizare, prevăzută cu o clemă care se poate prinde de capotă. El dădea roată casei dumitale, încercând să te scoată afară... Când a ajuns în cele din urmă aici, două lucruri ne-au luat prin surprindere. În primul rând, fusese contactat prin staţia radio din maşină. Nu acasă. În al doilea rând, cei care erau de serviciu mi l-au descris pe MacAuliff ţinându-se de stomac, din cauza unei pretinse crize de ulcer. Era posibil să fi fost rănit. S-a dovedit a fi o presupunere corectă. „Ulcerul” lui se datora unei tăieturi adânci în abdomen. Mulţumită domnului Osterman.

Tanner luă o ţigară. Ali i-o aprinse.

— Cine l-a ucis pe bărbatul din pădure?

— MacAuliff. N-ai nici un motiv să te consideri vinovat. L-ar fi ucis chiar dacă nu te sculai şi nu aprindeai lumina. Tot el a încercat să-ţi gazeze familia miercurea trecută. A luat sprayul din stocurile poliţiei.

— Dar câinele nostru? Cel din dormitorul fetei.

— Fassett l-a omorât, zise Grover. Ţi s-au livrat nişte cuburi de gheaţă la ora unu patruzeci şi cinci; au fost lăsate la uşa din faţă. Fassett a profitat de ocazie ca să creeze mai multă panică, aşa că le-a dus în casă. Eraţi cu toţii la piscină. O dată intrat, s-a descurcat fără probleme; e un profesionist. Se putea da drept omul care a adus cuburile de gheaţă. Chiar dacă l-ai fi văzut dumneata, ţi-ar fi spus că lua măsuri suplimentare de precauţie. Cu siguranţă n-ai fi protestat. Şi, în mod evident, tot Fassett a fost omul de pe drum care i-a agresat pe soţii Cardone şi Tremayne.

— Totul a fost calculat cu precizie pentru a ne menţine pe *toţi* într-o permanentă stare de panică. L-au manipulat pe soţul meu astfel încât să creadă că oricare dintre ei putea fi făptaşul. Ali se uită la soţul ei şi vorbi calm. Ce-am făcut noi? Ce le-am spus?

— În anumite momente eram convins că fiecare dintre ei... sau ele... se dăduse de gol. Puteam să jur.

— Căutai asta cu disperare. Relaţiile din casa asta, în timpul week-end-ului, au fost foarte tensionate. Fassett ştia asta.

Grover se uită la Jenkins.

— Sigur, dumneata trebuie să înţelegi că erau cu toţii înspăimântaţi. Aveau şi de ce. În afară de considerentele de ordin personal exista un motiv major valabil pentru toţi.

— Zürich?

— Exact. Asta a explicat ultimele lor acţiuni. Aseară, Cardone nu se ducea la un tată muribund din Philadelphia. Îl sunase pe partenerul său Bennett, pentru a-i solicita o întrevedere. Nu voia să vorbească la telefon şi se temea ca nu cumva locuinţa să-i fie supravegheată. Totuşi, n-avea de gând să se îndepărteze prea mult de familia lui. Au cinat la un restaurant de pe

Autostrada Cinci... Cardone i-a vorbit lui Bennett despre manipulările de la Zürich şi şi-a oferit demisia în schimbul unei înţelegeri. Avea de gând să depună mărturie împotriva foştilor complici în schimbul imunităţii.

— Tremayne spunea că vrea să plece în dimineaţa asta...

— Cu Compania Lufthansa. Direct la Zürich. E un avocat bun, foarte priceput în genul ăsta de negocieri. Se ducea să vadă ce se mai putea salva.

— Deci amândoi – fiecare separat – îl lăsau pe Bernie cu ochii în soare.

— Domnul şi doamna Osterman aveau şi ei planurile lor. Un sindicat patronal din Paris era pregătit să ia în primire investiţiile lor. Nu le rămânea altceva de făcut decât să trimită o telegramă avocaţilor francezi.

Tanner se ridică de pe canapea şi se duse şchiopătând spre ferestrele ce dădeau către curtea din spate. Nu era sigur că mai voia să audă ceva. Corupţia domnea pretutindeni. Părea că nimeni nu rămăsese neatins de acest morb. Fassett îi spusese de la bun început.

E ca o spirală, *domnule Tanner*. *Nimeni nu mai trăieşte fără să se agite*.

Se întoarse încet spre oamenii legii.

— Totuşi, mai există întrebări.

— Niciodată n-o să-ţi putem da toate răspunsurile, zise Jenkins. Indiferent de dezvăluirile pe care ţi le facem acum, întrebările vor stărui multă vreme. Vei descoperi nepotriviri, contradicţii aparente care se vor transforma în îndoieli, întrebările vor apărea din nou... Asta-i partea cea mai dificilă. Chestiunea a devenit prea personală pentru dumneata. Ai trăit timp de cinci zile într-o stare de epuizare, dormind puţin sau deloc. Fassett a mizat şi pe asta.

— Nu la asta mă refer. E vorba despre aspecte concrete... Leila purta o broşa care putea fi văzută în întuneric. Pe perete, în jurul ei, nu se vedeau urme de gloanţe... Soţul ei n-a fost aici aseară, când m-am dus eu în oraş. În centru, cineva mi-a tăiat cauciucurile şi-a încercat să mă calce cu maşina... Întâlnirea de la gara Lassiter a fost ideea *mea*. Cum putea afla Fassett dacă nu i-ar fi spus unul dintre ei?... De ce eşti atât de sigur? Nu ştiai nimic despre MacAuliff. De unde ştii că ei nu sunt...

John Tanner se opri, dându-şi seama ce era gata să spună. Se uită la Jenkins, care îl privea cu atenţie.

Jenkins spusese adevărul. Întrebările apăreau din nou, iar amăgirile erau prea personale. Grover se aplecă în fotoliu.

— Cu timpul, toate vor căpăta răspuns. Întrebările alea nu sunt grele. Fassett şi MacAuliff lucrau în echipă. După ce a părăsit motelul, Fassett a transferat legăturile telefonice la noul său sediu. Putea să-i transmită lui MacAuliff să te ucidă, apoi să se ducă la gară în cazul în care căpitanul i-ar fi spus că eşuase. Obţinerea altor automobile nu-i o problemă, tăierea cauciucurilor nu cere multă îndemânare... Broşa doamnei Osterman? Un detaliu de vestimentaţie. Peretele fără urme de gloanţe? Din câte înţeleg eu, poziţionarea lui face aproape imposibil tirul direct.

— „Aproape”, „s-ar fi putut”... o, Doamne.

Tanner se întoarse la sofa şi se aşeză cu greutate. O luă pe Ali de mână.

— Stai puţin. Vorbea pe un ton şovăielnic. Ieri după-amiază, s-a întâmplat ceva în bucătărie...

— Ştim, îl întrerupse cu blândeţe Jenkins. Soţia dumitale ne-a spus.

Ali se uită la John şi încuviinţă. Avea ochii trişti.

— Prietenii dumneavoastră, soţii Osterman, sunt nişte oameni deosebiţi, continuă Jenkins. Doamna Osterman a înţeles că soţul ei *trebuia* să-ţi sară în ajutor. Nu putea să stea şi să se uite cum eşti omorât... Ei sunt foarte apropiaţi unul de altul. Ea i-a dat voie să-şi rişte viaţa pentru dumneata.

John Tanner închise ochii.

— Nu insist asupra acestui lucru.

Tanner îl privi pe Jenkins şi înţelese. Grover se ridică din fotoliu. Era un semnal pentru Jenkins, care făcu la fel.

— Acum o să plecăm. Nu vrem să te obosim. Avem destul timp mai târziu. Îţi suntem datori... A, apropo. Ăsta îţi aparţine.

Grover vârî mâna în buzunar şi scoase un plic.

— Ce-i asta?

— Depoziţia sub jurământ pe care ai semnat-o pentru Fassett. Înţelegerea dumitale în legătură cu Omega. Trebuie să mă crezi pe cuvânt că banda magnetică e adânc îngropată în arhive. E pierdută pentru o mie de ani. În beneficiul ambelor ţări.

— Înţeleg... Încă ceva.

Tanner se opri, temându-se să pună întrebarea.

— Ce este?

— Cine dintre ei te-a sunat? Cine ţi-a vorbit despre gara Lassiter?

— Au făcut-o împreună. S-au întâlnit cu toţii şi-au hotărât să sune la poliţie.

— Pur şi simplu?

— E o ironie a sorţii, domnule Tanner, spuse Jenkins. Dacă ar fi făcut ce trebuia mai devreme, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Dar s-au întâlnit cu toţii abia aseară şi şi-au mărturisit unul altuia adevărul.

În Saddle Valley începuseră să circule zvonurile. La Village Pub, luminat discret, bărbaţii se adunau în grupuri mici şi vorbeau în şoaptă. La club, cuplurile stăteau în jurul piscinei şi discutau cu voce joasă despre ciudatele bârfe care circulau în orăşel – soţii Cardone au plecat într-o lungă vacanţă, nimeni nu ştia unde; unii spuneau că Joe avea probleme la firmă. Richard Tremayne bea mai mult decât de obicei şi nici înainte nu fusese prea cumpătat. Mai existau şi alte poveşti despre soţii Tremayne. Menajera îi părăsise, iar casa nu mai arăta ca înainte. Grădina Virginiei începuse să fie năpădită de buruieni.

Însă, curând, zvonurile încetară. Viaţa locuitorilor din Saddle Valley

revenea la normal. După o vreme, oamenii uitară să mai întrebe de soţii Cardone şi Tremayne. De fapt, niciodată nu-şi găsiseră locul în comunitate. Prietenii lor nu prea erau genul de oameni agreaţi la club. În plus, nu mai aveau timp pentru asemenea preocupări. Existau atâtea lucruri de făcut. Vara, Saddle Valley era o splendoare. De ce n-ar fi fost?

Izolată, singură, intangibilă.

Iar John Tanner ştia că n-avea să mai petreacă niciodată un week-end cu Osterman.

Dezbină şi ucide.

Până la urmă, Omega învinsese.

Sfârşit

De acelaşi autor, la Editurile **ORIZONTURI şi LIDER** au apărut:

- ***Cercul Matarese***
- ***Numărătoarea inversă Matarese***
- ***Compromisul***
- ***Drumul spre Omaha***
- ***Ținutul magic***

În curs de apariție:

- ***Manuscrisul lui Chancellor***
- ***Complotul generalilor***
- ***Gemenii rivali***
- ***Drumul spre Gondolfo***